

சிந்தனை
வியக்கல்
ஊக்கலா
வியவயம்

தள: சூதலதல

Dr. E. Umaganathan, D.A.M.S.

3

FRACTURES SPECIALIST
MEDICAL SUPERINTENDENT
NAYANMARKKADDU HOSPITAL
NALLUR - JAFFNA

சிவமயம்

நூலாள்

கந்தனே கலியுகத்தில்
கண்கண்ட தெய்வம்

Late

ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா

அச்சுப் பதிப்பு:-
சிவா பிறிண்டேர்ஸ்
கைதடி.

1988

முதற்பதிப்பு கார் த்திகை - 1988

விலை ரூபா 30.00

உ

யாழ்ப்பாணம் - நல்லூர்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீன முதல்வர்

இரண்டாவது குருமஹா சந்நிதானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்

வழங்கிய

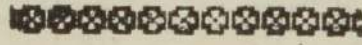
ஆசியுரை

“ செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
சும்மா இருசொல் அறளன் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே”

பரம் பொருளின் பெரும் புகழைப் பாடிப்பரவி
அடியார்கள் அநுபூதி அடைந்தார்கள். அடியார்கள்
வாழ்வில் அல்லல் நீக்கி ஆக்கம் தருபவன் ஆறுமுக
வள்ளல். ஆறுமுகவள்ளலின் ஆராத காதல் கொண்டு
அரும்பெருந் தழிழ்ச் செல்வங்களை யெல்லாம் அறிவு
டைப் பெரியோர் எமக்குத்தந்து போயினர். அந்த
வரிசையிலே;

“எந்தா யும்எனக் கருள்தந் தையும்நீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே லவனே உமையாள்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே”

என்று நானும் பரவீ நலம்பல பெறுபவர் நமது ஆத்மஜோதி திரு. நா. முத்தையா அவர்கள் பலபல அருந்தமிழ் சமயநூல்களை ஆக்கி நமக்குத்தந்து அருந்தொண்டாற்றும் அப்பெரியார் “கந்தனை கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வம்” என்ற செம்மை சீர் அமுதமொன்றை ஆக்கி வெளியிடுகின்றார்கள். அவர்கள் இதுபோல் இன்னும் பல ஆக்கமிகு நூல்களை வெளியிட்டு சைவப் பேருலகிற்கு அருந்தொண்டாற்றவேண்டுமென்று நல்லைக்குருமணியின் நற்றூள் வணங்கி நல்லாசி கூறுகின்றோம்.

“ஆசைகூர் பக்தனைன் மனோபத்மமான பூவைத்து நடுவே அன்பானநூலிட்டு நாவிலேசித்ரமாகவே கட்டி ஒருஞானவாசம் வீசிபிரகாசியாநிற்ப மாசுலோர் புத்திஅளிபாட மாத்ருகா புஷ்பமாலை கோலப்பிரவாள பாதத்தில் அணிவேளை”

உ

ஓம் சிவ

யாழ்ப்பாணம் - செங்கலடி

சிவதொண்டன் நிலையம்

திரு. அ. செல்லத்துரை அவர்கள்

வழங்கிய

அருளுரை

பாலகற்குப் பாற்கடலைப் பாரி லழைத்தபிரான்
கோலமே யாவுங் குறி”

(-- நற்சிந்தனை

இவ்வுலகிலே தோன்றுவனயாவும் அருட்பெருஞ்சோதியும், தனிப்பெருங் கருணையனுமான இறைவனின் அளப்பரும் அருட்கோலங்களேயாகும். இறைவனின் அளவற்ற திருநாமங்களுள் ‘அற்புதன்’ எனும் நாமமும் ஒன்று. தன் அருள் வெளிக்குள்ளே அகிலாண்டகோடியெல்லாம் தங்கும் படிக்கு இச்சை வைத்த அப்பெருமானின் அற்புதத்திலும் பெரிய அற்புதம் பிறிதுண்டோ? வித்தின்றி விளைவுசெய்யும் அற்புதமே அது. இவ்வறிவினையறிந்த அறிவாளிகள் ‘‘அங்கும் இங்கும் எங்குந் திருக்கூத்து’’ என்றவாறு எங்கும் இறைவனது அருளாடலையே கண்டு இன்புறுகின்றனர்.

அருள்நாட்டங் கொண்ட அனைவருடைய வாழ்விலும் இறைவன் அப்போதைக்கப்போது அருள்வடிவங் காட்டி அருள்கின்றான். இது அவனுடைய அருட்பெருவெள்ளத்தின் சிறுதுளியேயாம். இவ்வருட்துளியைக் காட்டுவதன் நோக்கம் இகபரசுகங்கள் ஒருமயமான முறையில் தமக்குச் சித்திக்க வேண்டுமெனும் மோகத்தை அன்பருள்ளத்தில் பெருக்குவதற்காகவன்று. அவ்வருட்துளியின் தித்திப்பால் ஈர்ப்புண்டு பெருமானின் ‘‘பேராஜ நின்ற பெருங்கருணைப்

பேராற்றில்” மூழ்கி உபசாந்தமுறும் தாகத்தினை ஆக்குவ தற்காகவேயாம்.

எமது நண்பரும், சிவதொண்டருமாய் விளங்கும் ‘ஆத்மஜோதி’ ஆசிரியர் திரு N. முத்தையா அவர்கள் இந் நூலிலே கந்தவேட்பரமன் கருணைத்துளிகள் சிலவற்றைத் தாம் கற்றும், கேட்டும், கண்டும் உய்த்துணர்ந்தவாறு உயிர்ப்பான இனிய, கனிவான நடையில், அருமையில் எளிய அழகுடன் தருகிறார். இத்தகைய நூல்களே இக் காலத்தவர் பலராலும் விரும்பிப் படிப்பதற்கும், ஈசன் மீதன்பைப் பெருக்குவதற்கும் வேண்டப்படுவனவாகும். படிக்கும் அன்பரெல்லாரும் பயனடைவது திண்ணமே நல்ல தாள்களில் கவர்ச்சியான வடிவில் நூலமைப்பு உருவாகியுள்ளதும் திருவருட் செயலேயாம்.

~~செய்யுள்~~

“பஞ்சம் படை வந்தாலும்
பாரெல்லாம் வெந்தாலும்
அஞ்சுவமோ நாங்களெடி — கிளியே
ஆறுமுகன் தஞ்சமெடி”

-- நற்சிந்தனை

யாழ்ப்பாண பிரதேசக் கல்விப்பணிப்பாளர்
திரு. வெற்றிவேலு - சபாநாயகம் அவர்கள்
வழங்கிய

சிறப்புரை

ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களை இந்நாட்டில் அறியாதார் அறியாதாரே. இவரை ஏறத்தாழ இருபத்தைந்தாண்டுகளாக நான் அறிந்துள்ளேன். இவர் நாவலர் பெருமானின் அடிச்சுவட்டில் ஒரு பிரமச்சாரியாக வாழ்ந்து சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் நற்பணியாற்றி வருகின்றார்கள். வடக்கில் பிறந்து மலைநாட்டில் வாழ்ந்து மலையகத்தில் எமது சைவசமயத்தை நன்கு பரப்பி, பாரத நாட்டிலிருந்து அறிஞர்களையும் வரவழைத்து சமயச் சொற்பொழிவுகள் ஒழுங்கு செய்தார். இவர் ஆசிரியராக இருந்து அதிபராக உயர்ந்து இளைப்பாறியுள்ளார். இளைப்பாறிய பின்பும் வடக்கே வந்து சமயப்பணி ஆற்றி வருகின்றார். இவருக்கு சமய உலகும், தமிழ் உலகும் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் முருகன் திருவருளும் திருவிளையாடல்களும் பல கதைகள் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. பல தலங்களில் எழுந்தருளிய முருகனின் அற்புதங்கள் இங்கே கதை ரூபமாக கூறப்பட்டுள்ளன. முருகன் ஒருவன் பல தலங்களில் இருப்பதால் சந்நிதிமுருகன், நல்லூர்க்கந்தன், கதிர்காமக்கந்தன் என்றெல்லாம் பெயர்களைப் பெற்றுள்ளான். இலகு நடையில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் இளம் சிறுர்களுக்கு எளிதில் விளங்கும். இலகு நடையில் எழுதி எல்லோரையும் கவரும் ஆற்றல் ஆசிரியருக்குண்டு. இவர் சமயச் சொற்பொழிவுகளும் மற்றோரைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்தன.

இவர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து சமயப்பணியும் தமிழ்த் தொண்டும் ஆற்ற எல்லாம் வல்ல நல்லூர்க்கந்தன் அருள்புரிவானாக.

சாவகச்சேரி நீதவான்

திரு. மு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள்

அன்புடன் உதவிய

மதிப்புரை

இன்றைய இளைஞர்கள், நாளைய இந்நாட்டுப் பிரசைகள். இவர்கள் மத்தியில் இறையணர்வு அருகி மறைவது வேதனை தருகின்றது. இது விஞ்ஞானத்தின் விந்தை என்பர் சிலர். அன்றி கலியுகத்தின் தன்மையோ என அங்கலாய்ப்பர் வேறுசிலர். இன்றைய இளைஞர்கள் இறைவன் இருக்கின்றனா? என்ற சந்தேகத்தில் செயலற்று நிற்கின்றனர். இக்கருத்து மேலோங்க தெய்வசந்நிதியை அலட்சியம் செய்ய இளைஞர் மனம் உந்துகின்றது இறையருள் பற்றிய அனைத்துமே அர்த்தமற்றவை. அனாகரி கமானவை, பகுத்தறிவுக்கொவ்வாதவை என கணிக்கின்றது இளைஞர் உள்ளம். முதியவர் தம் மூடநம்பிக்கையின் முதற்படியே ஆலயமும், விழாக்களும் என்று சான்றுகள் பல காட்டி வாதிடுவோரும் உளா.

இந்நிலை நின்றுநிலவி, பல்கிப்பெருகி வேருன்றிப் பெருகமுற்படின இறையணர்வுகுன்றி, இதனால் விளைவுகள் பல விளையும். முடிவில் நாளைய சமுதாயமே நாஸ்திகத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்கிக் கொள்ளும்.

இளைஞர் உள்ளங்கள் எதையும் ஏன்? எப்படி? எதற்காக? என்று கேட்டு நிற்பது இயல்பே. அதற்கான தக்க பதிலை ஆணித்தரமாக, தர்க்கரீதியாக, சிந்தனைத்தெளிவுடன் இளைஞர் முன் எடுத்துரைக்கத் தவறின் ஆண்டவனே இல்லையென்ற அவர்தம் வாதம் வலுப்பெற்றுவிடும்.

கண்களால் கண்டிலம், காதாலோ கேட்டிலம், மூக்காலும் முகர்ந்திலம் வேறு எவ்வழியிலும் ஒரு பொருளைக்

கண்டறிய முடியாது. இதுவே வகுப்பறையில் விஞ்ஞான ஆசான் தந்த விளக்கம். அப்படியானால் கண்டு, கேட்டு, முகர்ந்து உணராததொன்று தெய்வமாகுமா? இது எங்கு தான் இருக்கும்? என்ற அங்கலாய்ப்பு துடிப்பான இளம் நெஞ்சில் தோன்றுவதும் இயல்பே.

இந்த ஏக்கத்தை மனதார உணர்ந்துள்ளார் ஆசிரியர் ஆத்மஜோதி, அன்பர் முத்தையர் அவர்கள். ஆதலால் தக்கபல ஆதாரங்களைத் தேடி எடுத்து முப்பத்தைந்து தலையங்கத்தில் கந்தக்கடவுளே கலியுகம் கண்ட, கண்கண்ட தெய்வம் என பல்வேறு தலைப்புக்களில் முருகன் அடியார்கள் அருள் பெற்ற பாங்கினை சிறுவர் உள்ளங்களை தொட்டிழுக்க வல்ல சுவை ததும்பும் நூலாக இனிய நடையில் எளிமையாய்ச் சொல்லும் பாங்கு அவருக்கே உரியதாகும்.

இளைஞர்கள் பொறுமையுடன் புராண இதிகாசங்களை நாயன்மார் வரலாறுகளைப் பொறுத்திருந்து வாசித்து விளங்கும் காலமும், நேரமும் இதுவாக இருக்க முடியாது.

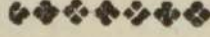
இந்நிலையில் நூலாசான் தான் பிறந்த மண்ணை ஏழாலைப் பதியில் தொட்டு தென்னகம் வரை சென்று எங்கெல்லாம் கதைகள் உண்டோ அவற்றைக் கொண்டு வந்து நிரைப்படுத்தி ஈற்றில் நல்லைக் கந்தன் தேரடிக்கு வந்து, கடையிற்சுவாமியார், செல்லப்பாச் சுவாமியார், ஈற்றில் யோகர் சுவாமிகள் ஆகிய ஈழத்துச் சித்தர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்போடு முடிக்கும் பாங்கு பாராட்டுதற் குரியது. தனித்தனியே ஒவ்வொரு கதையாக ஆராய முற்படின் வாசகரது பொறுமையைச் சோதிப்பதாகுமென அஞ்சி விட்டுவிடுகிறேன்.

ஆசிரியர் முத்தையரை வாழ்வில் எழுபது ஆண்டுகளில் பெரும்பகுதியைச் சமயத்துறைக்குத் தந்த பெரியார். ஆப்பழுக்கற்ற ஒழுக்கமும், எளியவாழ்வும், உயர்ந்த இலட்

சியமும் பண்பான மனப்பாங்கும், பிரமச்சரியமும் இவர் சொல்லும் சொல்லுக்கு மெருகூட்டி நிற்கிறது.

யாரும் கதைகள் எழுதலாம், கட்டுரை வரையலாம் ஆனால் தாய்மையுடைய தக்கவர் ஒருவர் சொல்லே தரணியில் தனைத்து நிற்கும்.

அந்தவரிசையில் சமயப்பேராசானாகி சமயமே வாழ்வாக மாற்றி வாழும் முத்தையனார் முயற்சி பலன் பல தந்து விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. மாணவர் தொட்டு வயோதிபர் வரையில் அனைவரும் படித்து இன்புற வேண்டியது இந்நூல்.

“போக்கும் வரவும் இரவும் பகலும் புறம்பும் உள்ளும் வாக்கும் மனமும் வடிவும்இல் லாதொன்று வந்து வந்து தாக்கும் மனோலயம்தானே தரும்எனைத்தன் வசத்தே ஆக்கும் அறுமுகவா சொல்லொணாதிந்த ஆனந்தமே”

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
இந்து நாகரிகத் துறைத் தலைவர்
கலாநிதி ப. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள்
மனமுவந்து வழங்கிய
அணிந்துரை

கலியுக வரதன் கந்தன், 'தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால் தூயவராகி மேலைத்தொல்கதி அடைவர்' எனப் போதிக்கின்றது கந்தபுராணம். கந்தனின் தெய்விக மகிமைகளையும் திருவருட் சிறப்புக்களையும் திருப் பெருவடிவத்தின் பெருமைகளையும் எடுத்துக் கூறுவதில் கந்தபுராணம் மேம்பட்டு விளங்குகின்றது, தெய்வங்களின் மகிமைகளையும் திருவிளையாடற் சிறப்புக்களையும் பக்திச் சுவை ததும்ப எடுத்துக்கூறுவதில் புராணங்களுக்கு நிகரான இலக்கியங்கள் வேறொன்றுமில்லை எனக்கூறலாம். அவ்வகையில் புராணங்கள் எமது சமயத்துறையை வளம்படுத்திய பெருமைக்குரியவையாகின்றன. புராணங்களைப் படிக்கக் கேட்பதினால் மக்களது உள்ளங்களில் சமய உணர்வு மேலோங்கியது. ஆலயங்களில் நாவலர் பெருமான் காலத்திலிருந்து வளம்பெற்று வளர்ச்சியடைந்தது கந்தபுராணமரபு. இதனால் கிட்டியபலன் கந்தபுராண கலாசாரமாகும்.

இத்தகைய புராணமரபை அடியொற்றி மெய்யன்பர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணமும் பக்திநெறியை வளம்படுத்தும் வகையிலும் 'கந்தனே கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வம்' என்ற பெயரைத் தாங்கி இந்நூல் வெளிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இறைவனை முப்பொழுதும் திரிகரண சுத்தியுடன் மெய்யன்பு மிக்கவர்களாய் வழிபட்ட அடியார்கள்' கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்' அத்தகைய பெருமைமிக்க நாயன்

மாரது வரலாற்றிலே நிகழ்ந்த பல்வேறு அற்புதங்கள் எமது காலத்திலே நிகழ்வதில்லையே என ஏங்குபவர்களுக்குச் சிறந்த விடையளிப்பதாக அமைகின்றது இந்நூல். முருகப் பெருமானின் ஆலயங்களில் நிகழ்ந்த பல அற்புதங்களையும் அவ்வாலயங்களோடு தொடர்புடைய ஐதீகங்களையும் இந்நூல் திரட்டித் தருகின்றது. இந்நூலிலே முருகப்பெருமானின் திருவருட்சிறப்பு பற்றிய முப்பத்தைந்து அற்புதங்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய தெய்விக அற்புதங்களை வாசிப்பவரின் உள்ளத்திலே தம்மையறியாமலே முருகபக்தி மேலோங்கும். இந்நூல் இறைபக்தியை வளர்க்க உதவுவதோடு சமயநம்பிக்கையை ஊட்டி மக்களை தெய்விக உபாசனையில் ஆற்றுப்படுத்தும் ஆற்றலும் கொண்டது. இளந்தலைமுறையினரிடையே சமய உணர்வையும் தெய்வநம்பிக்கையையும் வளர்க்க இத்தகைய நூல் பெரிதும் உதவுவதாகும்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் 'ஆத்மஜோதி' திரு. நா. முத்தையா அவர்களாவர். தமது வாழ்வினைச் சமயப்பணிக்கென்றே அர்ப்பணித்து, சமய வளர்ச்சிக்கு அயராது பாடுபடுபவர். எமது குடும்பம் திரு. முத்தையா அவர்களோடு நெடுங்காலமாக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டது. நான் சிறுவயதில் பாடசாலையில் பயிலும் காலத்திலிருந்தே ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களின் சீரிய சமயப்பணிகளை நன்கு அறியும் வாய்ப்புகிட்டியது. சிறப்பாக நாவலப்பிட்டி நகரிலே 'ஆத்மஜோதி' நிலையத்தின் மூலமாக மலையக மக்களிடையே சமயவிழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தி அதில் வெற்றியும் கண்டவர். அத்துடன் கடல்கடந்த நாடுகளிலும் பயணம் செய்து சமயப்பணி புரிந்து வருபவர். அவரது 'ஆத்மஜோதி' சமயப்பத்திரிகை இலங்கையில் மட்டுமின்றி வெளிநாடுகளிலும் சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் சாதனமாக விளங்கியது. நாவலர் வழிநின்று சமயப்பிரசாரம் செய்யும் சமயப்பிரசாரகர் வரிசையில் திரு. முத்தையா அவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர் தாம் பெற்ற

சமய அனுபவங்களை அவ்வப்போது நூல்கள் வாயிலாக வெளியிட்டு வந்ததன் பயனாய் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்துச் சித்தர்கள் பற்றிய நூல், ஏழாலைக் கிராமத்தைப்பற்றிய நூல், இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன. வழிபாட்டு நோக்கத்திற்காக இவர் பல தோத்திர நூல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இந்தோனேஷியா போன்ற நாடுகளிலும் இவர் சமயப் பணியாற்றியதனால் ஏற்பட்ட அநுபவங்களும் நூல்வடிவு பெற்றன. இந்தோனேஷியாவில் 2 வருட அநுபவம் என்ற நூல் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் தமது ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்தும் இளைப்பாறிய பின்னர் சமயப்பணியாற்றுவதையே பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆலயங்களில் மகோற்சவகாலங்களில் இவர் நிகழ்த்தும் தொடர் சமயப் பேச்சுக்களினால் மக்கள் பெரிதும் பயனடைந்து வருகின்றனர். நல்லை ஆதீனத்திலும் இவரது சமயச் சொற்பொழிவுகள் இடம்பெறத்தவறுவதில்லை. சமயக் கருத்துக்களை காலத்துக்கேற்ற விளக்கங்களூடன் தெளிவுபடக் கூறக்கூடியவர்களில் திரு. முத்தையா அவர்களும் ஒருவராவர். அண்மைக் காலங்களில் அடியவர்களையும் ஒருங்கிணைத்து சமயப் பணியினை மேற்கொள்ளும் வகையில் அவர் நடாத்திய பாதயாத்திரை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்துடன் திரு. முத்தையா அவர்கள் அவ்வப்போது பாரதத்தில் மேற்கொண்ட தலயாத்திரையின் போது தாம் கேட்ட, அறிந்த விடயங்களை இந்நூலில் திரட்டித்தந்துள்ளார். நீண்டகாலமாக இவர் ஈடுபட்டு வரும் சமயப் பணியின் வாயிலாகப் பெறப்பட்ட சமய அனுபவத்தின் பயனாய் இத்தகைய நூலொன்று வெளிவருவது மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது.

இந்நூலிலே சிறப்பாக திருச்செந்தூர் முருகனின் அற்புதங்களும் ஐதீகங்களும் பல கோணங்களிலும் நின்று பேசப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக முருக

னின் ஆறுபடை வீடுகளின் தனிச்சிறப்பும் அருட்சிறப்பும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. திருச்செந்தூர், திருப்பரங்குன்றம், பழனிமலை, திருத்தணி, சுவாமிமலை, பழமுதிர் சோலை ஆகிய தலப்பெருமைகளும் அடியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அருளனுபவங்களும் கூறப்படுகின்றன. சுருளிமலை முருகன், விராலிமலை முருகன், இலஞ்சி முருகன், வயலூர் முருகன், குன்றக்குடிப் பெருமான், போன்ற தலங்களில் நிகழ்ந்த அற்புதங்களும் இந்நூலில் சிறப்பாக விளக்கப்படுகின்றன. தென்னகத்து முருகத் தலங்களின் பெருமையும் தெய்விகச் சிறப்பும் எடுத்துக் கூறப்படுவது போல ஈழத்திலுள்ள சிறந்த முருகத் தலங்களின் பெருமையும் அற்புதங்களும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. கதிர்காம முருகன், நல்லூர்க் கந்தன், செல்லச் சந்நிதியான் அற்புதங்களும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

திருச்செந்தூர்ப் பிரசாதங்களுள் இலை விபூதிப் பிரசாதம் மிக மேன்மையாகக் கருதப்படுவதோடு அடியார் நோய்தீர்க்கும் அருமருந்தாகவும் திகழ்வது. அதன் பெருமை பல அற்புதங்கள் வழியாகப் பேசப்படுகின்றது. அடியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தீராத நோய், இன்னல் போன்றவற்றிலிருந்து முருகன் அருள்பாலித்த சிறப்பு பக்தி யெத்துடன் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. கால்முறிவு சுகமடைந்தமை, தீராத வயிற்றுவலி தீர்ந்தமை, துண்டிக்கப்பட்ட கரங்கள் வளர்ந்தமை, பார்வையற்றவருக்குப் பார்வை கிட்டியமை, பேசாத ஊமையைப் பேசவைத்தமை, படிப்பறிவில்லாத வர்க்குக் கல்வியறிவு ஊட்டியமை, போன்ற அருட்சிறப்புகளும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. எம்மதத்தவர் மட்டுமின்றிப் பிறமதத்தவரும் முருகனைப் போற்றி வழிபடும் சிறப்பும் இந்நூலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவபூசைப் பெருமை, திருநீற்றுப் பெருமை, வேலின் பெருமை, மயிலின் தெய்விகச் செயல்கள், தீர்த்தச்சிறப்பு, மகோற்சவச் சிறப்பு, திருச்சாத்துண்டைச் சிறப்பு, போன்றவையும், ஆங்காங்கு விரிவாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

பகழிக் கூந்தர் திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ் கச்சியப் பரின் கந்தபுராணம், நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை, பாம்பன் சுவாமிகளின் சண்முகக் கவசம், செந்நூர்தல புராணம், ஸ்ரீசங்கரரின் சுப்பிரமணிய புஜங்கம், பழநிதல புராணம், பழநா பரிமாலை, திருவேரக நவரத்னமாலை, அருணகிரிநாதரின் கந்தரநுபூதி, கந்தப்பதேசிகரின் தணிகையாற்றுப்படை, திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி, போன்ற முருகனின் தெய்விகச் சிறப்பினை போற்றிக் கூறும் பிரபந்தங்கள் எழுந்த வரலாறுகளும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றமை இந்நூலில் நாம் காணும் பிறிதோர் சிறப்பம்சமாகும்.

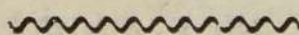
அரசன் முதல் ஏழைப்பங்காளன்வரை முருகனின் திரு வருளுக்குப் பாத்திரமான வரலாறுகள் இந்நூலில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அரசனும் ஆண்டியும் முருகன் சந்நிதியில் சமத்துவம் மிக்கவர்கள் என்ற அற்புத தத்துவம் இக்கதைகளின் வழியே அமுத்தம் பெறுகின்றது.

ஈழத்து முருகத்தலங்களில் சிறப்புப் பெறும் செல்லச் சந்நிதியானின் அருளாற்றல்கள் அடியார் பலருடைய அநுபவங்களின் வழியாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. நல்லூர்த்தேரடிப் பெருமை வழியாக ஈழத்துச் சித்தர்களின் ஞான பரம்பரை சிறப்பாக விரித்துப் பேசப்படுவதோடு நல்லூர்க் கந்தனின் அருளைப் பரவி விளங்கும் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறாக தலப்பெருமை, சித்தர்பெருமை, முருகனின் பல்வேறு திருத்தோற்றச் சிறப்பு, அடியவர் பெருமை, பிரபந்தங்கள் பாடியோர் வரலாறு போன்ற பல்வேறு அம்சங்கள் இந்நூலில் இடம் பெறும் கதைகளினூடே இழையோடி நிற்கின்றன. முருகனின் திருவருட் பெருமை பேசும் வகையால் ஆசிரியர் இத்தகைய பல்சுவை சார்ந்த விபரங்களை மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் சிறப்பு போற்றுதற்குரியது.

ஆசிரியரின் நீண்டகால சமய அனுபவத்தின் பெறுபேறுக விளங்கும் இந்நூல், முருகனின் தெய்விகப் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறி, அடியார்களைத் தெய்விக வாழ்வு வாழ ஆற்றுப்படுத்தும் நூலாகவும் திகழ்கின்றது. ஆசிரியரின் இச் சமயப்பணி பாராட்டுக்குரியது. முருகனின் தெய்விகப் பெருமைகளை அறிய விழையும் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்நூல் ஒரு வரப்பிரசாதமாகும் எனில் மிகையிலலை.

இந்நூலில் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள மொழிநடை சிறப்பானது. எளிமையான நடையில் கருத்துக்களைச் சிறப்பாகக் கூறும் திறன் இந்நூலில் காணப்படுகின்றது. படிப்போரை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத்தூண்டுவது. சந்தர்ப்பத்திற்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ற விறுவிறுப்பான மொழிநடையும் ஆங்காங்கு கையாளப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய அம்சங்கள் நூலிற்கு அணிசெய்கின்றன.

ஆத்மஜோதி திரு நா. முத்தையா அவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இதுபோன்ற தெய்விகப் பணிகளில் மேன்மேலும் ஈடுபட்டு சைவ உலகுக்கு நற்பணி ஆற்றி நலம்பெற நல்லருள் பாலிக்கும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல செந்தூர் முருகனின் திருவடிகளைப் போற்றிப் பணிவோமாக!

“ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப்போல்
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர்யார் - வையகத்தோர்
சாற்றரிதென்று ஏசற்றார் தன்னையாய் முக்கண்எந்தை
நாற்றிசைக் குங்கைகாட்டினார்”.

கலியுகத்திற்குக் கந்தப்பெருமானே சிறந்த வரப்பிர சாதியான தெய்வம் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கந்தனைக் கரங்குவித்து வணங்குபவர்களுக்குக் கலியின் கொடுமையும் யமபயமும் கிடையாது. பழநிஸ்தலபுராணம் 'கந்தனைப் போற்றுவோர் மேல் காலனும் அணுகொணாதே' என்று கூறுகின்றது.

உலகில் உள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக விளங்கிச் செயலாற்றும் தெய்வம் ஒன்று உண்டு என வாஸ்த்தைகளால் மட்டும் விவரித்தால் போதாது. அதனை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் பக்தர்களின் அகத்திற்கும் புரத்திற்கும் தரிசனம் தந்து அவர்கள் வேண்டும் வரங்களை எல்லாம் கொடுக்கும் தெய்வம் முருகப்பெருமானே. இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் முருகனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்ற பக்தர்களின் உண்மைச் சம்பவங்களே இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன. இச் சம்பவங்களை வாசிப்போர் உள்ளத்தில் முருகபக்தியும் முருகதியானமும் உண்டாகவேண்டும் என்பதே இந்நூலின் குறிக்கோளாகும் முருகனை மெய்யான கண்கண்ட தெய்வம் என குமரகுருபர சுவாமிகள் தாம்பாடிய முத்துக்கு மாரசுவாமிப் பிள்ளைத்தமிழில் அம்புலிப் பருவத்தில் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்.

“ஓழியாத புவனத் துயிர்க்குயிரதாய் நிற்ப
தொரு தெய்வ முண்டென வெடுத்
துரையா லுணர்த்துவதை யொழியவெவ ரெவர்கட்கும்
ஊன்கண் ணுளக் கண்ணதாம்

விழியாக முன்னின்று தண்ணளி சுரந்தவர்கள்
வேண்டிய வரங் கொடுப்பான்
மெய்கண்ட தெய்வமித் தெய்வமல்லாற் புனீயில்
வேறில்லை”.

பக்தர்கள் வாழுமிடமெல்லாம் தானே வலியத் தேடிச்
சென்று அவர்களுக்கு அருள் புரிவதை,

“மாசிலடியார்கள் வாழ்கின்ற ஆர்சென்று
தேடி வினையாடியே யங்ஙனே நின்று
வாழு மயில் வீரனே”

என்றும் திருப்புகழ் விளக்குகின்றது. பக்தர்கள் எத்தனை
பிழைகள் புரிந்தாலும், எத்தனை குறைகள் கருதினாலும்,
எந்தை முருகன் பொறுத்து மன்னித்துப் பிரியமுடன் வேண்
டும் வரங்களை எல்லாம் நல்கி அருள் புரிவார்.

“தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள்திருமுன் உற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதி அடைவர்”
என்பது கந்தபுராணம்.

“மொழியும் அடியார்கள் கோடிகுறை கருதினாலும் வேறு
முனிய அறியாத தேவர் பெருமானே” என்றும்

“யார் வேண்டினாலும் கேட்ட பொருளீயும்
தியாகாங்க சீலம் போற்றியும்” என்றும்

அருணகிரியார் கூறுகின்றார். முருகப் பெருமானது திருவடி
களை நினைத்தால் போதும் உடனே அவரது திருமுகம்
மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்துவிடும். இதனை ஈசான தேசிக
சுவாமிகள்:

“அடியார் உள்நினைவது உன்னடி
ஒளியொடு குளிர்வது உன்முகம்”
என்று கூறுகின்றார்.

பக்தர்கள் தன்னை அழைக்கிறார்களா? என்று ஆவலுடன்
காத்திருப்பார் எம் பெருமான். நாமத்தைக்கூறி அப்பா
வா என்று அன்புடன் அழைத்தால் ஒடோடி வருவார்.

வந்து அடியவர்களுக்குப் பலபேறும் தருவதோடு அவர்களது பிறவியையும் ஒழிக்கும் பிள்ளைப்பெருமான் முருகன், பேறுகள் தருவதோடு அடியவர்களுக்குக் காவலாகவும் இருந்து, அவர்களது குறைகளையும் போக்கி அவர்கள் தழைத்திடவும் எம்பெருமான் அருள் புரிவது நிச்சயம்.

“எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
எத்தனை யடியேன் எத்தனை செய்தால்
பெற்றவ னீகுரு பொறுப்ப துண்கடன்
பெற்றவள் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
பிள்ளையென் றன்பாய்ப் பிரிய மளித்து
மைந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந் தருளித்
தஞ்சமென் றடியார் தழைத்திட வருள்செய்”

என்று கந்தர் சஷ்டி கவசம் பேசுகிறது.

கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வமாக இருக்கும் ஆறுமுகப் பெருமானது திருஉருவத்தைத் தரிசிப்பதையே நமது கண்கள் பெற்ற பயனாகவும், அவரது புகழைக் கேட்பதையே நமது செவிகள் பெற்ற பயனாகவும், அவரது திருப்பாதார விந்தங்களைத் தொழுவதையே நமது கைகள் பெற்ற பயனாகவும், அவரது தொண்டிற்கு ஆட்படுவதையே நமது மனம் வாக்கு, காயம் முதலிய கரணங்கள் பெற்ற பயனாகவும் கருதி வழிபட வேண்டும். எம்பிரானைப் பற்றி நாம் பேசாத நாளெல்லாம் நாம் பிறவாத நாட்களேயாகும். அருட்பிரகாசவள்ளலார் திருவருட்பா தெய்வமணிமாலையில்;

“ஐயநின் சீர்பேசு செல்வர்வாய் நல்லதெள்ளமு
துண்டு உவந்த திருவாய்

அப்பனின் திருவடி வணங்கினோர் தலைமுடி
அணிந்தோங்கி வாழுந்தலை

மெய்யநின் திருமேனி கண்டபுண்ணியர் கண்கள்
மிக்க ஒளிமேவு கண்கள்

வேலநின் புகழ்கேட்ட வித்தகர் திருச்செவி
 விழாச்சுபம் கேட்கும் செவி
 துய்யநின் பதம்என்னும் மேலோர்கள் நெஞ்சம்
 மெய்ச்சுக ரூபமான நெஞ்சம்
 தோன்றலுன் திருமுன்பு குவித்த பெரியோர்கைகள்
 சுவர்ண மிடுகின்ற கைகள்
 சையமுயர் சென்னையிற் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
 தலமோங்கு கந்தவேளே
 தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
 சண்முகத் தெய்வ மணியே'' என்று பாடியுள்ளார்

இப்பெருமானைப் போற்றியும் வழிபடலாம்; வைதும்
 வழிபடலாம்; எப்படி வேண்டுமானாலும் வழிபடலாம்.
 எம்பெருமான் நினைவுமட்டும் இருந்தால் போதும். அவரது
 அருள் தானே நம்மை நாடிவரும். இத்தெய்வம் தன்னை
 வைதாரையும் அக்கணத்திலேயே, அந்த இடத்திலேயே
 வாழவைக்கும் தெய்வமாகத் திகழ்கிறதென அருணகிரியார்
 போற்றியுள்ளார்.

“தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்”
 எனப் பாடியது அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்குத் தமிழ்
 மொழியின்பால் இருந்த பற்றாலேயே ஆகும். இத்தெய்
 வம் யாவரும் வணங்கும் தெய்வம். தன்னை நினைப்போர்
 அனைவரையும் நொந்து மனம்வாடாமல் அல்லல் களைந்து
 ஆதரிக்கும் தெய்வம். எனவே வைதவரையும் வாழவைப்
 பான் என்பதே கருத்து.

ஆறுமுகப் பெருமானை வைது கவிபாடி உயர்ந்தவர்
 அம்பிகையின் அருள்பெற்றகவி காளமேகம். எம்பெருமா
 னின் பெருமையைக் குறித்து அவர் பாடுகிறார்.

“அப்பன் இரந்துண்ணி ஆத்தாள் மலைநீலி
 ஒப்பரிய மாமன் உறிதருடி - சப்பைக்கால்
 அண்ணன் பெருவயிறன் ஆறுமுகத்தா னுக்கிங்
 கெண்ணும் பெருமை யிவை

பார்க்கும் பொழுது இப்பாடல் நிந்தையாகத் தோன்றிய போதிலும் உண்மையில் இது சிறந்த தத்துவப்பாடலாகவே விளங்குகின்றது. முருகப்பெருமானின் தந்தையாகிய சிவ பெருமான் கையில் திருவோடு ஏந்திப் பிஷாடனராக விளங்குகிறார். இதன் பொருள் மக்கள் தங்களிடமுள்ள கோபம், குரோதம், ஆணவம் என்னும் முக்குணங்களையும் பிசுபியாகத் தந்து இறைவனிடமிருந்து அன்பை உணர்ந்து உய்யவேண்டும் என்பது தானே.

கவிகாளமேகம் இருபொருள்பட உரைப்பதில் வல்லவர். ஆலகால விஷத்தை அருந்தித் தன்னையே தியாகம் செய்து தேவர்களுக்கு வாழ்வளித்தவர் சிவபெருமான். கருணையே உருவானவள் அம்பிகை. எளிமையே வடிவானவர் கண்ணன். ஆகவே தியாகத்தையும், கருணையையும், எளிமையையும் கைக்கொண்டு பக்தியுடன் எதற்கும் அசையாது கணபதியைப் போன்று அமர்ந்திருந்தால் இன்பமயமான முருகனின் அருளைப் பெறலாம் என்னும் பேருண்மையையும் இப்பாடல் உணர்த்துவதாகக் கூறலாம். எவ்வாறாயினும் முருகப்பெருமானிடம் பக்தி செலுத்தி உய்யவேண்டும் என்பது தானே முடிவு.

நெடிதுயர்ந்த மரமும், பரந்து விரிந்த கிளைகளும், காய்கனிகளும், இலைகளும் நம்கண்ணுக்குப் புலப்பட்டாலும் அந்த மரத்திற்கு ஆதாரமானவேர் நம்கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் மண்ணைத் தோண்டிப் பார்த்தால் வேர் தென்படும். அவ்வாறே இந்த உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதுதான் நமக்குத் தெரிகின்றது. ஆனால் அதை இயக்குபவனை நம்மால் பார்க்க முடிவதில்லை. இருந்தாலும் தியானம், பிரார்த்தனை போன்றவற்றின் மூலம் அவனை ஊடுருவினால் அவனது மகிமைகள் என்னும் வேரைக்காண முடியும். வேரில்லாவிட்டால் எப்படி மரமில்லையோ, அவ்வாறே இறைவன் இல்லாவிட்டால் இவ்வுலகமில்லை.

நல்லை ஆதினக் குருமஹா சந்நிதானம் அவர்கள் ஆத்மஜோதியுடன் நீண்டகாலத் தொடர்புடையவர்கள் அவர்கள் தமது இடையறாத ஆதினப் பணிக்கிடையிலும் இந்நூலை நன்கு வாசித்து ஆசிச்செய்தி ஒன்று அருளியுள்ளார்கள். சுவாமிகளுடைய மனமார்ந்த ஆசிச்செய்திக்கு என்றும் கடப்பாடுடையோம்.

சிவதொண்டன் நிலையத் தொடர்பு யோகர் சுவாமிகளுடைய பூதஉடல் மறைவுடன் அற்றுப்போகாமல் அடியேனுக்கு அடிக்கடி நினைவுகூரச் செய்பவர் அடியேனுடைய உழுவலன்பரும் நீண்டகாலமாக ஆத்மீக வழிகாட்டியாக அமைந்தவருமான சிவதொண்டன் நிலையத்தைச் சார்ந்த உயர் திரு அ. செல்லத்துரை அவர்களாவர். அவர்கள் இந்நூலுக்கு வழங்கிய அருளுரை என்றுமே காலத்தால் அழியாதது. அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

இந்நூலுக்குச் சிறப்புரை வழங்கியவர்கள் யாழ்ப்பாண பிரதேசக் கல்விப்பணிப்பாளர் வெற்றிவேலு சபாநாயகம் அவர்கள். இவர்கள் ஆத்மீகப்பாதையிலும் கல்விப்பணியிலும் நீண்டகாலத் தொடர்புடையவர்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவரது குடும்பம் முழுவதுமே சத்தியசாயி பக்தர்களாக விளங்குபவர்கள். இத்தகைய ஒருவரிடம் உரிமையுடன் சிறப்புரை கேட்டோம். அவர்களும் மனமு வந்து வழங்கியமைக்கு என்றும் நன்றியுடையோம்.

நீதவான் ஒருவர் நல்ல ஜனரஞ்சகமான பேச்சாளர். இன்றைய இளைஞர்களே நானைய உலகம் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை உடையவர்கள். இத்தகையவர் ஒருவருடைய தொடர்பு சமீபத்தில்தான் அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அவர்கள் தான் சாவகச்சேரி நீதவான் திரு மு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள். அவர்கள் இந்தநூலுக்கு நல்லதோர் மதிப்புரை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

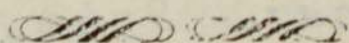
யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம் இந்துநாகரிக பீடத்திற் குத் தலைவராக இருப்பவர்கள் பேராசிரியர் உயர்திரு ப. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்கள். இந்துநாகரிகத்துறையில் இவரை இந்த உயர்நிலைக்கு ஆளாக்கி வைத்த பெருமை முன்னாள் யாழ்ப்பாண வளாகம் இந்துநாகரிக பீடத்தின் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் அவர்களைச் சார்ந்ததாகும்.

பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய தந்தையாரோடும் அவருடைய குடும்பத்தினருடனும் அடியேன் நாவலப்பிட்டியில் இருந்த காலத்தில் ஆத்மீகவழியில் தொடர்புடையவகை இருந்தேன். அந்த வழியில் பேராசிரியர் அவர்களுடனும் நீண்டகாலத் தொடர்பு உண்டு. அந்த உரிமையில் இந்தநூலுக்கு அணிந்துரை ஒன்று வழங்குமாறு கேட்டேன். அவர்களும் பழைய தொடர்புகளை நினைவு கூர்ந்து மகிழ்வுடன் மிகநல்ல அணிந்துரை ஒன்று வழங்கி உள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

இந்தநூலைப் பலவேலைகளுக்கிடையிலும் வியாபார நோக்கத்தை மனதில் கொள்ளாமல் தமிழும் சைவமும் வளரவேண்டும் என்ற பெருநோக்கோடு உரியகாலத்தில் அச்சேற்றித்தந்த கைதடி சிவா அச்சகத்தினருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்திக் கொள்ளுகின்றோம்.

சாவகச்சேரி.

ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. ஆசிச்செய்தி	i
2. அருளுரை	iii
3. சிறப்புரை	v
4. மதிப்புரை	vi
5. அணிந்துரை	ix
6. முகவுரை	xv
7. கந்தனே கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வம்	1
8. கதிரமலைக் கந்தன் செய்த அற்புதங்கள்	3
9. கந்தனுக்கு வேர்க்குமா?	7
10. வயிற்றுவலி நீக்கிய பெருமான்	11
11. கட்டப்பொம்மனைத் திருத்திய கந்தன்கருணை	15
12. நேர்த்திக்கடனை மறந்த குடும்பம்	18
13. பாம்பன் சுவாமிகள் பரவிய முருகன்	22
14. ஊமையும் பேசுவான்	27
15. முருகன் சரிதையை முருகனே சரிபார்த்தான்	34
16. நக்கீரருக்கருளிய முருகன்	41
17. அயனுக்கு ஆணவம் போக்கிய முருகன்	46
18. செந்தூர்த்தலபுராணம் பிறந்த கதை	52
19. டச்சு வர்த்தகரும் செந்தூர் முருகனும்	56

20.	செந்தில் ஆண்டவனும் பாளையக்காரரும்	59
21.	பகழிக்கூத்தர் குறிப்பிடும் முன்று அற்புதங்கள்	68
22.	எனது தந்தையார்கண்ட கதிர்காம முருகன்	76
23.	அரிவைக்குக் கரம் உதவிய முருகன்	83
24.	தேவதாசிக்கருளிய வெற்றிவேல்	89
25.	ஆதிசங்கரர்க்கு அருளிய முருகன்	93
26.	விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கு.....பிரசாதம்	97
27.	ஐந்தொழில் புரியும் செந்தூர் முருகன்	100
28.	வல்லூர்த் தேவராயருக்கு.....முருகன்	105
29.	பழனிமலைபக்தர்கள்	110
30.	சுவாமிமலை அடியார்கள்	118
31.	சுருளிமலை அற்புதங்கள்	124
32.	இலஞ்சி முருகன் பெருமை	127
33.	குறைகள் தீர்க்கும் குன்றக்குடிப் பெருமான்	130
34.	விராலிமலையுறை வீரவேல் முருகன்	133
35.	வயலூரில் முருகன்	137
36.	வைத்தீஸ்வரன்.....திருவிளையாடல்	143
37.	நினைக்க நோய்தீர்க்கும் திருத்தணி	148
38.	ஒளவைக்கருளிய முருகன்	156
39.	அகத்திய முனிவருக்கு முருகன்	160
40.	நல்லூர்த் தேரடி	163
41.	செல்லச்சந்திரியானின் சீரிய அற்புதங்கள்	169

மூவிரு முகங்கள் போற்றி
 முகம்பொழி கருணை போற்றி
 ஏவருந் துதிக்க நின்ற
 ஈராறு தோள் போற்றி
 காஞ்சி மாவடிவைகுஞ் செவ்வேள்
 மலரடி போற்றி அன்னான்
 சேவலும் மயிலும் போற்றி
 திருக்கை வேல் போற்றி போற்றி.

உ
சிவமயம்

கந்தனே கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வம்

வளமையான கானகம், அங்கு கூடியுள்ள அனைவரும் சிறந்த தபோதனர்கள், சடைமுடியும், வேதம் மணக்கும் மலர் வாக்கும், கருணை பொழியும் கண்மலர்களும் படைத்த மாதவ முனிவர்கள் ஆயிரக் கணக்காக அங்கே குழுமி யிருந்தார்கள். எல்லாருடைய முகத்திலும் கவலை ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன. எல்லாம் முனிந்த வர்களுக்கு கவலை எதற்கு என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அவர்களுடைய கவலை எல்லாம் தங்களைப் பற்றியதன்று எங்களைப் பற்றியே கவலைப் பட்டார்கள்.

அந்த மகாநாட்டுக்கு வேதவியாசர் தலைமை தாங்கினார். வேதவியாசர் தலை கவிழ்ந்த வண்ணமே இருந்தார். முனிவர்களுடைய கவலை வியாசரிடமும் தொற்றிக் கொண்டது போலும்! ஒரு முனிவர் எழுந்து பின் வருமாறு பேசினார்.

“ இனிக் கலியுகம் பிறக்குமே! அதர்மம் தலை விரித்துத் தாண்டவம் புரியும்! அக்கலியின் கொடுமையை எப்படி நாம் சமாளிப்பது? கோடை வெயில் போலக் கொதிக்குமே!”

வியாசர் தலை நிமிர்ந்தார். அத்தனை பேருடைய கண்களும் வியாசருடைய முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. வியாச முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தார்.

“ஸ்கந்தஸ்ய கீர்த்திம் அதுலாம்
கலி கல்மஷநாசினீம்”

என்று தெளிவுபடக் கூறினார். கந்தப்பெருமானுடைய இணையற்ற கீர்த்தி ஒன்றுதான் கலியில் வரும் பாவங்களைப் போக்க வல்லது. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட முனிவர்கள் சாந்தம் உற்றனர். கலியுகத்தின் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் கற்பக நிழல் கந்தவேளின் கருணை. கலியுக வரதராம் அப்பரமனது சரிதையை ஸ்காந்தபுராணமாக ஆதியில் வியாச முனிவர் கூறியருளினார்.

புராணங்கள் பதினெட்டு. இவற்றுள் சிவ புராணம் பத்து, விஷ்ணு புராணம் நான்கு, பிரம்ம புராணம் இரண்டு, சூரிய புராணம் ஒன்று, அக்கினி புராணம் ஒன்று.

இந்தப் புராணங்கள் பதினெட்டும் சேர்ந்து கிரந்த எண் நான்கு இலட்சம்: இதில் கந்தபுராணம் மாத்திரம் ஒரு லட்சம். மற்ற பதினேழு புராணங்களின் கிரந்த எண் மூன்று லட்சம். இதனால் கந்தபுராணத்தின் பெருமை இனிது விளங்கும்.

கதிரைமலைக் கந்தன் செய்த அற்புதங்கள்

ஒரு நாற்றூண்டு காலத்திற்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்து ஏழாலையில் வசித்த சங்கரி என்பவர் நீண்ட நாட்களாக காய்க்காத ஒரு பலாமரத்திற்கு ஒரு நேர்த்திக் கடன் வைத்தார். இந்தப் பலா மரம் காய்த்தால் முதற்பழம் கதிர்காமத்தானுக்குக் கொண்டு சென்று மாவிளக்கு வைப்பேன் என்பதுதான் அந்த நேர்த்திக் கடனாகும்.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல அதிகாலையில் எழுந்து தனது தோட்டத்திற்குச் சென்றார். அன்று திருக்கார்த்திகை விளக்கீட்டுத் திருநாள். விளக்கீட்டில் அன்றைக்கு மாடுகளுக்கு வயிறு நிறைய உணவு கொடுக்கவேண்டும் என்ற நியதி உண்டு. மாடுகளுக்குக் காலையிலேயே நல்ல புல்லு வெட்டித் தொட்டில் நிறையப் புல்லு வைத்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தார். வந்த சங்கரியாருக்கு வீட்டில் ஒரு செய்தி காத்திருந்தது. அதாவது நேர்த்திக்கடன் செய்த பலாப்பழம் பழுத்து தானாகவே கீழே விழுந்து விட்டது. சங்கரி வீடு வந்ததும் மனைவியார் இச் செய்தியைக் கூறினார்.

நான் இப்பொழுதே கதிர்காமம் செல்ல வேண்டும். மாவிளக்குக்கு வேண்டிய ஆயத்தம்

எல்லாம் செய்துவை என்று மனைவியாரிடம் கூறிவிட்டு சங்கரி வேட்டி தோய்த்துக் குளிக்கச் சென்று விட்டார். அவர் குளித்து விட்டு வருவதற்குள் மனைவியார் ஒரு கடகத்துள் எல்லாப் பொருட்களையும் வைத்து ஆயத்தம் செய்து விட்டார். சங்கரி முருகா என்று சொல்லிக் கடகத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்தார். அரோகரா என்ற கோஷத்தோடு கதிர்காமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

கிட்டத்தட்ட ஐஞ்ஞாறு மைல் தூரம் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். புகையிரதமோ, வசவண்டியோ, மோட்டாரோ எதுவும் இல்லாத காலம். அந்தக் காலத்தில் உள்ளவர்கள் கதிர்காமத்திற்குக் கால் நடையாகத்தான் செல்வது வழக்கம். அதுவும் வயது அறுபதைத் தாண்டியவர்கள், குடும்பப் பற்று எதுவும் இல்லாதவர்களே கதிர்காமம் செல்வார்கள், வந்தால் கண்டு கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் செல்வதுதான் வழக்கமாம். எப்படியும் கால் நடையாகப் போய்வர ஆறு மாத காலம் செல்லும். இத்தகையதொரு காலத்தில் பலாப் பழமும் கொண்டு மாவிளக்கு வைக்க சங்கரியார் திருக்கார்த்திகையிலன்றே செல்கிறார் என்றால், அது ஊருக்கே ஒரு அதிசயமாக இருந்தது. அன்று முழுநாளும் ஊரெல்லாம் இதே பேச்சுத்தான்.

அடுத்தநாட் காலை சங்கரியார் கதிர்காமத் திலிருந்து திரும்பி வந்து விட்டார் என்ற செய்தி மிக வேகமாக ஊரெல்லாம் பரவி விட்டது. உண்மைதானே என்பதை அறிய வந்தது ஒரு கூட்டம். மாவிளக்கையும், கதிர்காமத்துத் தீர்த்தத்தையும், கதிர்காமத்து விபூதியையும் பார்த்த பின்தான் சங்கரியாருடைய பக்தியைப் பற்றிப் பலர் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது. கதிர்காமத்து விபூதியை அங்குதான் பெறமுடியுமே தவிர வேறு எங்கும் பெறமுடியாது. மாணிக்க கங்கைத் தீர்த்தத்தை மாணிக்க கங்கையில்தான் பெற முடியுமே தவிர வேறு எங்கும் அதனைப் பெற முடியாது.

சங்கரியாரின் பக்தியையும், முருகன் திருவருளையும் நம்பி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தது ஒரு கூட்டம். அவர்களுடைய உள்ளத்திலே தாங்களே கதிர்காமத்திற்குச் சென்று கதிர்காம முருகனைத் தரிசித்தது போன்ற ஒரு பிரேமையையும் ஆனந்தத்தையும் அநுபவித்தனர்.

“பாவகாரிகள் பார்ப்பரிது என்பரால் தேவதேவன் சிவன் பெருந்தன்மையே”

என்று நாவுக்கரசர் கூறியவாறு, இந்தக் கலியுகத்திலே இப்படியும் நடக்குமா என்று அங்கலாய்த்தது இன்னொரு கூட்டம் இதனால் சங்கரிக்கு ஒரு இழப்பும் இல்லை; ஒரு வரவும் இல்லை, அவர் வழக்கம் போல உள்ளத்திலே

முருகனைச் சுமந்தவானு தனது குடும்பக் கடமை
களை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தார். வீட்டில்
உள்ளவர்களும் முருகனிடமும் சங்கரியாரிடமும்
நல்லபக்தி சிரத்தையுடையவர்களாக வாழ்ந்து
வந்தனர். எத்தனை எத்தனையோ அற்புதங்கள்
இந்தக் கலியிலும் நடந்து கொண்டே தான்
இருக்கின்றன. “நம்பினார் கெடுவதில்லை நான்கு
மறை தீர்ப்பு” என்ற வாக்கின்படி நாம் எந்த
அளவிற்குத் தெய்வத்தை நம்புகின்றோமோ,
தெய்வம் அந்த அளவிற்கு நம்மைக் காப்பாற்று
கிறது.

திருப்பரங்குன்றம் (திங்கள்)

திருமகள் கலைமகள் மலைமகள் வடிவே
திருப்பரங் குன்றின் வடிவேலா
திருமால் நான்முகன் பரசிவ மானாய்
திருநிறை வாழ்வின் சுதிர்வேலா
பெருமையின் வடிவே பெருந்தவத் தணியே
பெருமான் முருகா முருகேசா
சரவண பவனே சங்கரி மகனே
சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே!

கந்தனுக்குப் வேர்க்குமா?

கலியுக வாதன் கந்தன். கந்தப் பெருமானைப் போற்றுவோர் எண்ணற்ற பயன்களை அடைவது உறுதி. முருகப் பெருமானின் ஆலயங்களில் அடிக்கடி அதிசயங்கள் பல நடந்து வருவது அனைவரும் அறிந்த உண்மையாகும்.

தஞ்சாவூரில் சிக்கல் என்றொரு ஊர். அங்கு ஒரு முருகன் கோயில். அதனைச் சிக்கல் சிங்காரவேலர் என்று அழைப்பார். அடியேனுக்கு அந்த ஊரிலுள்ள மிருதங்க வித்துவான் ஒருவர் நண்பர். அவரது பெயரும் வடிவேல் என்பதாகும். அவரைச் சிக்கல் வடிவேல் என்றே அழைப்பார், அவர் சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவரது கை விரல்கள் மிருதங்கம் வாசிப்பது போன்ற அசைவினைக் காட்டும். நித்திரையிலும் மிருதங்கம் வாசிப்பார். வாழ்வு வேறு கலைவேறு என்று இல்லாமல் வாழ்வோடு கலையை இணைத்துக் கொண்டவர்.

இத்தகைய நண்பர் ஒருமுறை கந்தசஷ்டி விழாவின் போது அடியேனை சிக்கல் சிங்காரவடிவேலரிடம் அழைத்துச் சென்றிருந்தார். அடியேனைக் கோயில் குருக்களிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். முருகப் பெருமான் வீதிவலம் வரும் போது குருக்கள் அவர்களுடன் கோயில் பெருமைகளைப் பற்றி பேசும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது.

அன்றைய விழாவில் முருகப் பெருமான் அன்னை சக்தியிடமிருந்து வேல் வாங்கும் வைபவம் நடைபெற்றது.

இவ்வைபவம் நடைபெற்று முடிந்த பின் முருகனுடைய அலங்காரங்கள் களையப்பெற்றன. விக்கிரகமோ மிகச்சிறிய விக்கிரகம். அந்த விக்கிரகத்திலிருந்து வியர்வைத் துளிகள் பொங்கிப் பெருகும் அற்புதமான காட்சியை குருக்கள் ஐயா அவர்கள் அடியேனுக்குக் காட்டினார்கள். சுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு வியர்வை பொங்கிப் பெருகும் காட்சி நடைபெற்றது. இக்காட்சியினை இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கண்டு களித்தார்கள். இக்காட்சி இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. இதைப் போன்றதொரு செய்தி திருச்செந்தூர்த் தலத்திலும் நிகழ்ந்ததாக அறியப்படுகின்றது.

1803 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் உள்ள திருநெல்வேலியில் ஆங்கிலேயக் கலெக்டராக இருந்தவர் “லூஷிங்டன்” என்ற துரைமகனார், அவர் இந்துக் கோயில்களில் நடைபெறும் விழாக்களைச் சென்று பார்த்தலிலும் அவற்றின் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்வதிலும் பெருவிருப்புடையவர். தத்துவங்களை அநுபவத்தில் காண இயலாதவராகையினாலே சில சமயங்களில் இரு பொருள் படவும் பேசுவார்; கேலியாகவும் பேசுவார்.

ஒருமுறை திருச்செந்தூரில் முகாம் இட்டிருந்த பொழுது திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலில் நடைபெற்ற விழா ஒன்றினைப்பார்க்கச் சென்றிருந்தார். இவர் சென்றிருந்த சமயம் வசந்த மண்டபத்தில் ஆறுமுகப் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணி பக்தர்கள் விசிறிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றார். அங்குள்ளோரிடம் “உங்கள் தெய்வத்திற்கு வியர்வை அரும்புகிறதோ? என்று கேலியாகக் கேட்டார். அங்கு கூடியிருந்த பக்தர்களும், குருக்கள் அவர்களும் ‘ஆம் என்று பதில் இறுத்தனர். இதனை நீங்கள் நிரூபிக்க வேண்டும். அப்போதான் எனது மனம் சமாதானம் அடையும் என்றார்.

அர்ச்சகர்கள் முருகப்பெருமான் மீது இருந்த மாலைகளை அகற்றினார்கள். நல்ல பெரிய தொரு நீளமான கோடித்துணியை முருகப்பெருமான் மீது போர்த்தினார்கள், சிறிது நேரத்தில் துணி முழுவதும் நனைந்து விட்டது. வியர்வை நீர் தரையிலும் ஓட ஆரம்பித்தது. உடனிருந்து கண் கூடாகப் பார்த்திருந்த கலெக்டருக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது, அடியற்றமரம் போல் விழுந்தார். முருகா என்னை மன்னித்துக்கொள் என்று முகம் எல்லாம் கண்ணீர் வர வேண்டினார்.

ஆறுமுகப் பெருமானின் பெருமையை உணர்ந்து கொண்ட கலெக்டர் எம்பெருமானிடம் பக்தி கொண்டு பல வெள்ளிப் பாத்திரங்களைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தியுள்ளார் என்

பதற்குக் கோயிலிலேயே ஆதாரங்கள் உள்ளன.
பல சந்தர்ப்பங்களில் பல இடங்களில் முருகப்
பெருமானுடைய திருவருள் ஆங்கிலேயர்
பலருக்குக் கிடைத்துள்ளன என்பதற்குத்
தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன.

திருச்செந்தில் (செவ்வாய்)

செந்திற் கரையினில் சமரிட்டு வென்றாய்
செந்தமிழ் மகனே வடிவேலா;
விந்தைகள் செய்தாய் விரிதமிழ் தந்தாய்
விண்ணவர் விளக்கே கதிர்வேலா;
கந்தனே கடம்பனே; கருணைசெய் குகனே;
எந்தையே எங்கள் முருகேசா;
சரவண பவனே சங்கரி மகனே
சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே!

வயிற்றுவலி நீக்கிய பெருமான்

வைத்தீஸ்வரன் கோயில் மிகப்பிரசித்தி பெற்றது. அங்குள்ள ஸ்ரீ செல்வமுத்துக்குமார சுவாமியின் மீது பக்தர்களுக்கு ஒரு தனிப்பிரியம் செல்வமுத்துக்குமரனைத் தரிசித்து தமது இன்னல்களைத் தீர்த்துக் கொண்டவர் தொகை எண்ணிலடங்கா.

இலங்கை வானொலியில் தமிழ்ப்பிரிவில் இந்து சமயத்துறையில் நீண்டகாலம் சேவை ஆற்றியவர் நண்பர் அருள் தியாகராசா அவர்கள். அவர்களுக்கு ஆதீனங்கள் மீதும் முருகன் மீதும் தனி ஒரு அலாதிப் பிரியம். இந்தியாவுக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் தருமபுர ஆதீனத்தையும் முதல்வரையும் தரிசியாமல் வருவதில்லை. தருமபுர ஆதீனத்தை நீங்கள் சென்று தவறாமல் பார்க்க வேண்டும் என்று அடியேனையும் தூண்டியவர். அறிமுகக் கடிதமும் தந்தவர். அடியேன் அங்கு செல்வதற்குமுன்பே அடியேனைப்பற்றி கடிதமும் எழுதி வைத்தவர்.

இத்தகைய நண்பருக்கு நீண்டகாலமாக வயிற்றுவலி ஒன்று இருந்து வந்தது. இதனைப் பலர் அறியார், இவருக்கு நல்லூர்க்கந்தன் மீதும் தனி ஒரு ஈடுபாடு. தருமபுர ஆதீனம் சென்றிருந்த சமயம் ஒருமுறை மகா சந்நிதானம் அவர்களிடம் தமது நோயைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

மகாசந்நிதானம் அவர்கள் புன்முறுவல் பூத்தவராய் செல்வமுத்துக்குமரன் திருவருளால் யாவும் நலமாகும் என்று கூறியுள்ளார். அத் தோடு ஒரு பிடி சந்தனமும் கொடுத்துள்ளார், இதை நேத்திரப்பிடி சந்தனம் என்று கூறுவார்கள். இன்றும் இச்சந்தனம் பலருக்கும் பல நோய்களை நீக்கி உள்ளது. இச்சந்தனத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட அருள் தியாகராசா அவர்கள் முருகன் சந்நிதி சென்று அதனை வயிற்றிலும் பூசி உள்ளேயும் உட்கொண்டார். சந்தனம் உள்ளே சென்றதும் ஏதோ ஒன்று தனது உடலைவிட்டுச் செல்வதாக உணர்ந்தார். அன்று தொடக்கம் அவருக்கு வயிற்றுவலி என்பது ஒன்றிருந்ததாகவே நினைவு எழவில்லை.

சேதுமன்னர் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களுள் சதுர்வேத மங்கலமும் ஒன்று. இங்கு ஒரு புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது பெயர் பகழிக்கூத்தர் என்பது. இவர் வைஷ்ணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர். வைஷ்ணவ நெறிப்படி வாழ்ந்தாலும் சாதி, சமய பேதம் எதுவும் அறியாதவர். பெரும் புலவராகிய இவர் வயிற்று வலியால் மிகக் கஷ்டப்பட்டார்.

பூர்வ வினைப்பயன் போலும் இவரது கனவிலே திருச்செந்தூர் முருகப் பெருமான் தோன்றினான். தன்மீது பிள்ளைத்தமிழ் பாடுமாறு பணித்தான். அடுத்த நாளே பகழிக்கூத்தர் திருச்

செந்தூர் சென்று விட்டார். தினமும் கடலாடு வதும் முருகனைத்தரிசிப்பதும் பிள்ளைத்தமிழ் பாடு வதுமாக இருந்தார்.

பிள்ளைத்தமிழ் என்பது தொண்ணூற்று வகைப் பிரபந்தங்களில் ஒன்று. தெய்வங்களைப் பிள்ளைப் பிராயத்தில் வைத்துப் பிள்ளைப் பருவ நிலைகளைச் சுவைபடப் புகழ்வது. நூல்பாடத் தொடங்கவே நோயின் வேகமும் குறையத் தொடங்கியது. நூல்பாடி முடிந்ததும் வயிற்று வலியும் இருந்த இடமே தெரியாமல் மறைந்து விட்டது. அந்நூலைச் செந்திலாண்டவனது சந்நிதியிலேயே முருகப்பெருமான் அரங்கேற்றம் பெறச் செய்தான். முருகப்பெருமானே நூல் முழுவதையும் கேட்டிருந்து புலவருக்கு மாணிக்கப் பதக்கமும் சூட்டினான். செந்திலாண்டவனுக்குப் பிரியமான இப் பிள்ளைத்தமிழ் தினந்தோறும் பூசை முடிவில் ஒதுவார்களால் திருப்புகழோடு சேர்த்து ஆலயத்தில் இன்றும் பாடப்பட்டு வருகின்றது.

முருகப் பெருமான் சமரசத் தெய்வம் என்பதைப் புகழிக்கூத்தர் “சமயத்தோர் ஒக்க வாழ்கெனச் செந்தில் வாழ் கந்தனை உருட்டுக சிறு தேரே” எனச்சிறு தேர்ப்பருவத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். முத்தப் பருவத்திலும் இதனை “மொழியுஞ் சமயம் அனைத்தினுக்கும் முதல்வா முத்தம் தருகவே” என்று விளக்குகின்றார். செந்திலாண்டவனை அவர் அழைக்கும் முறையே ஒரு தனி அழகுடையது. உள்ள மெல்லாம் இனிக்க

வைக்கும் தஜீ மையுடையது. சேவற்கொடியோனை நாமும் அவ்விதம் அழைத்தால் நமக்கு நிச்சயம் எம்பெருமான் அருள் உண்டு என உணர்த்தவல்லது. வாராணைப் பருவப்பாடல்களில் ஒன்றைப் பாடி நாமும் முருகப் பெருமானை வரவழைப்போம்.

பேராதரிக்கும் அடியவர்தம்
 பிறப்பை ஒழித்துப் பெருவாழ்வும்
 பேறும் கொடுக்கவரும் பிள்ளைப்
 பெருமானென்னும் பேராளா
 சேராநிருதர் குலகலகா
 சேவற் கொடியாய் திருச்செந்தூர்த்
 தேவா தேவர் சிறைமீட்ட
 செல்வா என்றுன் திருமுகத்தைப்
 பாரா மகிழ்ந்து முலைத்தாயர்
 பரவிப் புகழ்ந்து விருப்புடனப்
 பாவா வாவென்றுனை போற்றப்
 பரிந்து மகிழ்ந்து வரவழைத்தால்
 வாராதிருக்க வழக்குண்டோ
 வடிவேல் முருகா வருகவே
 வளருங் களபக் குரும்பைமுலை
 வள்ளி கணவா வருகவே.

கட்டப் பொம்மனைத் திருத்திய கந்தன் கருணை

வெள்ளைக் காரருக்குச் சிம்மசொப்பனமாக விளங்கியவர் கட்டப்பொம்மன். வெள்ளையர்களை எதிர்ப்பதற்கேற்ற கோட்டை ஒன்று கட்டுவதற்காக ஒரு இடத்தைத் தேடிச் சென்றார் கட்டப்பொம்மன். சென்றவருக்குக் காட்சி ஒன்று கண்ணில் பட்டது. ஒரு முயலை நாய் ஒன்று துரத்திக் கொண்டு வந்தது. பாஞ்சாலங் குறிச்சி எல்லையில் முயல் கால்வைத்தது தான் தாமதம் முயல் வீரத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தது. நாய் பின்னடைந்தது. இப்போ முயல் நாயைத் துரத்தத் தொடங்கியது.

இந்த முயலுக்கு வீரம் என்கிருந்து வந்தது? என்று கட்டப்பொம்மன் சிந்தித்தார். பாஞ்சாலங்குறிச்சி மண்ணுக்குத்தான் அந்த வீரம் இருந்ததை உணர்ந்தார் கட்டப்பொம்மன். கோட்டை கட்டுவதற்குரிய இடமாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியே தெரிவு செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய கட்டப்பொம்மன் கடவுள் பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார், திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமான் மீது அவருக்கு தனி ஒருபக்தி. சூரனாதி அவுணர்களை அழித்துத் தேவர்களுக்கு வாழ்வு கொடுத்தவரல்லவா செந்தூர் முருகன். அதுபோல அசுரத்தன்மை கொண்ட வெள்ளை

யர்களை வெல்வதற்கு செந்தில் முருகன் துணை நிற்பான் என்பது அவருடைய பூரணநம்பிக்கை.

தன்னுடைய பக்தியைக் காட்டும் முகமாக கட்டப்பொம்மன் திருச்செந்தூரில் ஒரு புதிய மண்டபம் கட்டிமுடித்தார். சண்முகப் பெருமானை எழுந்தருளச் செய்ய விரும்பினார்.

அப்போது கோயிலில் விழாத் தொடங்கி இருந்தது. ஏழாம் திருநாள்; அன்று சுவாமி அலங்காரத்துடன் நகர்வலம் வந்து, பிள்ளையன் என்ற பக்தரின் மண்டபம் வந்தடைவார். அங்கே அபிஷேக ஆராதனைகள் நடைபெறும்.

கட்டப் பொம்மன் இதைமாற்றி இந்த ஆண்டுமுதல் சண்முகப் பெருமான் ஏழாம் திருநாள் 'என் மண்டபத்துக்கே வரவேண்டும்' என்றார். கட்டப் பெம்மனுக்கு எதிர்வார்த்தை கூறயாவரும் அஞ்சினார். முருகனுக்கு அரசனும் ஆண்டியும் சமம் என்பதை ஒரு சிலர்தான் அனுபவத்தில் உணர்வார்.

பிள்ளையன் பரம்பரையைச் சேர்ந்த வடமலையப்பபிள்ளை என்பவர் கட்டப்பொம்மனுக்கு மறுமொழி கூற அஞ்சி வாளா இருந்து விட்டார். ஆனால் பிள்ளையனுடைய உள்ளமோ உருகி உள்ளே ஓலமிட்டது. இதனை யாரறிவார்? அவரது சடைக் கண்களில் ஈந்து வளிந்த சண்ணீர்த் துளிகளே சான்றுபகரும்.

ஆயினும் தங்கள் குடும்பத்தார் செய்யும் திருவிழாக் கட்டளை ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிக்க வழக்கம் போல் தம் மண்டபத்தருகில் கத்திருந்தார். கட்டப் பொம்மனுந் தம் புதிய மண்டபத்தருகில் சண்முகப் பெருமானை வரவேற்கக் காத்திருந்தார்.

பிள்ளையன் மண்டபம் நெருங்க நெருங்க எதிர்பாராத பேய்மழை பொழியத் தொடங்கியது. மழை நிற்பதற்கான அறிகுறி தென்படவில்லை. தாம் செய்ய இருந்த புதிய ஏற்பாடு சரியல்ல என்று கட்டப்பொம்மனுக்குத் தென்றியது. அவர் வடமலையப்பிள்ளையிடம் ஓடாடிவந்து கட்டித்தழுவி மன்னிப்பும் கேட்டார். “திருவிழா வழக்கம்போல் நடக்கட்டும்” என்றார்.

என்னை விந்தை! பேய்மழை நின்றது; விழா முறைப்படி நடந்தது. கட்டப் பொம்மனின் அகங்காரமும் கரைந்தது.

திருஆவினன்குடி (புதன்)

ஆவினன் குடியினில் ஆண்டியாய் நின்றாய்
 ஆனந்த மயனே வடிவேலா;
 கூவிடும் கோழிக் கொடியுடை யோனே
 கூர்தவத் தொளியே கதிர்வேலா;
 தாவிய துயரைத் தடிகொண்டு தாக்கி
 தாயெனக் காத்தாய் முருகேசா!
 சரவண பவனே சங்கரி மகனே
 சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே!

நேர்த்திக் கடனை மறந்த குடும்பம்

குலசேகரன் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம். கணவனும் மனைவியும் முருகனும் வள்ளியும் போல் வாழ்ந்து வந்தனர். கணவனுக்குத் தீராத நோய் ஒன்று பீடித்தது. கணவன் இல்லையேல் மனைவிக்கு என்ன வாழ்க்கை? என்று மனைவி நினைத்தாள். முருகனிடமே முழுப்பாரத்தையும் போட்டு வேண்டுகல் செய்தாள். 'முருகா! என் கணவர் பூரண சுகம் பெற்றால் நாங்கள் இருவரும் வைகாசி விசாக விழாவன்று உன்னிடம் வந்து எனது மாங்கல்யத்தைக் காணிக்கையாகக் கொடுப்போம் என்று நேர்த்திக் கடன் செய்தாள். அவளுடைய வேண்டுகல் வீண்போகவில்லை, கணவன் பூரண சுகம் எய்தினான்.

ஆண்டு தோறும் கணவனும் மனைவியும் விசாகத் திருநாளுக்குத் திருச் செந்தூருக்குச் சென்று முருக தரிசனம் செய்து வருவது வழக்கம் இம் முறையும் வழக்கம் போல் முருகப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றனர். ஆனால் நேர்த்திக் கடனை மறந்து விட்டனர். மனித சுபாவம் இது. வாங்கின கடனைக் கொடுக்க மறந்து விடுவான். ஆனால் கொடுத்த கடனை மறக்க மாட்டான்.

கணவனும் மனைவியும் ஆழமில்லாத பகுதியில் சேர்ந்தாற் போல நின்று நீராடினர். ஒரு அலை பேரலையாக வது மேதியது. இருவரும்

நிலைதடுமாறி வீழ்ந்தனர். சிரித்த வண்ணம் எழுந்தனர். மனைவியின் மாங்கல்யம் அலையோடு அலையாகப் போய் விட்டது. ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள், கணவனோ பணம் படைத்தவன். இதற்கு ஏன் ஒப்பாரி வைக்கிறாய், போனது பத்துப் பவுண்தாலிக்கொடி. வீடு சென்றதும் பதினைந்து பவுணிலேயே தாலிக்கொடிகட்டுகிறேன் என்றான். அங்ஙனமே அவனும் செய்து முடித்தான் இது எதனால் நடந்தது என்ற சிந்தனையின்றியே இருவரது வாழ்க்கைச் சக்கரம் சுழன்றேடியது.

அடுத்த ஆண்டு விசாகத் திருநாளுக்கும் இருவரும் சென்றனர். வழக்கம் பேலக் கடலாடச் சென்றனர். இம்முறை மனைவி மாங்கல்யத்தை பல ஊசிகள் கொண்டு சட்டையுடன் பிணிக் திருந்தாள். அப்படியிருந்தும் அலை வந்து மோதிய போது, கழுத்திலிருந்த தாலிக்கொடி எப்படியோ மறைந்து விட்டது. இரண்டு தாலிக்கொடிகள் மறைந்தும், நேர்த்திக் கடனைப் பற்றய நினைவே எழவில்லை. கணவன் மனைவியைத் தேற்றினான். கவலைப்படாதே இருபது பவுணிலேயே நல்ல வேலைப்பாட்டுடன் தாலிக்கொடி தருகிறேன் என்றான்.

மனைவி ஓரளவு மனந் தேறினாளாயினும் இருமுறை ஏற்பட்ட மாங்கல்ய இழப்பினால் ஏதோ நிகழப்போகின்ற தென்றுதான் கவலைப்பட்டாள். அடுத்த ஆண்டும் விசாகத் திருநாள்

வந்தது. கணவனிடம் மனைவி கேட்டாள் எனக்
கென்னமோ பயமாயிருக்கிறது. இம்முறை திரு
நாளுக்குப் போகாமலிருப்பே மா? கணவன் பயப்
படாதே என்று தைரியமூட்டினான்.

வழக்கம் போலக் கணவனுட்க் மனைவியும் கட
லாடச் சென்றனர். மிகப் பெரிதாக வந்த அலை
யொன்று எப்படியோ மாங்கல்யத்தைப் பறித்துச்
சென்று விட்டது. எவ்வளவு கவனமாயிருந்தும்
இப்படியாகி விட்டதே என்று புலம்பிய வண்
ணம் ஓடிச் சென்று முருகன் சந்நிதியில் மூர்ச்
சித்து விழுந்து விட்டாள். இம்முறை கணவனு
டைய மனமே பேதலித்து விட்டது. இருவரும்
கண்ணீர் வார முருகனிடமே வேண்டி நின்றனர்.
அர்ச்சகர் ஆவேசம் கொண்டவர் போல் இவர்
களை நோக்கி வந்தார். எங்கே காணிக் கை என்று
ஆவேசமாகக் கேட்டார்? இப்பொழுதுதான் இவர்
களுக்கு நேர்த்திக் கடனுடைய நினைவு எழுந்தது.
ஓடுஓடு கடலாடு என்று இருவரையும் துரத்தினார்
இருவரும் மறுபடியும் கடலாடச் சென்றனர்.
வழக்கம் போல் அலைமோதியது. முதலாவது அலை
மோதியவுடன் ஒரு மாங்கல்யமும், அடுத்த அலை
மோதியவுடன் அடுத்த மாங்கல்யமும், அதற்கடுத்த
அலை மோதியவுடன் மூன்றாவது மாங்கல்யமும்,
மனைவியின் கழுத்தில் மிளிர்வதைக் கண்டனர்.

இருவரும் எழுந்து முருகனை நோக்கிக் கண்
ணீர் வார ஓடினர். இருபதுபவுண் மாங்கல்யத்
தையும், பதினைந்து பவுண் மாங்கல்யத்தையும்

கையில் எடுத்தாள். முதலாவது மாங்கல்யத்தை உண்டியலில் சேர்க்கும் போது அபராத மாங்கல்யம் என்று இட்டாள். இரண்டாவது மாங்கல்யத்தை இட்ட போது நேர்த்திக்கடனுக் குரியது என்றாள். உடனே கணவன் நேர்த்திக்கடனுக்குரியது கழுத்தில் அல்லவா இருக்கிறது என்றான். மனைவி மகிழ்வுடன் அதனையுங் கழற்ற முயன்றாள். அதைத் தொடாதே. அது எனது அன்புக்காணிக்கை என அர்ச்சகர் ஆவேசத்துடன் கூறினார், கணவனும் மனைவியும் ஆண்டு தோறும் வைகாசி விழாவுக்கு வரத் தவறுவதில்லை,

திருஏரகம் (வியாழன்).

ஏரகம் வந்தாய் ஏழிசை மணியே
 ஏகனே யானாய் வடிவேலா;
 தாரகன் சிங்கனைத் தானெனும் சூரனைத்
 தாக்கிநீ வென்றாய் கதிர்வேலா;
 தாரகப் பொருளே தார்மிகவடிவே
 தாபங்கள் தீர்த்த முருகேசா;
 சரவண பவனே சங்கரி மகனே
 சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே.

பாம்பன் சுவாமிகள் பரவிய

முருகன்

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி இப்பெரு மாணையே நினைந்துருகி, வேதங்கள் தேடியும் காண முடியாத முருகப்பெருமாளை, இக் கலியுகத்திலும் நேரில் கண்டு தரிசித்து உயர் நெறியைப் பெற்ற வர் பாம்பன் சுவாமிகள். குமரகுருதாசர் என்றும் அழைப்பார்கள், இவரது பிள்ளைத் திருநாமம் அப்பாவு என்பதாகும். தினந்தோறும் தவறாது கந்தசட்டி கவசம் பாராயணம் செய்து வந்தார்.

கந்தசட்டி கவசத்தைப் பாராயணம் செய்யும் போதே முருகன் மீது தானும் இப்படிக்கவசம் பாடினாலோ என்று அங்கலாய்ப்பார். தமது தென்னந்தோப்பு ஒன்றுக்கு இவர் சென்றபோது தனிமையில் இருந்து முருகனையே தியானித்தார். முருகன் அருளால் கவிபாடும் திறமை இவருக்கு இயல்பாகவே வந்து விட்டது. அன்று முதல் நாடோறும் முருகப்பெருமாளைப் பற்றிப் பாடத் தொடங்கினார்.

இவர் இராமநாதபுரத்தின் கீழ்த்திசையிலுள்ள பிரப்பன் வலசை என்னும் ஊரின் மயான பூமியில் முப்பத்தைந்து நாட்கள் கடுந்தவமிருந்து முருகப்பெருமானின் திருவுருவக் காட்சியை நேரிற்கண்டு பேரானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கித் திளைத்தார். குமரக்கடவுள் மீது

ஆரூயிரத்து அறுநூற்று அறுபத்தாறு பாடல்
கள் இயற்றினார், பல்வேறு உவமச் சுவையோடு
உவகைச் சுவையும் கலந்து பக்திச் சுவை நனி
சொட்டச் சொட்ட விளங்குவனவாக உரைநடை
நூல்களும் எழுதினார்.

நமது சைவசமய குரவர்களைப் போன்று
சுவாமிகள் தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களுக்கும்
யாத்திரை செய்து அங்கங்குள்ள மூர்த்திகளைத்
தரிசித்த தன்மையினையும் பாடியுள்ளார். வட
நாட்டிற்குத் தலயாத்திரை செய்தபோது முருக
னருளால் காசியம்பதியில் காவியாடை புனையப்
பெற்று பூரண துறவு வாழ்க்கையைக் கைக்
கொண்டொழுகினார்.

குமரக்கடவுளே பால்கலந்த அன்னத்தை
ஓர் இலையிலிட்டுச் சுவாமிகளைத் தன்னுடன்
உண்ணச் செய்து அவரது அநுபூதித் தன்மையை
உலகுணரச் செய்தார். சுவாமிகளின் வாக்கு
சத்திய வாக்கேயாகும். தமிழின்பத்தைப் பூரண
மாக நுகர விழைவோருக்கும் சமய நெறியைப்
பற்றித் திரிபற அறிய அவாவுவோருக்கும் சுவாமி
களின் நூல்களுள் கிடைப்பது போன்ற விருந்து
வேறெவர்தம் நூல்களிலும் அவ்வளவு பூரண
மாகக் கிடைப்பது அரிது.

சுவாமிகள் இறைவனை “செந்தமிழைச்
செலிமடுத்து மகிழும் தேவன்” என்றும்
“தமிழனீசனே” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “தேன் போல் கிடைத்த தெய்வத்தமிழ்” என்கிறார்.

இத்தவசீலர் 1923ஆம் ஆண்டு சென்னையில் வசிக்கையில் ஒரு நாள் குதிரைவண்டியில் செல்லும் போது குதிரை வண்டிக்கு ஆபத்து நிகழ்ந்து குதிரை வண்டிச் சில்லு இவரது காலில் ஏறி, கால் எலும்பு முறிந்து விட்டது. ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டு பல டாக்டர்கள் முயற்சி செய்தும் எலும்பைப் பொருந்தச் செய்ய முடியவில்லை டாக்டர்கள் இவரது உணவு முறையை விசாரித்தனர். இவரோ வெகுநாட்களாகவே உப்பில்லாத உணவே உண்டு வந்தவர். இதனை அறிந்த டாக்டர்கள் ஐயா எலும்பு பொருந்த வேண்டுமானால் உப்புச்சத்து அவசியம். நீங்களோ வெகுகாலமாகவே உப்புச்சேராத உணவே உண்டிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் இதுவரை சாப்பிடாத உப்பெல்லாம் சாப்பிட்டால்தான் எலும்பைப் பொருந்தச் செய்ய முடியும். இல்லையேல் முழங்காலோடு காலைக் கழற்ற வேண்டியும் ஏற்படலாம் என்றனர். சுவமிகள் இதைக் கேட்டுச் சிரித்ததோடு எனது உணவு நியதியை யாரும் மாற்ற முடியாது. இன்னும் சில நாட்கள் வாழ்ந்து என்ன செய்யப்போகிறேன். இப்பொழுதே மரணம் வந்தாலும் அதனைத் தழுவிக்கொள்ள ஆயத்தமாக உள்ளேன். ஆனால் எனது நியதியை மாற்ற முடியாது என்று சொல்லி விட்டார். இதனைக்கேட்ட டாக்டர்கள் சுவாமியின் உறுதிகண்டு பிரமித்தனர்.

சுவாமிகள் அன்றிரவு மருத்துவமனையில் படுக்கையில் படுத்தவாறே “ முருகா! உப்பால் ஆகக்கூடிய காரியத்தை உன் திருவருள் நிறைவேற்ற முடியாதா? என ஏங்கினார். சாய்ந்தவாறே சண்முக கவசம் முப்பது பாடல்களையும் எழுதி முடித்தார். அந்த உயர் தியானத்துடனே சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டார். மயில் ஒன்று வந்து எலும்பு முறிவு ஏற்பட்ட இடத்தில் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காட்சியுடன் விடியும் வரை ஆனந்தமாகத் தூங்கினார்.

காலையில் எழுந்ததும் கால்கள் இரண்டையும் வைத்து நிலத்தில் நடக்கத் தொடங்கினார். டாக்டர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிற நேரம் சுவாமிகள் விரூந்தையில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். டாக்டர்கள் எல்லாரும் ஓடி வந்து சுவாமியின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினர். இது மாற்றமுடியாதென்றிருந்தோம். சுவாமி எப்படிக்குணமாயிற்று என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டனர். வைத்தியர்களுக்கெல்லாம் மேலாக வைத்திய நாதன் ஒருவன் இருக்கிறான் அல்லவா? அவன் தான் முருகன், அவனது திருவருளே மாற்றியது என்று கூறி சண்முக கவசத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

பெரிய டாக்டர் அதனைப் பக்தி சிரத்தையுடன் வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டனர். வைத்தியசாலையில் உள்ள அத்தனை பேருமே அதனைப் படி எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினர்.

சுவாமிகள் ஆறுமுகப் பெருமான் மது நெக்
குருகிப் பாடியுள்ள சண்முககவச நூலைப் பாராய
ணம் செய்து இன்றளவும் எண்ணற்ற பக்தர்கள்
நோய்கள் முதலிய துன்ப நீக்கமும், சகலகாரிய
வெற்றியும் ஒரு மண்டலத்திற்குள் பெற்று வரு
கின்றனர் என்பதற்குச் சான்று பல உள்ளன.

சுவாமிகள் 30-05-1929இல் வியாழக்கிழமை
அன்று முருகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத்
தியானித்தவாறே அத்திருவடி நிழலிலே சேர்ந்
தார். இவருடைய சமாதி திருவான்மியூரில்
அமைந்துள்ளது.

“ சுக்கில வைகாசிச் சுத்த அவிட்டமுறு
தக்க அமரபக்கச் சஷ்டி நாள் - மிக்கோமான்
குமரகுருதாசன் கோதிலருட் கோமான்
அமல னுருக் கரந்தானங்கு.”

குன்றுதோருடல் (வெள்ளி)

குன்றுதொ றுடிய குமரனே குகனே
குறைகளைத் தீர்த்தநுள் வடிவேலா
என்றுமே உன்னடி எங்கணும் பணிந்திட
எனக்கருள் செய்வாய் கதிர்வேலா;
நன்றுநீ சொல்வாய் நன்மையாய் வருவாய்
நலந்தரு நாயகா முருகேசா
சரவண பவனே சங்கரி மகனே
சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே.!

ஊமையும் பேசுவான்

ஒன்பது கங்காநதி, ஒன்பது விஷ்ணுபதி,
ஒன்பது கயிலாயங்கடாத் டன் கரையில் கொண்
டது தாம்பிரபணி. அந்தப் புனித ஆற்றின்
வட கரையில் உள்ளது ஒன்பது பதிகளுள் ஒன்
றான ஸ்ரீ வைகுண்டம். அப்பதியின் வடபால்
இருமையினும் பேறளிக்கும் ஸ்ரீ கயிலாயம் இருக்
கிறது.

இங்கு தான் முருகபக்தரான ஸ்ரீசண்முகசி
காமணிக்கவிராயர் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது
மனைவி சிவகாமசுந்தரி தெளிந்த கற்பினள்.

இருவரும் செய்த தவத்தின் பயனாக அவர்
கட்குப் பிறந்தது ஓர் ஆண் குழந்தை. தம்
தவமகளைப் பார்த்துத் தந்தையின் நெஞ்சம்
தழைத்தது. அன்பின் விலாசமான குழந்தை
முகம் நோக்கி அகங்களித்தாள் அன்னை.
தவழ்ந்து, இருந்து, எழுந்து, தளர்நடை கொள்
வதில் வளர்பிறையென இருந்தது சேயின்
வளர்ச்சி, மைந்தனது மழலை கேட்க அவாவி
யது பெற்றோருடைய மனம், குதூகலத்தோடு
கொஞ்சியும் கெஞ்சியும் எத்துணை கற்பித்தும்.
மா, பா என்ற அளவன்றிக் குழந்தையிடம்
எவ்விதக் குதலைமொழியும் பிறக்கவில்லை. ஆண்டு
ஐந்தும் ஆகியது. ஊமை தானே நம் செல்வன்
என உன்னிய பெற்றோர் ஊகம் உண்மையே

ஆயது, இதன்மேல் இடிந்தது பெற்றோர் இதயம்.

அஞ்சிய நெஞ்சத்திற்கு ஆறுதல் தருவது ஆறுமுகம் ஆதலின் திருச்செந்தூராணைச் சிந்தித்தது அவர்கள் சித்தம். பிள்ளையைத் தூக்கினார் தந்தை; தாயும் பின் தொடர்ந்தாள், செந்திலம்பதியைச் சேர்ந்தனர். ஆலய எல்லையில் கால் வைத்தனர்; உடல் சிலிர்த்தது, நீராடினர்; அநுட்டானங்களை முடித்துக் கொண்டனர். சேயுடன் வீழ்ந்து சேவித்தனர். எழுந்து கைகுவித்துக் கும்பிட்டு ஸ்ரீ வள்ளி தேவசேனாதிபதி! எமது இறைவா! அன்பு முருகா! புத்திரப்பேறு இல்லாத குறை முன்னர். இருந்தும் பெரியகுறை பின்னர், பிரபோ உனதருளாடலை அறிவார் யாரே என்று உள்ளம் உருகி நின்றனர். இது முதல் நாள் செயல்.

ஒரு மண்டலம் வரை அங்கிருந்தே முருகனை வழிபடுவதாக நியமம் பூண்டனர். உப்பில்லா அன்னம் ஒருவேளை. மற்ற நேரம் எல்லாம் முருக ஜெபமும், திருப்புகழ்ப் பஜனையும் செய்தனர். இது அவர்கள் நியமம். ஒரு மண்டலகாலத்துள் மழலை மொழி காணாமேல் மகரவாரிதியில் மூழ்கி எமது துயரைப் போக்கிக் கொள்வோமென்று உறுதி பூண்டனர். நாற்பத்தைந்தாம் நாள் பகல் வழிபாடு அன்பின் சிகரத்தை அளவியது. விரதப் பூர்த்தி நாள் நெருங்குகிறதே! குழந்தைக்கு இன்னும் அருளவில்லையே குமரன் என்று நினைந்து பொ

ருமிநைந்தது நெஞ்சம்.

முக்கண் கனியே! கனிதருசுவையே! முத்
திக்கொரு, வித்தே! தந்திக்கினையாய்! செந்தி
லம் பதியாய்! தண்ணொளி பொங்கிய கருணை
நிதியே! உனது அருளால் உதித்த இச்சேயின்
வாயைப் பேசச்செய்! மதலை வாயில் மழலை வரச்
செய்! கயிலை மலையனைய செந்தில் பதி வாழ்வே!
என்று கதறுகிறார் கவிராயர்.

ஏழைநான், எஜமாநீ. எளியநான், இறை
வநீ; சீவன்யாநீ, தெய்வநீ; கலியிலும் கண்
கண்டதெய்வமே! தெய்வமுதலே! பிள்ளைமுகம்
பார்! கும்பிடுதற்குத் தூக்கியகைகளைத் தொங்க
விடான்! உன் அற்புதத்திருஉருவை கண்களால்
இடையறாது காண்கின்றானே! காரணம் தெரியா
மல் உளம் நெகிழ்ந்து கண்ணீர் பெருக்கும் இந்
தக் கான் முளையை நின் அருட்கண்ணால் காண்!
திருச்செந்தூர் முருகா! உன்னை வாழ்த்தச் செய்க்
குவாய்தா! எம்வரதா! என்று சிலிர்த்த மெய்யி
னள் சிவகாமசுந்தரி, காண்பார் மனங்கசிந்துருகத்
தேம்புகிறாள்,

ஹாம்! ஹீம்! ஹா! என்று கர்ஜிக்கிறது ஒரு
குரல். ஆ! அது என்ன என்று ஓசைவந்ததிசை
நோக்கினர் யாவரும். ஆஹா! நீல மயிலோன்
தன் அருட் பெருங்கருணையால் அர்ச்சகர்மீது
ஆவேசித்துள்ளான்.

வேல் எடுத்து ஏந்துகிறார் அவ்வேதியர். மணங்கமழ் மாலை ஒன்றை மைந்தன் கழுத்தில் இடுகின்றார். தீராத வினையகற்றத் திருநீறு தூவுகிறார். தீர்த்தம் தெளிக்கிறார். அதிர்கிறது எல்லார்மனமும். பார்க்கிறார்கள் விநயமொடுபக்த கோடிகள் கவிராயரும் அவர் தேவியும் கைகுவித்து அருளுக எம் அத்தா என்று அலறுகிறார்கள். என்னவியப்பு! ஆவேசகரை நோக்க அஞ்சவில்லை இளஞ்சிறுவர். அதிர்ந்தாடும் வேதியர் ஆட்டத்தில், அவர்க்கு மட்டும் யாது புரிந்ததோ! கைதட்டி ஹி ஹி ஹி என்று சிரிக்கிறார். செம்மல் வேதியர் சிரிப்பாரை அருள்நோக்கம் செய்கிறார்.

இளஞ்சிறுவர் எதிர்நின்று முன்னும் பின்னும் சாய்ந்தாடும் அர்ச்சகர் பூ! பூ! பூ! என்கிறார். கூர்ந்து நோக்குகிறது குழந்தை. மறுபடியும் பூ என்கிறார் பூசகர். அதை மகிழ் வோடு நோக்கி எதிர் முகமாக, ஊறிய வாயோடு பூ என்கிறார் இளம் புதல்வர், கலகல வென்று நகைத்த அர்ச்சகர், ஆடியாடி பிள்ளைமுகம் பார்த்து, பூ, பா, தே, நா, ஆ என்கிறார். பதிலுக்குப்பதில் பகரும் இளம்பாலர் நாவில் ஞானவாணி நடனமிட தன் வசம் கெட்டுப் பரவசப்படுகிறார். திடீரென்று அர்ச்சகர் ஆவேசம் அகல்கிறது.

பூ பூ பூ பூ பூ
 பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறரிய
 பாமேவு தெய்வப் பழமறையும் தேமேவு
 நாடமும் நாதாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த

போதமும் காணாத போதமாய் — ஆதிநடு
அந்தம் கடந்த நித்தியானந்த போதமாய்ப்
பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடராய்

என்று தொடர்ந்து பாடுகிறார் இளம்பாலர்.
கோயில் மணிகள் கணகண என்று ஒலிக்கின்றன.

மருளகற்றும் அருளமுதம் பருகிய மூன்று
வயதில் சீர்காழிப்பதியில் மறைமுழக்கஞ் செய்
தார் திருஞானசம்பந்தர். அதே வயதில் வெண்
ணைய் நல்லூரில் பொய்கண்டார் காண்புனித
மெனும் அத்துவித மெய்கண்டார் சுவேதவனப்
பெருமாள் என்னும் வரலாறுகளை அறிந்திருக்
கும் உலகம், திருச்செந்தூரில் ஐந்து வயதில்
பேசாப்பிள்ளை பேசும் அற்புதத்தையும் அநுப
வித்தது. வெறும் பேச்சா அது? ஆ! பேசந்
தெய்வப்பாடல்.

“ அடியவர் இச்சையில் எவையெவையுற்
றன அவையவை தருவித்தருள் பெருமாளே! ”
எம்வயிற்றில் பாலைவார்த்தாய்! உண்மைத்தெய்
வம் நீயே! உமையாள் குமரா என்று ஏத்தியகவி
ராயரும் அவர்தேவியும், மைந்தரை உடன்
கொண்டு தம் ஊர்வந்து சேர்ந்தனர். இக்செய்தி
அறிந்த அன்பர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து
இளம்பிள்ளையாரை வணங்கினர்.

அந்நாளில் மதுரையை ஆண்டவர்திருமலை
நாயக்கர். அந்த அரசர் கனவில் அங்கயற் கண்

ணியர் நின்றனர். எம் உள்ளம் மகிழ்விக்கும்
பிள்ளைத்தமிழ்; அதைப்பாடிய அன்பன் குமரகுரு
பரன் இன்ன இடத்தில் இருக்கிறான்; வாழும்
அந்நூல் அரங்கேற வழிசெய் என்றனர் எம்
இறைவி.

விழித்த நாவலர் விம்மிதம் எய்தினர்.
உரியவருடன் விரைந்தார். அடிகள் இருக்கும்
இடத்தை அடைந்தார், வணங்கினார். அம்மையு
ளம் மகிழ்வித்த அருளாளரே! என்று ஆனந்
தக் கண்ணீரால் அடிகள் திருவடிகளை அலம்பி
னர். சிவிகையில் ஏற்றினர். கோயிலினுள்
கொணர்ந்தனர்.

அளவிலா அன்பர்கள் கூடிய ஆலயத்தில்
பிள்ளைத்தமிழ் அரங்கேறுகிறது. ஆறும் நாள்
ஆர்வத்துடன் வருகைப்பருவம் ஆரம்பமாயிற்று.
அர்ச்சகர் மகள் போல் தேவி அரசர் மடியில்
அமர்ந்து, விரிவுரையைப் பாராட்டிக் கரங்கொட்
டிச் சிரக்கம்பம் செய்தபடியிருந்தாள்.

தொடுக்குங் கடவுள் பழம்பாடல் தொடையின்
பயனே நறைபழுத்த
துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகுநலும் சுவையே!
அகந்தைக் கிழங்கை யகழ்ந்து
எடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்கு ஏற்றும்
விளக்கே! வளர்சிமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும் இளமென்
பிடியே! எறிதரங்கம்

உடுக்கும் புவனம் கடந்து நின்ற ஒருவன்
 திருவுள்ளத்தில் அழகு
 ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமே!
 மதுகரம் வாய்
 மடுக்கும் குழல் காடேந்தும் இளவஞ்சிக்
 கொடியே வருகவே!
 மலையத்துவசன் பெற்றபெரு வாழ்வே
 வருக வருகவே!.

என்ற பாடலை ஆராக் காதலுடன் அரங்
 கேற்றுகிறார் குமரகுருபரர். அதேசமயம் அரசர்
 மடியிலிருந்த அம்பிகை எழுந்தாள். முடிமன்னர்
 மார்பை அணி செய்த முத்துமாலையைக் கழற்
 றினாள். கலகல என்று சிலம்பொலிக்க நடந்தாள்.
 குதூகலத்தொடு நோக்கிக் குமரகுருபரர் கழுத்
 தில் இட்டாள். எனன வியப்பு! பசுமை ஒளி
 மண்டலித்தது. உள்ளம் அள்ளும் அவ்வொளியிற்
 கலந்து உருக்கரந்தாள் உமையாள்.

சபையில் இருந்த அனைவர் உடலும் சிலிர்த்
 தது தாயே மீனாட்சி! அம்பா! உனது அருளா
 டலோ இது என்று, தேவி உருக்கரந்த திசை
 நோக்கி வீறிட்டுக் கூவி அனைவரும் வீழ்ந்து
 வணங்கினர். அம்மையின் திருவடிபட்ட இட
 மெலாம் உருண்டு புரண்டனர். கண்களில்
 ஒற்றிக்கொண்டனர்.

முருகன் சரிதையை முருகனே சரிபார்த்தான்

சான்றோருடைத்து என்று புகழ்ப் பெற்ற தொண்டை நன்னாட்டின் திலகமாக விளங்குவது காஞ்சி மாநகரம் முத்தித்தலங்கள் ஏழுனுள் ஒன்று; தமிழ் செழிக்கும் தலை நகராகவும் அமைந்தது. “செந்தமிழ்க்கு வரம்பெனச் செப்பிய முத்து காஞ்சி” என்பது பாடல். இம்மாநகரில் ஆதிசைவ வேதியர் குலத்திலே உதித்தவர் காளித்தியப்ப சிவாச்சாரியார். இவர் கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவர். இவர் பல காலம் மகப்பேறுவேண்டி காஞ்சியிலுள்ள குமரகோட்டத்துக் கந்தவேளை எந்த வேளையும் போற்றித் தவம் புரிந்தார். மாதவத்தின் பயனாக, தமிழகம் உய்ய, சிவநெறி ஓங்க, கந்தன் புகழ் வளர ஒரு மகவு உதித்தது. இவருக்குக் கச்சியப்பர் என்று நாமம் சூட்டினர். தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் வல்லவரானார்.

இவர் சமய தீட்சை பெற்று தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களை ஒதினார். விசேடதீட்சைபெற்று சிவாகமங்களில் கிரியாகாண்டங்களைக் கற்றறிந்தார் அதன்பின் நிர்வாணதீட்சையும் ஆசாரிய அபிஷேகமும் பெற்றுச்சிவாகமத்தின் பொருளையும் உய்த்துணர்ந்தார். தமது வடமொழி அறிவைக் கொண்டு தமிழ் மொழிக்குத் தாம் செய்ய வேண்டிய தொண்டு ஏதோ

உள்ளது என்று உணர்ந்தவராய்க் குமரகோட்டத்து முருகப்பெருமானை மெய்யன்புடன் பூசித்து வந்தார் கச்சியப்பர்.

ஒரு நாள் கனவு கண்டார்; நனவுகளைவிட இனிமையான, நனவுகளைவிட உண்மையான அற்புதக் கனவு கண்டார். உலகக் கனவிலிருந்து உயிர்களை மீட்கும் கந்தக் கடவுள் கனவில் தோன்றி, “அன்ப, உலகம் உய்ய தமிழில் கந்த புராணத்தைப் பாடுதி” என்று கட்டளையிட்டருளினார். அதோடு அல்லாமல் எம் பெருமான் “திகடசக்கரம்” என்று தாமே அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார்.

கச்சியப்பர் கண்விழித்து எழுந்தார். கந்தன் கருணையை நினைந்துருகினார். மெய்சிலிர்த்தது. என்னே! எம்பிரான் திருவருள்! மூவருக்கும் தேவருக்கும் எட்டாத முருகப்பெருமான் மிகச்சிறியேனாகிய தமிழேனுடைய கனவில் தோன்றி, அடியவனாகக் கொண்டு ஆட்கொண்டருளிய கருணைத்திறத்தின் எளிமைதான் என்னே! எனத் திருவருளை வியந்து வியந்து விதிர் விதிர்த்தார்.

கந்தனின் கட்டளை கவிதையுருப் பெறத்தொடங்கிவிட்டது. தினந்தோறும் கந்தபுராணத்தைத் தமிழ்ப் பாடல்களாக்கினார். “வாக்குக் கெட்டாத பொருளை வாக்கில் கொண்டு வந்தாயிற்று?” இதற்குமேல் சொல்ல ஏதும் இல்லையா? இதில் சொன்னதெல்லாம் சரிதானா? என்று எண்ணுவார். யார்

சரிபார்க்கவும், திருத்தவும், தீர்ப்புக் கூறவும் முடியும்? அவனே துணை என்று அந்தரங்க சுத்தமாக நம்பிப் பாடல்கள் எழுதிய ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் இரவில் அர்த்த சாமத்துக்குப் பின் திருவேல் இறைவன் திருவடியில் வைத்துவிட்டுத் திருக்கதவம் தாளிட்டு விட்டு வருவார்.

நம்பினார் கெடுவதில்லை நான்குமறை தீர்ப்பு அல்லவா? மறுநாள் காலை மணிக்கதவம் திறந்து பார்த்தால், முன்னாள் வைத்துச் சென்ற மடலில் சில இடங்கள் திருத்தப் பட்டிருக்கும். நிகழ்காலத்தில் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு கதை அனுப்பி, அவர் திருத்துவது போல், முருகனே பிழைபார்த்துத் திருத்தியது கந்த புராணம்.

இவ்வாறு புராணம் பாடி முடிந்தது. 10345 செய்யுள்களுடன் கூடிய அந்நூலை -- ஐயனே அங்கீகரித்த நூலை -- அறிஞரும் அங்கீகரிக்க வேண்டி, அரங்கேற்றக் கருதினார் கச்சியப்பர். எல்லோருக்கும் அழைப்பு அனுப்பினார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் காஞ்சீபுரம் இந்திர நகரம் போல அலங்கரிக்கப் பெற்றது. மன்னர்கள், வேத வித்தகர்கள், சிவாகம பண்டிதர்கள், செந்தமிழ்ப் புலவர்கள், தேவார திருவாசக விற்பன்னர்கள், அடியார்கள் எல்லோரும் கூடினார்கள். எங்கும் இன்ப வெள்ளம் பெருக் கெடுத்தது.

கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்தை குமரகோட்டத்து இறைவர் முன் பீடத்தில் வைத்துப் பூசித்தார். அடியார்கள் அவரை உயர்ந்த பீடத்தில் இருக்கச் செய்து, சந்தனமும் மாலையும் புனைவித்தார்கள். கச்சியப்பர் முதற் பாடலை எடுத்து “ திகடசக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான் ” என்று பதப்பிரிவு செய்தார். “ விளங்கா நின்ற பத்துத் திருக்கரங்களும் ஐந்து முகங்களுமுடைய சிவபெருமான் ” என்று இவ்வடிக்குப் பொருள் கூறினார்.

உடனே சபையில் இருந்த ஒரு புலவர் எழுந்து “ ஆசாரியப் பெருந்தகையே! திகழ்தசக்கரம் என்ற இரு சொற்கள் திகடசக்கரம் என்று புணர்தற்கு விதி தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் இல்லையே! என்றார். கச்சியப்பர், இது எண்வாக்கன்று. “ இது செந்தமிழ்க் குமரனும் முருகனே அடியெடுத்துத் தந்தது ” என்றார்.

அது கேட்ட அப்புலவர் புன்முறுவல் செய்து, முருகன் கருணையை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனாலும் தாங்கள் கூறுவதை நான் எப்படி நம்ப முடியும்? அதனை முருகனே சபையறிய வெளியிட்டால் ஒப்புக்கொள்வோம். இல்லையேல் நூலை அரங்கேற்ற விட மாட்டோம், என்று கூறி மறுத்தார்.

முதல் நாள் தம்பாடலை ஆண்டவனின் அடிகளில் சூட்டி மறுநாள் பாடலின் அடிகள் திருத்தப் பெற்றுத் திரும்பப் பெற்ற கச்சியப்பர், இப்போதும் ஒருநாள் அளவில் அப்பன் அருள்வான் எனத் திடமாகநம்பி “நானே அது நிகழும்” என்றார்.

அன்றிரவு பூஜை முடிந்த பிறகு திருக்கதவம் தாளிட்டு உள்ளே வெறுந்தரையில் உண்ணாது படுத்தார். அடியாருக்கு அடியெடுத்துத் தந்த கந்தவேள் அவருடைய கனவில் தோன்றி “அன்ப! சோழ தேசத்தில் வீரசோழியம் என்ற ஓர் இலக்கணம் உண்டு. திகழ், தசம் என்ற இருபதங்கள் ‘திகடசம்’ எனப்புணர்தற்கு விதி அந்நூலில் சந்திப்படலத்தில் பதினெட்டாம் செய்யுளில் இருக்கின்றது. சோழதேயத்துப் புலவன் ஒருவன் நானே அதனைக் கொணர்ந்து பலரறியக் காட்டுவான்” என்று அருளிச் செய்தார்.

மறுநாள் சபை கூடியது. கச்சியப்பர் பீடத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது ஒரு புலவர் அங்கு வந்து, வீரசோழியம் என்ற நூலை நீட்டினார். அதனை வாங்கிப் பார்க்கச் சத்திப்படலத்தில் பதினெட்டாம் செய்யுளில் ‘திகடசக்கரம்’ என்பதற்கு விதி இருக்கக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். வந்த புலவர் நூலைக் கச்சியப்பரிடம் தந்து சபையோரை நோக்கி ‘மறுப்புரை நீங்கியதா?’, என்று கேட்டார். உடனே ஒளிகாட்டி மறைந்தருளினார்.

கச்சியப்பர் கந்தவேளின் கருணைத்திறத்தைக் கருதிக் கண்ணீர் சொரிந்தார். சபையோர் முருகனுடைய திருவருளையும், கச்சியப்பருடைய தவவலிமையையும் எண்ணி இறும்பூது அடைந்தார்கள். கச்சியப்பரைப் பலமுறையும் பணிந்தார்கள். மறுப்புரைகூறியவர் மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டார், “அம் மறுப்புரையினால் தானே அப்பன் அருளும் வெளிப்பட்டது” என ஆறுதல் கூறினார் கச்சியப்பர்.

இராமாயணத்தின் நாயகனான இராமபிரானே அக்காதையைக் கேட்டருளியது ஆதிகாவியத்தின் சிறப்பு இங்கோ கந்தன் தன் கதையைத்தானே சரிபார்த்து அதனை உலகு ஒப்பு மாறும் செய்தான்.

புராண அரங்கேற்றம் தினந்தினம் நடைபெற்றது. தொண்டை மண்டல வேளாளப்பிரபுக்கள் நிரம்ப அன்னதானம் புரிந்தார்கள். ஓராண்டில் அரங்கேற்றம் முடிந்தது.

புராணத்தையும் கச்சியப்பரையும் சிவிகையில் வைத்து நகர் வலம் வந்தார்கள். குடைபிடித்தார்கள் சிலர்; வெண்சாமரம் வீசினார்கள் சிலர். கொடிகள் பிடித்தார்கள் சிலர். மேளதாளங்கள் முழங்கின. தோரணங்கள் நாட்டினார்கள். வாரணங்கள் முன் சென்றன. ஆரணங்கள் ஒதினார்கள். ஹரஹர என முழங்கிக் கச்சியப்பரை வணங்

கிணர்கள்; வாழ்த்தினர்கள்; கந்தபுராணத்தை
ஓதி உயந்தார்கள்.

ஊமையைப் பேச வைக்கவும், முடவனை
மலையைத் தாண்ட வைக்கவும் செய்யும் பரமா
னந்தப் பரம்பொருளின் கிருபையால் பாடல்கள்
உருவாகின. வியாசர் கூற மகாபாரதத்தை எழு
தினார் விந யகப்பெருமான்; மணிவாசகர் பாடத்
திருவாசகத்தை எழுதினார் சிவபெருமான்; ஜய
தேவரது கீத கோவிந்தத்தில் ஓர் அஷ்டபதியை
எழுதியவர் கண்ணபெருமான்; ஆகவே முருகப்
பெரும!னும் கந்தபுராணப் பாடல்களைத் திருத்
திச் சரிபார்த்ததில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

பழமுதிர்சோலை (சனி)

பழமுதிர் சோலை மலையுறை வோனே
பண்டிதர் பண்டித வடிவேலா
குழம்பிடும் உள்ளக் கவலைகள் தீர்த்துக்
குறைவில்லை யென்றாய் கதிர்வேலா
பழவிலை இல்லை; பயமெதும் இல்லை;
பக்கலில் நின்றாய் முருகேசா;
சரவண பவனே சங்கரி மகனே
சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே!

நக்கீரருக்கருளிய முருகன்

ஆறுபடை வீடுகளை மக்களுக்கெல்லாம் அறிமுகம் செய்த பெருமை நக்கீரருக்குத்தான் உண்டு. திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் திருப்பரங்குன்றத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர் நக்கீரர். மதுரையில் கோயில் கொண்டுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளோடு தமிழில் வாதம் புரிந்து புகழ் பெற்றவர். நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே என்று சிவபெருமான் எழுதிய பட்டலில் குற்றம் கூறியவர்.

அவர் சிவபிரானோடு வாதிட்ட பாவம் தொலையத் தீர்த்த யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டார். செல்லும் வழியில் திருப்பரங்குன்றில் ஒரு குளக்கரையில் அரசமரத்தினருகில் அமர்ந்து சிவபூஜை செய்தார். பூசை செய்யும்போது அற்புதமான காட்சி ஒன்று, அரசமரத்திலிருந்து ஒரு இலை கீழே விழுந்தது. பாதி இலை நீரிலும், பாதி இலை நிலத்திலுமாக விழுந்தது. நீரில் விழுந்த பாதி மீனாகவும், நிலத்தில் விழுந்த பாதி கொக்காகவும் மாறின. மீன் கொக்கை இழுக்க, கொக்கு மீனை இழுக்க இப்படி ஒரு காட்சி. இதனால் நக்கீரருடைய சிவபூஜை குழம்பியது.

கற்கிமுகி என்றொரு பூதம்; அது சிவபூசையில் தவறு செய்த ஆயிரம் பேரை ஒரே நேரத்

தில் உண்ண வேண்டும் என்றொருநியதி. அப்பூதம் தொழாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது சிவபூசையில் தவறியவர்களைத் தேடிப்பிடித்து கொண்டு வந்து ஒரு மலைக்குகையில் அடைத்து வைத்திருந்தது. ஒரு வருக்காக எங்கும் தேடி அலைந்து திரிந்தது. அத்தனை பேருக்கும் ஒருகுறையுமில்லாமல், அவர்கள் சிறையில் இருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணமே உண்டாகாதவாறு பாதுகாத்து வந்தது. குறையொன்று மில்லாமலிருக்கவே அவர்களும் தமது முடிவைப்பற்றி எவ்வித கவலையும் கொள்ளவில்லை.

சிவபூசையில் தவறிய நக்கீரரையும் பிடித்துக்கொண்ட பூதம் ஆயிரமாவது ஆளாக அவரையும் கொண்டு சென்று குகையில் அடைத்து விட்டு பூதம் ஸ்நனம் செய்து தனது கடமைகளை முடிக்கச் சென்று விட்டது. நக்கீரர் சென்றதும் அங்கிருந்த அத்தனை பேரும் நக்கீரிடமே தமது துக்கத்தை முறையிட்டார்கள். அவர்களது துக்கத்தை உணர்ந்த நக்கீரர் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு முருகனைத் துதித்துத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடினார். அப்போது முருகன் அருளால் அவன் கைவேல் மலைக்குகையைப் பிளந்து பூதத்தையுங் கொன்று யாவரையும் விடுதலை செய்தது.

தாய் தந்தையர் தங்கள் குழந்தைகள் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து மன்னிப்பதைப் போன்று, உலகத்திற் கெல்லாம் தாய் தந்தையராகிய

தேவசேனாதேவி சமேதரான குமரப்பெருமான்
 உலக மக்கள் அனைவருடையவும் அபராதங்களை
 யெல்லாம் சகித்து அருள் புரியக் கூடியவர் என்
 பதைச் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புஜங்கம் கூறுகிறது.
 இவ்வரலாற்றை நக்கீரர் பின்வரும் திருமுருகாற்
 றுப்படை வெண்பாவால் குறிப்பிடுகின்றார்.

“குன்றம் எறிந்ததுவும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
 அன்றங் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்- இன்றென்னைக்
 கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பில் காத்ததுவும்
 மெய்விடா வீரன்கை வேல்”

உலகத்தின் இருளைப் போக்கி உய்விக்கக் கதி
 ரவன் தோன்றி எங்கும் தன் கதிர்களால் பிரகா
 சத்தை உண்டாக்குவதுபோல், தன் அடியார்க
 ளைக் காக்க முருகப்பெருமானது திருவருள் உத
 யமாகின்றது எனப்பொருள்பட “உலகம் உவப்ப
 வலனேர்பு திரிதரு பலர் புகழ் ஞாயிறு” எனத்
 துவக்கி “பழமுதிர்சோலை மலை கிழவோனே”
 என நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையை முடிக்க
 வும், முருகன் தோன்றி கற்பொதும்பினின்றும்
 காத்து “என்னைக் கிழவன் என்றனையே” எனக்
 கூறி மறைய நக்கீரரும் உடனே “இனையவன்”
 என முதற்பாட்டில் அமைத்துத் திருமுருகாற்றுப்
 படை வெண்பாக்களை இயற்றினார் எனக் கூறுவர்.

“குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலில் சூர்தடிந்தாய்
 புன்றலைய பூதப்பொரு படையாய் - என்றும்
 இனையாய் அழகியாய் ஏறார்ந்தான் ஏறே
 உனையாய் என் உள்ளத் துறை.

என்பதே அம்முதற்பாட்டு, பகழிக்கூத்தர் திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழில் இச்செய்தியைப் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஏர்கொண்ட பொய்கைதனில் நிற்குமொரு-
 இலேகீழ் விழில் பறவையாம் -பேரரசின்
 இதுநிற்க நீர்விழில் கயலாம் இதன்றியோர்
 இலையங்கு மிங்குமாகப்
 பார்கொண்ட பாதியும் பறவை தாகை அப்
 பாதியுஞ் சேலதாகப்
 பார்கொண்டிழுக்க அது நீர் கொண்டிழுக்கவிப்
 படிகண்ட ததிசயமென
 நீர்கொண்ட வாவிதனில் நிற்குமொரு பேழ்வாய்
 நெடும்பூதம் அது கொண்டு போய்
 நீள்வரை யெடுத்ததன் கீழ் வைக்கும் அதுகண்டு
 நீதிநூல் மங்காமலே
 சீர்கொண்ட நக்கீரனைச் சிறைவிடுத்தவா
 செங்கீரை யாடியருளே
 திரையெறியும் அலைவாய் உகந்தவடி வேலனே
 செங்கீரை யாடியருளே!”

நக்கீரர் இருந்து பூசை செய்த இடம் சரவணப் பொய்கைக்கு அருகில் உள்ள பஞ்சாட்சரப் பாறை எனக் குறிப்பிடப்பட்டு அதனருகில் நக்கீரருக்கும் ஒரு ஆலயம் காணப்படுகிறது. வேல்பாறையைப் பிளந்த அடையாளத்தை குன்றின் தென்பாகமாகிய தென்பரங்குன்றத்தில் இன்றும் கண்டு களிக்கலாம். நக்கீரரைக் குகையிலிருந்து காப்பாற்றியதன் நினைவாக ஒவ்வொராண்டிலும்

புரட்டாசி மாதம் நவராத்திரிக்கு முன்பாக
வேலாயுதத்தை மலையுச்சிக்குக் கொண்டு செல்
லும் விழா நடைபெறுகிறது. விழா முடிவில்
இறைவனின் கருணை மழையை விளக்கும் வகை
யில் மக்கள் வாழ மழை பெய்யும் நிகழ்ச்சியும்
இன்றளவும் நடைபெற்று வருகின்றது.

பகைதீர்த்தல் (ஞாயிறு)

பற்பல தலங்களில் பண்பொடு இருந்தாய்
பகையிருள் தீர்த்த வடிவேலா
கற்பவர் உள்ளம் கனிந்திட இனித்தாய்
கண்மணி கனிமொழிக் கதீர்வேலா
அற்புத தேவா அருகினில் வாவா
அறுமுக அதிசய முருகேசா;
சரவணபவனே சங்கரி மகனே
சற்குரு ஜெயஜெய சண்முகனே!.

Dr. E. Umashanthan, D.A.M., R.I.M.P.
FRAC. (F.R.C.S.)
MEDICAL SUPERINTENDENT
NAYAGODDIPPA HOSPITAL
NAYAGODDIPPA, JAFFNA

அயனுக்கு ஆணவம் போக்கிய முருகன்

ஒரு நாள் நான் முகன் முதலானோர் திருக் கைலாய மலையிற் சென்று, இறை வனை வணங்கித் திருவருள் பெற்றுக் கொண்டு மீண்டார்கள். கோபுர வாயிலை அடைந்தார்கள். முருகக் கடவுள் முதற் கோபுரத்துள்ளே நூரூயிரத்தொன்பது வீரருஞ் சூழ்ந்து போற்ற எழுந்தருளியிருந்தார். முருகக்கடவுள் தேவர்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்தார். படைப்புத்தொழில் புரியும் நான் முகன் அக்கூட்டத்திற்குத் தலைவனாக இலங்கினான். முருகக் கடவுள் நான்முகனைப் பார்த்து 'இங்கே வா' என்று கூப்பிட்டார். நான்முகன் முருகக் கடவுளுக்கு அண்மையிற் சென்றான். சீழே விழுந்து வணங்காமல் கைகளைக் குவித்துக் கும்பிட்டான். முருகக்கடவுள் நான் முகனுடைய உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டார்.

“நான்முகனை உட்காருவாயாக” என்று கூட்டனை யிட்டார். அவனும் அவ்வாறே உட்கார்ந்தான். நீ எத்தொழில் புரிகின்றாய்? என்று கேட்டார். “சிவபெருமானுடைய ஆணையினாலே நான் படைத்தல் தொழிலைப் புரிகின்றேன்.” என்றான் நான்முகன். முருகக்கடவுள் நான்முகனைப் பார்த்து “படைப்புத்தொழில் புரியும் உனக்கு மறைகளெல்லாம் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். “முன்னாளில் என்னைப் படைத்தருளிய சிவபெரு

மான் மறை முதலியவற்றைச் செய்து எனக்குப் போதித்தருளினார். அவற்றை நான் அறிவேன்” என்றான் நான்முகன். “அவற்றுள் இருக்கினைச் சொல்லக் கடவாய்” என்று இயம்பி அருளினார். நான்முகன் முதலிலே ‘ஓம்’ என்பதைச் சொல்லி விட்டு மறையைச் சொல்லத் தொடங்கினான். முருகக்கடவுள் நான்முகனைப் பார்த்து ‘நிறுத்து’ என்றார். அவனும் நிறுத்தினான் நீ முதலில் மொழிந்த ‘ஓம்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவாயாக என்றார். நான்முகனுக்கு ஓம் என்பதன் பொருள் விளங்கவில்லை. ஒன்றுங் கூறமுடியாமல் விழித்தான்.

இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் இருக்கையாகவும் மற்றைத் தேவர்கட்கெல்லாம் பிறப்பிடமாகவும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும், மறைகளுக்கும் மூலமாகவும்; காசியில் இறப்பவர்கட்குச் சிவபெருமான் உணர்த்தியருளும் தாரகப் பிரமமாகவும் உள்ள பிரணவத்தின் பொருளை நான்முகன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். ஒன்றும் புலப்படவில்லை. யாதுங்கூற முடியாமல் தியங்கினான். ஓம் என்பதன் உண்மைப்பொருளை நான்முகனும் அறியாது மயங்கினான். ஆயின், நாம் சிலவற்றை அறிந்திருக்கிறோம் என்பது நகைப்புக்கிடமன்றோ?

பிரணவத்தின் பொருளை நான்முகன் உணராமல் விழித்த அளவில் ஆறுமுகக் கடவுளுக்குச் சினமுண்டாகியது. பிரணவத்தின் பொருளை

அறியாத நீ படைத்தல் தொழிலைச் செய்ய வ.து எவ்வாறு? என்று கூறி நான்முகனுடைய நான்கு தலைகளுங் குலங்குமாறு தமது பன்னிருதிருக்கரங்களாலும் குட்டினார். சீழே விழும் வண்ணம் திருவடிகளினால் உதைத்தருளினார். கந்த வெற்பிலே கொண்டு போய்ச்சிறையிலே அடைக்குமாறு செய்தார். தாமே படைத்தல் தொழிலைச் செய்யலானார், நான்முகனுடன் வந்ததேவர்கள் முருகக் கடவுளின் செயலைக் கண்டு மனம் நடுங்கினார். முருகக் கடவுளைத் தொழுது கொண்டு தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களை அடைந்தார்கள்.

ஆறுமுகப் பெருமான் அளவில்லாத காலம் படைத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தார். திருமால் நான்முகனைச் சிறை நீக்குவிக்க எண்ணினார். தேவர்களையும் முனிவர்களையும் தம்மிடம் வருமாறு எண்ணினார். அதனையுணர்ந்து எல்லாத் தேவர்களும் திருமாலிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். திருமால் அத்தேவர்களுடன் திருக்கையை அடைந்தார். நந்தி தேவரை வணங்கி, அவருடைய உடன்பாடு பெற்றுக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றினார். சிவபெருமான் அனைவர்க்குந் திருவருள் புரிந்தார். அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் துன்பத்தோடு நம்மிடம் வந்த காரணம் யாது” என்று கேட்டருளினார். திருமால் இறைவனைப் பணிந்து, உம்முடைய திருமகன் இங்கு வந்த நான்முகனைக் கூப்பிட்டு, பிரணவத்திற்குப் பொருள் வினவினார். அவனதனை உரைக்க அறி

யாமல் மயங்கினான். அவனைக் குட்டிச் சிறையில் அடைத்து விட்டுத் தாமே படைத்தல் தொழிலைப் புரிகின்றார். அவன் அளவில்லாத காலங்களாகச் சிறையிற் கிடந்து துன்பப்படுகிறான். அவன் சிறையினை நீக்கி அருளுதல் வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

Dr. E. Umagantham D.M.M.F.M.P.
FRACTURES SPECIALIST
MEDICAL SUPERINTENDENT
NAYANMAKKALDI HOSPITAL
NALLUR, JAFFNA

உடனே சிவபெருமான் திருநந்தி தேவரைப் பார்த்து நீ, நம்முடைய குமாரனாகிய முருகனிடஞ் சென்று சிறையிலடைத்துள்ள நான்முகனை வெளியே விட்டுவிடுமாறு கூறிவிட்டு விரைந்து வருவாயாக" என்று கட்டளையிட்டார். நந்தி தேவர் அப்பணியைத் தலைமேற் கொண்டார். அளவில்லாத கணங்கள் சூழக் கந்த வெற்பை நோக்கிப் புறப்பட்டார். கந்தவெற்பை அடைந்து திருக்கோயிலிற் புகுந்தார். முருகக்கடவுளுடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி எழுந்தார். வாய் புதைத்து நின்றார். "நான்முகனுடைய சிறையை நீக்கி விடுமாறு உமக்குச் சொல்லும் வண்ணம் சிவபெருமான் என்னையனுப்பினார். அவனைத் தடையின்றிச் சிறையில் நின்று நீக்கி விடுதல் வேண்டும்" பிரணவப் பொருள் அவன் சொல்வதற்கு அவ்வளவு எளிதா? என்று சொன்னார்.

முருகக் கடவுள் நந்திதேவரைப் பார்த்துச் சினந்தார். "நான் நான்முகனைச் சிறையினின்று விடமாட்டேன். நீ உடனே விரைந்து ஓடிப்

போகாமல் நிற்பையாகில் உன்னையுஞ் சிறையில் அடைப்பேன். ஆகையால் உடனே ஓடிப் போ. வேறொன்றும் பேசாதே” என்றார். நந்திதேவர் முருகக் கடவுளின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சி நடு நடுங்கினார். முருகக்கடவுளை வணங்கி அங்கு நின்றும் மீண்டார். திருக்கைலைமலையை அடைந்து முருகக்கடவுள் கூறியருளியவற்றைக் கூறினார்.

நந்திதேவர் கூறியவற்றைக் கேட்டசிவபெருமான் திருநகை செய்தார். அரியணையினின்றும் விரைந்து இறங்கினார். எருது ஊர்தியின் மேல் ஏறினார். திருமால், தேவர்கள், முனிவர்கள் சிவபெருமானைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். கண்ணுதற் பெருமான். கந்தவெற்பை அடைந்தார். திருக்கோயிலுக்குள்ளே புகுந்தார். முருகக்கடவுள் விரைந்தெழுந்து இறைவனை வணங்கினார். தமது இருக்கையின் மீது இருக்க வைத்தார். “எம் பெருமான் இங்கு எழுந்தருளிவர நேர்ந்தது யாது செயலோ? என்றார். சிவபெருமான் முருகக்கடவுளைப் பார்த்து “ஓ முருகனே நீ நான் முகனைச் சிறையிலடைக்க்தாய். நாம் அதனை நீக்கக் கருதி வந்தோம். அவனைச் சிறையினின்றும் விடக்கடவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதனைக்கேட்ட முருகக்கடவுள் “நான்முகனுக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியவில்லை. பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாதவன் உலகத்தைப் படைக்கத் தக்கவனா? படைப்புத்தெழிலை அவன் பெற்றுள்ளமையின் எவரையுஞ் சிறிதேனும் மதிப்பதில்லை. அவன் உம்மைப்போற்றி

வழிபாடு செய்தாலும் ஆணவஞ் சிறிதும் ஒழிந்திலன். ஆகையால், அவனைச் சிறையினின்றும் வெளியே விடுதல் முடிய து' என்றார். சிவபெருமான்: சினங்கொண்டவர்போல் “ஓ மகனே! உன் செய்கை நன்றாயில்லை. நந்தியை அனுப்பிக்கூறியபோதுங் கேட்கவில்லை. நாமே வந்து சொல்லும் போதும் மறுக்கின்றாய்” என்று கடுமையாகப் பேசினார். முருகப்பெருமான் சிவபெருமானுடைய சினத்தைப் பார்த்து, அவனை விட்டு விடவேண்டுமென்று உமக்குத் திருவுள்ளமிருக்குமானால் விட்டுவிடுகிறேன் என்றார். சில பூதர்களை அனுப்பி நான்முகனைத் தம்முன் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட்டருளினார்.

சில பூதர்கள் போய் நான்முகனை முருகக் கடவுள் திருமுன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். நான்முகன் சிவபெருமானை வணங்கினான். சிவபெருமான் நான்முகனைப் பார்த்து “நீ சிறையிலிருந்து வருந்தியாய் போலும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நான்முகன் இறைவனைப் பார்த்து, “எம்பெருமானே! தங்களுடைய திருமகனார் எனக்களித்த தண்டனை தீமைக்காக அன்று; சிறியேனுக்கு நன்மை உண்டாதற்பொருட்டேயாம். இதனால் என்னுடைய ஆணவம் ஒழிந்தது. தீவினைகள் எல்லாம் தொலைந்தன. உள்ளந்தாய்மையடைந்தது” என்று கூறினான். சிவபெருமான் நான்முகனைப் பார்த்து உன்னுடைய படைப்புத்தொழிலை நீ வழக்கம் போல் செய்துகொண்டிரு” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

செந்தூர்த் தலபுராணம்

பிறந்த கதை

வென்றி மாலை என்பவர் திருச்செந்தூர் தேவஸ்தானத்தில் மடைப்பள்ளி வேலையில் இருந்தவர். அவர் தற்செயலாகச் செய்த சிறு பிழைக்குப் பெரிய தண்டனை கிடைத்தது. அதாவது கோயிலார்கள் அவருக்குக் கசையடி தண்டனை விதித்தனர்.

தன்மானமுள்ள வென்றிமாலையார் இதற்கு மேல் உயிர்வாழ விரும்பாதவராய் கடற்கரைக்குச் சென்று கண்ணீர் வார உருகி உருகி அழுதார். கண்ணீரும் கடல் நீரோடு கலந்தது. மானம் அழிந்த பின் இனி வாழ்ந்து என்ன பயன் என்று கடலில் விழுந்து உயிர் விடத்துணிந்தார்.

தனக்குப் பக்தி சிரத்தையோடு விதம் விதமான பிரசாதங்கள் படைத்த அந்தப்பக்தனைக் கடலில் சாகடிக்க முருகப்பெருமான் விரும்பவில்லை. கடலில் விழுந்த வென்றிமாலையைக் கையைப் பிடித்து இழுத்து. “நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே; அந்தணா! அசுரர் குலத்தை வேரறுத்து அமரரை அமரராக்கிப் பாதுகாத்த நம்முடைய சொந்த ஊர் இச் செந்தூர். இத்தல மகிமை கூறும் வடநூல் ஒன்று இருக்கிறது. இவ்வூர் மகிமையைச் செந்தமிழாலும் நீ பாடவேண்டும்.” என்றாலும் செந்தில் நாயகன்,

அதற்கு வென்றி மாலை யார், தேடரும் பொருளே! ஓடி வந்து சிறியேனைக் கரையேற்றிக் காப்பாற்றிய கந்தவேளே! கொஞ்சங்கூட நான் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவன்; உமது திருக்கோயிலில் மடைத்தொழில் புரிந்தவன் தானே! உமது மகிமையும் உமது தல மகிமையும் பாடுவதற்கு வாக்கைத்தேடி நான் எங்கே போவது? உம் திருவிளையாடல்களை நான் எப்படி உரைத்திடத் துணிவேன்? என்றெல்லாம் புலம்பிய வண்ணம் முருகவேளை அடிபணிந்தார்.

உடனே முருகவேள் வென்றி மாலையை எழுந்திருக்கச் செய்து முகம் நோக்கி “செவ்வல்” என்ற ஊரில் ஆதிசைவர் குலத்தில் கிருஷ்ணசாஸ்திரி என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் உண்மையாகவே சாஸ்திரங்களில் வல்லவர். அவருக்கு இத்தலத்தின் மகிமை அத்தனையும் தெரியும். அவருக்குப் புலமையுடன் பக்திநலமும் உண்டு. அவரை நீ அடைந்தால் அவர் உனக்கு விளங்கும்படி வடமொழி மூலத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து முறையாகச் சொல்லுவார். அதை நீ அவர் வாக்கால் கேட்டதும் உனக்கும் வக்குப் பிரவாகம் உண்டாகிவிடும். பிறகு நீ இத்தல மான்மியம் பாடுவாய்” என்று அருளிச் செய்து மறைந்து விட்டார் முருகப்பெருமான்.

வேலும் கையுமாகத் தோன்றித் தமக்கு அருள்புரிந்த பெருமான் மறைந்தபின் வென்றி மாலை அவ்வுரை தலைமேல் கொண்டவராய்ச் செவ்வலுக்கு விரைந்து சென்றார். கிருஷ்ண

சாஸ்திரியை வணங்கி முருகவேளின் ஆணையை எடுத்துரைத்தார். தீசேர்மெழுகென உருகி, என் குருவே, திருச்செந்தூர் மான்மியத்தை நீர் உரைசெய்ய நான் கேட்க வேண்டும் என்று இறைஞ்சி நின்று இரந்து வேண்டினார். கிருஷ்ண சாஸ்திரிக்கு ஒரே குதூகலம்.

வேல் முருகன் நம்மிடத்திலும் மொழிந்த துண்டு. அந்த மொழியும் இந்த மொழியும் ஒத்திருக்கின்றன. என்று தமக்குள் தாமே அதிசயத்துடன் செல்லிக் கொண்டார் கிருஷ்ணசாஸ்திரி. பிறகு செந்தில் மான்மியத்தை ஒருமை உள்ளத்துடன் சொல்லி முடித்தார். அவர் முடித்ததுதான் தாமதம் கடல் மடைதிறந்தது போல் வந்ததாம் வாக்கு வென்றிமாலைக்கு.

சாஸ்திரியின் அதிசயம் அதிகரித்தது. வென்றிமாலை கனிந்த தமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கியதும் சந்தோஷமும் அதிகரிக்க அவர் சிரம் துளக்கி 'நீ செந்தமிழுக்கு வேந்தன்' என்று வென்றிமாலைப் புலவரை வாழ்த்தினார்.

புலவருக்கு ஆனந்த உணர்ச்சி அதிகரிக்கவே பாடல்களின் கனிவும் வேகமும் அதிகரித்தன. "தண்டைக் கழலோன் தடுத்தாட் கொண்டான்!" என்ற உணர்ச்சியும் பூர்வ புண்ணியப் பலனோ! என்ற நினைப்பும் உள்ளத்தில் எழ ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாகப் பாய்ந்தது. வாய் ஏதேதோ புலம்பியது. பக்தர்களின் புலம்பல் பாட்டாய்

வருவது இந்நாட்டுக்கு உரியதே.

செந்திலான் கருணை, கடற்கரையான், கரையேற்றினான்! என்ற அதிசய உணர்ச்சி, அழகை, தொழுகை, மன உருக்கம், மொழிக்குழறல் எல்லாம் பாட்டாகி முருகவேளின் தோத்திரங்களாகின. பாலும் தேனும் கலந்ததோ! வடித்த செழும்பாகோ! என்று வென்றிமாலைப் புலவரின் பாடலிலுள்ள சொற்களையையும், பொருட்சுவையையும் வியக்கின்றார் கிருஷ்ணசாஸ்திரி. எல்லாம் குமரன் திருவிளையாட்டு! என்று திருப்தி அடைகிறார்கள் இரு பக்தர்களும்.

மடைப்பள்ளி வேலையாளுக்கு வந்தயோகமா இது? என்று நிந்தனை செய்தவர்களும் உண்டு. இந்த வார்த்தை செவியில் விழுந்ததும், இதல புராணத்தைப் பாடிமுடித்து அரங்கேற்ற வந்த வென்றிமாலைப் புலவர் ஏட்டைக்கடலில் வீசி எறிந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடி விட்டார். கடல் அலைகள் ஏட்டை ஈழத்தில் மாதோட்டக்கரை கொண்டுபோய்த்துறை சேர்த்தன. இதனால் இத்துறைக்குப் பெருந்துறை என்னும் பெயரும் ஏற்பட்டது.

வந்த வினையும் வருகின்ற வல்வினையும்
கந்த னென்று சொல்லக் கலங்குமே -- செந்திநகர்ச்
சேவகா என்று திருநீறு அணிவார்க்கு
மேவ வாராதே வினை

டச்சு வர்த்தகரும் செந்தூர் முருகனும்

ஒரு முறை டச்சு வர்த்தகர்கள் சிலர் திருச் செந்தூர் முருகப்பெருமான் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தனர். அன்றைய தினம் முருகப் பெருமான் வசந்தமண்டபத்தில் அலங்கரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். அருளொழுகும் திருவதனத்தின் கடைக்கண் பார்வையில் ஈடுபட்டிருந்தனர் பக்தகோடிகள். டச்சு வர்த்தகர்களுக்கு அந்த அருட்பார்வை தெரியவில்லை. இந்த விக்கிரகத்தில் எத்தனை கிலோ தங்கம் இருக்கும். இதனை அபகரித்துச் சென்று விட்டால். வெகுநாட்களுக்குக் கவலை இன்றி வாழலாம் எனத்திட்டம் இட்டனர்.

பேராசைக்காரரான அந்த வணிகர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்து பொருள் தேடுகிறோமே; இந்த மூர்த்தியை எடுத்துப்போய் உருக்கி விட்டால் அளவற்ற செல்வம் எளிதில் கிடைக்குமே! என்று எண்ண மிட்டார்கள். எப்படியோ மூர்த்தியைத் திருடிக் கொண்டு போய்க் கப்பலேற்றிக் கடல்யாத்திரை செய்யக் கிளம்பி விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் நோக்கம் நிறைவேறவில்லை.

அறுமுகனே அவர்களுடன் நெடுந்தூரம் செல்ல விரும்பவில்லை. அது காரணமாகக் கடல்

அலைகள் கொந்தளித்துப் பெரும்புயல் வீசியது. கப்பல் கவிழ்ந்துவிடும்போல் ஆட்டம் கண்டது. உற்பாதம் நேருவதை அறிந்த அந்த டச்சு வியாபாரிகள் இனியும் அறுமுகணத் தங்களுடன் வைத்திருப்பது தகாது என்று அவனை அலாக்காய்த்தூக்கிக் குமுறும் கடலிலேயே எறிந்து விட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் தலைதப்பினது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று ஊர் சேர்ந்து விட்டார்கள்.

கலியுகவரதர் காணாமற் போனார் என்ற செய்தி வடமலையப்பபிள்ளையின் காதில் விழுந்தது. அச்செய்தி அவரை மிகவும் வருத்தியது, கடற்கரை சென்று கடலை நோக்கிக் கண்ணீர் பெருக்கினார். திருக்கேயிலை நோக்கித் தொழுதார். வேறொரு திருவுருவை வார்த்தெடுத்தற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அந்த எண்ணம் நிறைவேறும் முன்பே ஒரு கனவு கண்டார்.

பிள்ளையனோடு முருகப்பெருமான் நேரில் பேசுவது போன்றதொரு இன்பக்கனவு. ஆறுமுகப்பெருமான் தான் இருக்குமிடத்தைப் பிள்ளையனுக்கு அடையாளத்துடன் கூறினார். கடற்கரையிலிருந்து ஆறு காததூரம் சென்றால் அங்கு ஒரு எலுமிச்சம்பழம் மிதக்கும். அந்த இடத்தைச் சுற்றிக் கருடன் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பான். அங்கு முங்கி முழுகினால் நான் உந்தி வந்துவிடுவேன் என்று கூறினார். வடமலையப்பபிள்ளையும் குறித்த இடம் சென்று ஆறுமுகனைக் கடலின்

அடித்தளத்திலிருந்து எடுத்துவந்து கோயிலில் நிறுத்தியிருக்கிறார். அன்று முதல் அங்கே கோயில் கொண்டிருப்பவனே அந்தப் பழைய ஆறுமுகன் ஆகும்; வடமலையப்பர் தேடி எடுத்த தேவ தேவன்.

வடமலையப்பன் மண்டபம் என்ற ஒரு மண்டபம் திருச்செந்தூரில் இன்றும் காணப்படுகிறது. தேவதேவனைத் தேடிஎடுத்ததன் நினைவுக்குறியாகவே அந்த மண்டபத்தை வடமலையப்பர் கட்டி முடித்தார்.

எம் ரென்னல் என்னும் பிரென்சு அறிஞர் 1785-இல் ஜெர்மனியில் பெர்லின் நகரத்திலிருந்து வெளியிட்ட சரித்திர இந்தியா என்ற புத்தகத்தில் இந்தத் தகவலை ஒரு டச்சு மலுமியிடமிருந்து தாம் தெரிந்து கொண்டதாகக் குறித்திருக்கிறார். இந்த நிகழ்ச்சி 1648-இல் நிகழ்ந்தது.

1648-இல் கடலுக்குள் சென்ற ஆண்டவன் 1653-இல் தான் வடமலைப் பிள்ளையன் மூலமாக வெளிவந்திருக்கிறான். இப்படி முருகன் எழுந்தருளியதால் செந்தில் நகர் வளம் அழிந்து போகாமல் பக்தர் எல்லார்க்கும் நல்ல காலம் பிறந்தது.

செந்தில் ஆண்டவனும் பாளையக்காரரும்

பாஞ்சாலங் குறிச்சிப் பாளையக்காரர்கள் தெய்வநம்பிக்கையும் சிறப்பாகச் செந்தில் ஆண்டவர் மீது நம்பிக்கையும் கொண்டவர்கள். சக்கம்மாள் என்ற வீரதெய்வத்தோடு செந்தில் முருகவேளையும் குலதெய்வமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். திருச்செந்தூர்க் கோயிலில் உச்சிக்காலப்பூஜை முடிந்ததை அறிந்த பின்பே பாஞ்சை வீரர்கள் தம் நண்பகல் உணவை உட்கொள்வது வழக்கம்.

செந்திலுக்கும் பாஞ்சாலங் குறிச்சிக்கும் சுமார் நாற்பது மைல் தூரம் இருக்கும். உச்சிக்காலப்பூஜை முடிந்ததை அறிந்து கொள்வதற்காக 'நகரா' மண்டபங்கள் இடையிடையே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மூன்று நாக்கு மைல்களுக்கு ஒரு மண்டபமாக அம் மண்டபங்கள் கட்டப் பெற்றிருந்தன. ஒவ்வொரு மண்டபத்திலும் ஒரு நகரா அல்லது பெருமுரசு இருக்கும். உச்சிக்காலப்பூஜை திருச்செந்தூர்க் கோயிலில் நடைபெற்றதும் சண்முக விலாசத்தில் ஒரு பெருமுரசு முழக்கப்படும்.

அந்த ஓசை கேட்டதும் அடுத்த மண்டபத்திலுள்ள நகராவைப் பணியாளர் முழக்குவர். அப்படியே ஏனைய முரசுகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக முழங்கும். இந்தவிதமாக ஒரு நாழி

கைப் பொழுதில் பூசை முடிந்த செய்தி பாஞ்சைக்கு எட்டிவிடும். உடனே பாஞ்சைத் தலைவர் முருகன் வழிபாட்டை முடித்துக்கொண்டு உணவு கொள்ளச் செல்வார். இந்த நகரா மண்டபங்களைப் பாழடைந்த நிலையில் இன்றும் காணலாம்.

வாரத்திற்கு ஒருமுறை திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானின் திருநீறு பெற்றபின்பே பாஞ்சை வீரர் உணவு கொள்வார். அதற்காக இரண்டு குதிரைகள் தயாராக இருந்தன. வெள்ளிக்கிழமை தோறும் திருநீற்றை ஒரு அழகிய பேழையுள் வைத்து அப் பேழையைப் பட்டாடையால் பொதிந்து குதிரைவீரரிடம் பட்டரோ, போற்றி மாரோ கொடுப்பதுண்டு. அந்தப்பேழை சில மணி நேரத்திற்குள் பாஞ்சை வந்து சேர்ந்து விடும்.

வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மனின் தந்தையார் அடிக்கடி செந்தில்நாதனின் தரிசனத்திற்குப் போய் விடுவார். பரிவாரங்கள் புடைசூழத்தம் மனைவியாரோடு செல்வார். ஒன்பதாம் திருநாளன்று பெருமாளை எழுந்தருளச் செய்வதற்கென்றே தமது மண்டபத்தை அமைத்திருந்தார். அம்மண்டபத்தில் தங்கியிருந்த பின் தரிசனத்திற்குப் போவார்.

அந்த வழக்கப்படி ஓர் இரவில் தம் மனைவியாரோடு வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மனின் தந்தையார் கோயிலுக்குள் வழிபாடு செய்த பின்

தமது மேனியில் அணிந்திருந்த இரத்தின அணிகளையெல்லாம் கழற்றி பெருமானுக்கே உரிமையாக்கி விட்டார். அது கண்ட அவர் மனைவியும்; தாம் அணிந்திருந்த நகைகளைக் கழற்றி, இவை எம்பெருமான் தேவியாருக்கு உரிமையாகும் என்று கொடுத்து விட்டார்.

தம்மனைவி தன்னுடைய நகைகளையும் கழற்றிக் கொடுத்தது பாஞ்சை வீரரின் உள்ளத்தை உருக்கி விட்டது. அவர் பல நாட்களிலிருந்து சிறந்த வயிரக் கற்களைக் கொண்டுவரச் செய்து மிக்கவிலைமதிப்புள்ள பதக்கத்தையும் முத்துமாலையுடைய வைகளையும் செய்து மனைவிக்குக் கொடுத்தார்.

அன்றிரவு பாஞ்சை வீரர் ஒரு கனவு கண்டார். அக்கனவில் திருச்செந்தூர்ப் பெருமான் தோன்றி; உன் அரசி அணிந்திருக்கும் அந்தப் பதக்கத்திற்கு நம்குறத்தியும் ஆசைப்படுகிறாளே! என்றாலும், பாஞ்சை வீரருக்கோ ஒரே ஆச்சரியம் எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் உரியவன் ஆண்டவன் அல்லவா? என்று எண்ணியதுதான் தாமதம்; “ஆண்டியாக இருக்கும் நான் அவ்வளவு மிகுதியான விலைமதிப்புள்ள பொருளுக்கு எங்கே போவேன்” என்று சொல்லி மறைந்து விட்டான் செந்தில் ஆண்டவன்.

திருக்கிட்டெழுந்தார் பாஞ்சை வீரர். உடனே மனைவியை எழுப்பினார். கண்ட கனவை

மனம் உருகக் கூறினார். மனைவியும் நெஞ்சுருகிக் கேட்டாள். உடனே பதக்கத்தைக் கழற்றினாள். அது தூய்மையுற நீர ட்டினாள். மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் பதக்கம் ஒருவெள்ளிப் பேழைக்குள் திருச்செந்தூர்க் கோயில் போய்ச் சேர்ந்தது.

திருச்செந்தூர் முருகவேளுக்கும் வள்ளி தெய்வயானை அம்மையாருக்கும் பாஞ்சாலங் குறிச்சி வீரர் செய்தனுப்பிய திருவாபரணங்கள் இன்றும் திருச்செந்தூர்க் கோயிலின் கருவூலத்தில் வைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய முருக பக்தியுள்ள பாஞ்சை வீரருக்கு 'திக்குவிஜயதுரை' என்ற புனைபெயரும் உண்டு. இவரைச் 'செகவீர கட்டப்பொம்மு' என்றும் சொல்வதுண்டு.

ஆவணி மாதம் திருச்செந்தூர் கோயிலில் விழா நடக்கிறது. பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் போர் முயற்சிகளும் மும்முரமாக நடைபெற்று வருகின்றன. தொடங்கிவிட்டது முருகன் விழா என்பதை வீரபாண்டியர் நன்கு அறிவர். எனினும் தொடக்க விழாவுக்குச் செல்ல இயலவில்லை. தமது மண்டபத்தில் முருகவேள் எழுந்தருளப் போகும் ஒன்பதாம் விழா நாளுக்காவது அவசியமாய்ப் போய்த் தரிசித்து வரவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டிருந்தார்.

நெருக்கடியான அந்தநிலையில் எப்படியோ நாட்களைச் சரியாகக் கணித்துக் கொள்ளத் தவறிவிட்டார். ஒன்பதாம் விழா நாளை எட்டாம்

திருநாள் என்று கருதிவிட்டார். அமைச்சராக இருந்த சிவசுப்பிரமணியபிள்ளை இன்று ஒன்பதாம் திருநாளாக இருந்தும், அரசர் புறப்படும் உத்தேசம் இல்லாதவர் போல் வேறு வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாரே! என்று எண்ணிக்கொண்டே அரசரிடம் போனார்.

வேறு மிக முக்கியமான காரியங்களில் உயிரையும் உரிமையையும் ஒருங்கே பாதுகாக்க உறுதி கொண்டு ஈடுபட்டிருக்கும்பேது எப்படித் திருவிழாவை நினைவூட்டுவது? அமைச்சர் அஞ்சினார். மறதியை மன்னருக்கு நினைவுறுத்தாமல் இருப்பதும் குற்றந்தானே? இதற்கும் அஞ்சினார் மந்திரி. இந்த இருவகை அச்சங்களுக்கிடையே உள்ளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவதற்குள் பன்னிரண்டு நாழிகைக்குமேல் ஆகிவிட்டது. மெல்லச் சென்றார் வீரபாண்டியரிடம்; இன்று திருச்செந்தூரில் ஒன்பதாம் திருநாள் என்று மெல்லச் சொன்னார்.

வீரபாண்டியர் முதன் முதல் திகைப்புற்றார். விரைவில் நாளை எண்ணிப் பார்த்து அமைச்சர் சொல்வதே சரியென்று அறிந்து கொண்டதும், எப்படி விரைவில் மனைவியுடன் திருச்செந்தூருக்குப் போகலாம் என்று சிறிது ஆலோசனை செய்து பார்த்தார்.

குதிரையேறித்தாம் மட்டும் செல்வது கூடச் சிரமமான காரியமன்று. மனைவி வீரசக்கம்மாளையும் பல்லக்கில் அழைத்துச் செல்லவேண்டுமே;

பல்லக்கு விரைந்து போய்ச் செந்தூரை அடைவதுதான் எப்படி? பல்லக்குப் போகிகள் வந்தார்கள். செந்தில் ஆண்டவன் நமது மண்டபத்தில் இறங்குவதற்கு முன்பே அரசி போய்ச்சேர வேண்டும் என்றார். அவர்களும் உத்தரவுப்படியே என்றார்கள், உடனே புறப்பட்டது பல்லக்கு.

பகல் இருபது நாழிகைக்கு மேல் ஆகி விட்டது. வீரபாண்டியர் வெள்ளைக் குதிரை ஏறிப் புறப்பட்டார். எவ்வளவோ வேகமாய்க் குதிரை சென்றபோதிலும் சூரியஸ்தமனமாகி இருளும் சூழ்ந்து கொண்டது. இரவில் ஏழு எட்டு நாழிகைகளும் ஆகிவிட்டன. 'இனி நாம் நமது மண்டபத்தில் முருகவேள் எழுந்தருளும் சமயத்தில் போய் இருக்க முடியாது, என் செய்வது? என்று வருந்தினார். உடனே உள்ளத்தை ஒருவாறு உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, இன்று இரவு நாங்கள் உம்மை எங்கள் மண்டபத்தில் தரிசிக்க முடியுமானால், இப்போது என்வசமுள்ள உடைமைகளை யெல்லாம் காணிக்கையாக்கி விடுவேன்' என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அந்த இருட்டிலும் குதிரையை வேகமாய்ச் செலுத்திக்கொண்டு போனார்.

திருச்செந்தூரிலே மாடவீதியில் முருகவேளின் சப்பரம் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. முருகா முருகா என்ற பக்த கோசத்துக் கிடையே சடசட என்ற ஒலி அன்பர்கள் கதில் விழத் தண்டாயம் முறிந்தது என்பது தெரிந்து விட்டதாம்.

அடியார்கள் அனைவரும் சேர்ந்து சப்பரத்தை
மெதுவாகக் கீழே இறக்கி வைத்தார்கள்.

கோயிலாரும் பிறரும் கவலைப்பட்டார்கள்.
புதுத்தண்டாயங்கள் கொண்டு வரும்படி அருகி
லுள்ள ஆத்தூருக்கு ஆள் அனுப்பினார்கள். இந்
தத் தாமதம் கட்டப்பொம்மனின் விருப்பத்தை
இனிது நிறைவேற்றியது.

வீரபாண்டியரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும்
திருச்செந்தூரை அடைவதற்கு வெகுநேரம் ஆகி
விட்டது. நடுநிசிக்கு இரண்டே நாளிகைதான்
உள்ளது. இனி எம்பெருமான் தரிசனம் ஏது?
என்று நிராசையோடு வந்தவருக்கு ஆசை
பலித்து விட்டது.

தம் மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்த வீர
பாண்டியரைக் கோயிலாரும் அதிகாரிகளும் வர
வேற்று உபசரித்து நடந்ததைத் தெரிவித்துக்
கொண்டனர். வீரபாண்டியரோ, முருகப்பெருமா
னின் திருவுள்ளம் இதுவோ என்று அதிசயத்து
டன் உருகி, எம் பெருமானே! உனது திருவுள்
ளம் எப்போதும் நிறைவேறுவதாக! என்று
பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

பகவானின் திருவுள்ளம் வீரபாண்டியகட்டப்
பொம்மனுக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்ததுடன் கஷ்
டங்களை உண்டாக்கிப் புத்திகற்பிக்க முயன்றதும்
உண்டு. இதற்கு உதாரணமாக முன்பு குறிப்

பிட்ட கட்டப் பொம்மன் வடமலையப்பிள்ளை
 வரலாற்றுப் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். ஆற்றூரி
 லிருந்து புதிய தண்டாயம் வந்துசேரச் சப்பரத்
 தில் ஆண்டவன் கட்டப்பொம்முமண்டபத்
 திற்கு எழுந்தருளினான். முன்னும் பின்னும் இல்
 லாத குதூகலத்துடன் கட்டப்பொம்மு வழி
 பாடு செய்து தாம் சங்கற்பித்ததற்கு மேலாகப்
 பல்லக்கு முதலிய சகல உடைமைகளையும் செந்
 தில் ஆண்டவனுக்குக் காணிக்கையாகக்
 கொடுத்து விட்டார்.

வீரபாண்டியர் சக்கம்மாள் என்ற தேவி
 மீதும் முருகக்கடவுள் மீதும் விசேடமான பக்தி
 பூண்டிருந்த போதிலும், பொதுவாகச் சைவ
 வைணவ சமரச உணர்ச்சியுள்ளவராகவே இருந்
 தார். திருச்செந்தூர்க் கோயிலுக்குப் பொருள்
 களை வாரி வழங்கியவர் ஆழ்வார் திருநகரின்
 கோயிலுக்கும் சில அறப் பணிகள் செய்து
 காணிக்கை கொடுத்திருக்கிறார். இஸ்லாம், கிறிஸ்துவ
 மதம் ஆகிய சமயங்கள் மீதும் இவருக்கு
 வெறுப்பு உணர்ச்சி கிடையாது. முருக பக்தி
 யின் சாராம்சமே சமரச உணர்ச்சியில் புத்தி
 யைச் செலுத்தக் கூடும் என்று ஊகிப்பதும்
 தவறாகாது.

போர் மூண்ட காலத்திலும் கோட்டையை
 விட்டு வெளியேறி எத்தனையோ கஷ்டநஷ்டங்க
 ளுக்கு இவர் உட்பட்டிருந்த காலத்திலும் 'பட்ட
 காலிலேயேபடும்' என்ற ரீதியில் துன்பங்கள்

பெருகி வந்த காலத்திலும், நம்பினவர்களே துரோகிகளாகிக் காட்டிக் கொடுத்த காலத்திலும் முருகபக்தி இந்தப் பெருவீரருக்கு ஓர் அரும் பெருங்கவசமாக அமைந்திருந்தது எனலாம்.

1790இல் பட்டத்திற்கு வந்தவர் 1799இல் கயத்தாற்றில் தூக்குமேடை ஏறவேண்டும் என்பது விதியின்சதி. வெள்ளையர்களின் ஆணைக்கு அஞ்சி அங்கே வந்து பொம்மைக் கொலுவைப் போல் அமர்ந்திருந்த துரோகிகளையும் கோழைகளையும் ஒரு பரிதாபப் பார்வை பார்த்துவிட்டு, கம்பீரமாக நடந்து சென்று புளிய மரத்தில் கட்டியிருந்த தூக்குக்கயிற்றைப் பற்றிக் கொண்டு சுருக்கிட்டு மரணமடைவதற்கு முன்பும் இவருக்குத் திருச்செந்தூரின் முருகவேளது நினைவுதான்.

முருகா! முருகா! முருகா! என்று மும்முறை கூறித் தூக்குமேடை ஏறிய வீரபாண்டியருக்கு வீரம்போல் முருகபக்தியும் எவ்வளவு அதிசயமானது பாருங்கள்! ஆம்; திருவருளின் திறம் அதிசயமானதுதான்; அந்த அருள் வழிகளும் அதிசயமானவை!

இப்படி எத்தனையோ சரித்திரத் துணுக்குகளும் கற்பனைத் துணுக்குகளும் திருச்செந்தூர்க்கோயிலின் அருமை பெருமைகளை விளக்கிப் பொதுமக்களின் உள்ளத்திலே பக்தி விசுவாசங்களை உறுதிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன; எந்த இருட்டிலும் முருகஜோதி வழிகாட்டும் என்ற உண்மையையும் புலப்படுத்தி வந்திருக்கின்றன.

பகழிக்கூத்தர் குறிப்பிடும் முன்று அற்புதங்கள்

சந்தனக் கொடிமரம் (1)

ஒருமுறை திருச்செந்தூரில் பத்துநாள் விழா
வும் முடிந்தபின் திடீரென ஒருநாள் திருச்செந்
தூர்க் கோயிலின் கொடிமரம் முரிந்து விட்டது.
அப்போது அவ்வழியே வந்த பௌத்தர் ஒருவர்
அதனைக் கண்ணுற்றார். எங்கே, எப்போ பிழை
கண்டுபிடிக்கலாம் என்ற வகையினரைச் சேர்ந்த
வர் அப்பௌத்தர். இத்தருணத்தைத் தமக்குச்
சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

“பொய்த்தேவு பேசும் கொள்கையை விட்டு”
எங்கள் புத்தரைச் சரண அடையுங்கள் என்று
நீட்டி முழக்கிப் பேசினார். முருக பக்தி வீழ்க!
புத்த தர்மம் வாழ்க! என்ற தோஷத்தை எங்
கும் ஒலிக்கச் செய்தார். இதனைக்கேட்ட முருக
னடியவர்களின் உள்ளம் வெந்தபுண்ணில் வேல்
பாய்ந்ததுபோல் துடித்தது.

அப்போது எருமை ஒன்று கடலின் அலைகளை
முட்டித் தள்ளுவது போல் தள்ளிக் கொண்டே
நீருக்குள் சென்று மறைந்து விட்டது. இதனைக்
கண்ணுற்ற முருகன் அடியார்கள் கொடிமரம்
முரிந்ததையும் எருமை தண்ணீர் ருள் மறைந்த
தையும் ஒன்று படுத்தி ஏதோ அபசகுனம் என்று

மனம் நடுங்கினார்கள். முருகனிடமே தமது குறையை முறையிட்டுக் கொண்டார்கள்

ஒருவாறு நடுக்கம் தெளிந்து துடிப்பும் நீங்கப்பெற்ற அடியவர்கள் முருகா! முருகா! என்று கூவினார்கள். ஆண்டவன் வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈபவன் அல்லவா? அதுவும் தன்னை நினைந்துருகும் அடியவர்களின் முறையீட்டைக் கேளாதிருப்பானா? கடலில் மறைந்த எருமை திரும்பி வந்தது.

முதிர்ந்த ஒரு சந்தன மரத்தைத் தள்ளிக் கொண்டே அந்த எருமை நீந்தி வந்து கரையேறியது. அதனைக் கண்ட அன்பர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள் எருமையோ சந்நிதிக்கே வந்துவிட்டது.

சரிசரி முருகன் அருளால் கொடிமரத்துக்கு மரம் கிடைத்து விட்டது என்று பூரித்துப்போயிற்று அன்பர்களின் இதயம். முருக பக்தியைப் பரிகசித்துக் கொண்டிருந்த பௌத்தரும் “கந்தவேளே கண்கண்ட தெய்வம்”, “கந்தனே கலியுக வரதன்” என்று பணிந்து இலைவிபூதி பெற்றுத் தரித்துக் கொண்டார்.

இப்படித் தம்மை நிந்தித்தவர்களையும், திருத்திப் பணிகொண்ட முருகவேள் தலைமை அர்ச்சகர் மீது ஆவேசித்து எருமையை நோக்கி ‘இன்று இத்திருப்பணி செய்த நீ இங்கே கல் எருமையாக

நிலைத்திருப்பாய் என்று அருள் புரிந்தார். ஆனால் அந்தக் கல் எருமையை இன்று நாம் சந்நிதியிலோ சந்நிதிக்கு அருகிலோ காண முடியவில்லை.

கரையேறிய காரெருமை (2)

மனிதரிலே மரமுண்டு; மிருகமுண்டு; பறவையுண்டு. மனிதரிலே மனிதருண்டு; தேவருண்டு என்று ஒருவர் பாடிவைத்தார், மிருகங்களிலே மனிதருண்டு; தேவருண்டு என்று பாடத்தக்கதான பல செய்திகளைப் பார்க்கிறோம்.

ஒரு காலத்தில் எருமை ஒன்று திருச்செந்தூர்க் கோயிலை வலம்வந்து கொண்டே இருந்தது. மனிதனாகப் பிறந்தவனுக்கே கடவுளைப்பற்றிய சிந்தனையும் இல்லை; கோயிலைப் பற்றிய எண்ணமும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட உலகில் எருமை கோயிலை வலம் வருகிற தென்றால் அதனை உலக அதிசயங்களுள் ஒன்றாக ஏன் கொள்ளக்கூடாது;

அர்த்தசாம வழிபாட்டிற்குப் பிறகு தான் கோயில் வாசலில் படுத்துக் கொள்ளும். இப்படி மூன்று நாள் இந்த எருமை தன் முருகபக்தியை வெளிப்படுத்தியது.

அயலூரிவிருந்து சொந்த தன் எருமையைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு செல்லும் நோக்கத்துடன் வந்தான். 'முற்பிறப்பின் ஞான முதிர்ச்சி இது' என்று பக்தர்கள் பேசிக்கொண்டது இவனுடைய காதில் விழுந்ததும் இவனுடைய மனமே மாறிவிட்டது. முருகன்தான் அவன் மனத்தை மாறச் செய்திருக்கிறார். ஏனென்றால் சொந்தக் காரன் தன் எருமைக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டு விட்டு வந்த வழியே போய் விட்டான்.

பக்தர்களும் கோயிலைச் சேர்ந்தவர்களும் எருமைக்குத் தீனி கொடுத்து வந்தனர். அதன் செயலைக் கொண்டு எருமையை முருகனாகவே பக்தர்கள் பாவனை செய்தனர். எருமை பலருடைய உணவையும் உண்டு நன்றாகத் தடித்துக் கொழுத்து நின்றது. பக்தர்கள் எருமையிலே முருகனைக்கண்டது உலகாயதன் ஒருவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவ் உலகில் அநுபவிப்பதே பேரீன்பம் என்ற கொள்கை உடையவனையே உலகாயதன் என்று கூறுவர். இந்த எருமைக்குத் தீனி கொடுப்பதும், இதைப் போற்றுவதும் மூடபக்தி அல்லவா என்று அந்த உலகாயதன் பரிகாசம் பேசினான்.

தன்னைப் போன்ற சிலரைக் கலந்து ஆலோசித்தான் லோகாயதன். நள்ளிரவுக்குப்பின் இவனும் இவனுடைய நண்பர்களும் ஆலய வாசலில் படுத்திருந்த எருமையை இழுத்துக்கொண்டு போய்ப் படகில் ஏற்றி, அந்தப் படகைச் செலுத்

திசு கொண்டேபோய் நடுக்கடவில் அந்தப் பிராணியைத் தள்ளி விட்டார்கள்.

வழக்கம்போல் எருமையைக் காணாத பக்தர்கள் வியப்புற்றதோடு கவலையும் அடைந்தனர். கோயில் கும்பிடவரும்போதே எருமைக்கேற்ற உணவை வீட்டிலிருந்து கொண்டு வருபவர்கள் அன்று ஏமாற்றம் அடைந்தனர். “அந்த எருமையைக் கண்டதுண்டோ?” என்று பலரையும் வினவிக் கொண்டே வந்தவர்கள் லோகாயதனையும் வினவினார்கள். அதற்கு அவன், பன்னிருகண் உள்ள உங்கள் பரமனே பார்த்து, எருமையின் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிக்கலாமே என்று பதில் சொல்லி விட்டான்.

அப்போது அந்த எருமை தன் கண்கட்டுவாய்க்கட்டுகளுடன் கடலைகளில் மூழ்கிக்கொண்டே கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. வா, வா என்று அன்பர்கள் ஆரவாரிக்க, எருமை கரையேறி வந்து கோயில் வாசலை அடைந்தது.

கட்டுகளை அவிழ்த்தார்கள்; தீனி வைத்தார்கள். பழையபடி எருமை ஆலயத்தை வலம்வரத் தொடங்கியது. அன்பர்கள் முருகா! முருகா! என்று கோஷிக்க லோகாயதனும் திருந்தி முருகபக்தனாகி விட்டான். ‘அந்த எருமை தான் எனக்குக்குரு’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கோயிலை வலம் வந்தான்.

இரண்டு இளநீர் மிதந்து வந்த கதை (3)

ஒரு அன்பர் ஆண்டு தோறும் தனது பிறந்த தினத்தன்று செந்தூர் ஆண்டவனைத் தரிசித்து விசேட அபிடேகம் செய்விப்பது வழக்கம். அபிடேகத்திற்கு வேண்டிய பொருட்கள் எல்லாம் தாமேதேடித் திரிந்து சேகரித்துக்கொண்டு வருவார். அதில் அவர் ஓர் இன்பங் கண்டார்.

ஒரு முறை அவர் அபிஷேகப் பொருள்களைச் சேகரிக்குமாறு தனது மகனிடம் கூறியிருந்தார். மகன் இளநீரைத் தவிர மற்றைய பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் சேகரித்து இருந்தார். முருக வேளுக்கு அபிஷேகம் நடந்தது. பால், தயிர், தேன் என்றெல்லாம் காணப்பட்டன. அனால் இளநீர் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டுமே; அதைக் காணவில்லையே!

இப்போது இளநீர் திடென்று எங்கே கிடைக்கும்? அபிஷேக காலம் தவறிப்போகலாகாதே என்று பக்தர்கள் அஞ்சினார்கள். 'மற்ற அபிஷேகங்கள் போதுமே; இளநீர் அபிஷேகத்தைச் செய்வதுபோல் பாவனை செய்து கொண்டாலும் போதும் என்று சாஸ்திரம் இருக்கிறதே' என்றார் ஒருவர்.

அபிஷேகப் பொருள்களைச் சேகரித்த பக்தரின் உள்ளமோ திருப்தி அடையவில்லை. 'இளநீர் இரண்டு அவசரமாக வேண்டும், என்று இவர்,

கோபுரவாசலுக்கு வெளியே போய்க்கொண்டிருந்த சமணர் ஒருவரைக் கேட்டார் என்ன விலை கேட்டாலும் கொடுத்து விடுவேன் என்றும் கூறினார்.

அந்தச்சமணர் சிரித்தார்; அவரோகோயிலுக்குப் பக்கத்தில் குடியிருப்பவர்தான். சீவரவீட்டுப் பின்புறத்தில் தென்னமரங்களும் ஏராளமாக உண்டு. ஆனால் பக்தர் வேண்டிக் கொண்டபடி இளநீர் கொடுக்க விரும்பாத அவர், பன்னிருகைப் பெருமான் அடியவர் வேண்டியபோகங்களை எல்லாம் அள்ளிக் கொடுப்பவரல்லவா? இரண்டு இளநீர் கொடுப்பதா அந்தப்பன்னிருகைத் திறனுக்கும் இயலாத காரியம்? என்று சொல்லிவிட்டார்.

அதேசமயம் கடலின் ஆரவாரம் அதிகரித்தது. முருகனுக்கு இளநீர் இல்லாது அபிஷேகம் செய்வதிலும் பார்க்க இந்தக் கடலிலேயே மூழ்கி இறந்து விடுவோம் என்று கடலை நோக்கி ஓடினார். என்ன அதிசயம் உருண்டோடி வந்த அலைகள் இரண்டு இளநீரைக் கரையில் ஒதுக்கி விட்டன.

கோயிலில் ஆனந்தமாக இளநீர் அபிஷேகமும் நடைபெற்றது. இந்த அற்புதம் அங்குகூடி இருந்த பக்தர்களின் பக்தியை உறுதிப்படுத்தியதுடன் பரிகசித்த சமணரையும் திருத்திப் பணி கொண்டது.

திருச்செந்தூர் முருகன் திருவிளையாடல்கள்
என்று சொல்லத்தக்க இந்த மூன்று கதைகளே
யும் ஒரேபாட்டில் பகழிக்கூத்தர் மிகவும் சுருக்க
மாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, இக் கதைகள்
இவர் காலத்தில் மிகவும் பிரசித்தமாக இருந்
தன என்று ஊகிக்கலாம்.

கந்தநம: ஐந்துமுகர் தந்த முருகேச நம: கங்கை உமைதன்
மைந்தநம; பன்னிரு புயத்தநம: நீபமலர் மாலை புனையுந்
தந்தைநம: ஆறுமுக ஆதிநம: சோதிநம: தற்பரமாதாம்
எந்தைநம: என்றும் இளையோய் நம: குமரா நம; என்று
தொழுதார்.

எனது தந்தையார் கண்ட கதிர்காம முருகன்

எனது தந்தையார் ஒரு கமக்காரர். அவரை இரு நோய்கள் நீண்ட நாட்கள் பீடித்திருந்தன ஒன்று மலேரியா அடுத்தது வாதம். ஒருமுறை தந்தையார் முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்த கொக்கிளாய் என்ற இடத்தில் டாக்டராக இருந்த எனது மைத்துனர் ஒருவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். இரண்டு வாரகாலம் அவருடன் தங்கியிருந்து வரும்போது மலேரியாக் காய்ச்சலையும் துணைக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்,

ஒரு வருடகாலம் இந்தக் காய்ச்சலினால் அவ தியுற்றார். வாரந்தோறும் ஆஸ்பத்திரி சென்று குயினையின் மருந்து தவறாது குடித்து வந்தார். என்றாலும் அது இவரை விட்டுச் செல்ல மறுத்து விட்டது. ஒரு முறை தந்தையாருடைய நண்பர் டாக்டர் ஒருவர் உனது காய்ச்சலுக்கு ஒரு மருந்து இருக்கிறது. நீ அதைக் குடிப்பாயா? என்று கேட்டார். நல்ல மருந்து என்றால் குடிக்கவேண்டியது தானே என்றார். என்ன மருந்து என்று கேட்டார் தந்தையார்?.

காய்ச்சலுக்குரிய மருந்துடன் இவ்விரண்டு தேக்கரண்டி பிறண்டி கலந்து குடித்தால் காய்ச்சல் இந்தக் கவையுடனேயே நின்று விடும் என்றார் டாக்டர். தந்தையார் சிரித்தார். ஐயா

பிறண்டி குடித்துக் காய்ச்சல் மாறி இன்னும் சில வருடங்கள் வாழுவதை விட பிறண்டி குடியாமல் இன்றைக்கே இறந்து போனாலும் பாதகம் இல்லை; அதனையே விரும்புகின்றேன். மருந்து போலக் குடித்தாலும் குடிதானே! குடிகாரன் என்ற பெயருடன் இறப்பதை விட மலேரியாக் காய்ச்சலினால் இறந்து போவதை விரும்புகின்றேன். எதற்கும் மருந்து உண்டு; ஆனால் பிடிவாதத்திற்கு மருந்து இல்லை என்றார் டாக்டர்.

தந்தையார் மருந்து எடுத்துக்கொண்டு வரும் போதே முருகனிடம் வேண்டுகல் செய்தார். அப்பா! முருகா! பிறண்டிதான் காய்ச்சலை மாற்றும் என்றால் உனது திருவருளுக்குத் தான் என்ன மதிப்பு இருக்கிறது? விறண்டிக்கு உனது திருவருளிலும் பார்க்க வல்லமை கூட இருக்கிறதே என்று கேட்டார். முருகா நீ மாற்றினால் உண்டு. இல்லையேல் இந்த நோயினால் இறப்பதேமேல் என்று முருகனிடம் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு வாங்கிவந்த மருந்தையே குடிக்கவில்லை.

தாயார், வாங்கிவந்த மருந்தைக் குடியுங்கள் இனிமேல் குடிக்க வேண்டாம் என்றார். தகப்பனார் சம்மதிக்க வில்லை. இவர்கள் இருவரதும் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டே பாலசந்நியாசி ஒருவர் வீட்டுமுற்றத்தில் தோற்றினார். இது கதிர்காமம் செல்லுகிறது, ஏதாவது கொடுங்கள் என்றார்.

வீட்டில் தினை இருந்தது, அதை எடுக்கத் தாயார் வீட்டினுள்ளே புகுந்தார். பாலசந்நியாசியார். உங்கள் சம்பாஷணை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே வந்தேன், மூன்று நாட்களுக்கு மரவள்ளிக்கிழங்கு மாத்திரம் உண்ணுங்கள். காய்ச்சல் பறந்தோடி விடும் என்று கூறினார். அவ்வளவுதான் பாலசந்நியாசி மறைந்து விட்டார். தினைச் சாமை எடுக்கச் சென்ற தாயார் வெளியே வந்து பார்த்தார்; சாமியைக் காணவில்லை. சாமி! சாமி! என்று அழைத்தார் ஆளைக்காணோம். தந்தையார் வீட்டுப் படலைவரை ஓடிச்சென்று கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பார்த்தார். அவர் சென்ற காலடிச் சுவட்டைத் தானும் காணவில்லை. முருகா இதுவும் உன் திருவிளையாட்டோ என்று கண்ணீர் சொரிந்தார் தந்தையார் எங்கள் தோட்டத்தில் வருடம் பன்னிரண்டு மாசமும் மரவள்ளிக்குக் குறைவில்லை. மூன்று நாட்களும் தந்தையார் மரவள்ளிக் கிழங்குகையே உணவாகக் கொண்டார். காய்ச்சல் இருந்த இடமே தெரியாமல் மறைந்து விட்டது.

தந்தையாரைப் பிடித்த வாதநோய் பல ஆண்டுகாலம் அவரை விட்டு நீங்கவில்லை. இரவிலே நித்திரை கிடையாது. தந்தையாருக்குக் கந்தர் அலங்காரம் நூறு பாடல்களும் நல்ல மனப்பாடம். இரவு முழுவதும் கந்தலரங்காரம் முழுவதையுமே பலமுறை பாராயணம் நடைபெறுவதுண்டு. அவருடைய பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டே நாங்கள் தூங்கிவி

டுவோம். விழிக்கும் போதும் பாடல் கேட்டுக்
கொண்டே இருக்கும்.

வாதநோய்க்காக அவர் பாராத வைத்திய
ரில்லை. ஆயுர்வேத வைத்தியம் என்றும் ஆங்
கில வைத்தியம் என்றும் பல வைத்தியர்களி
டம் மருந்து எடுத்தும் யாதோர் பயனும் கிட்ட
வில்லை. கடைசியாக ஒரு அன்பரின் வேண்டு
கோளின் பேரில் மானிப்பாய் வைத்திய சாலை
யில் வேலைபார்த்த டாக்டர் ஜேம்சன் அவர்க
ளைச் சென்று பார்த்தார். டாக்டர் ஆஸ்பத்திரியில்
தங்கவேண்டும் என்றார். அப்படியே தந்தையார்
மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தார். ஒரு பலனும்
இல்லை. வீட்டில் இருந்து முருகனைப் பாடியது
போல் ஆஸ்பத்திரியில் பாடமுடியவில்லை. மூன்
றும் நாள் டாக்டர் வந்து “ஏமனுஷன் உனக்கு
ஒரு வருத்தமும் இல்லை; எழுந்து நடந்தால் எல்
லாம் சரியாய்ப் போகும்” என்று கூறினார். இது
வும் முருகன் செயல் என்று உணர்ந்தார்.
உடனேயே ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறி
னார். ஐந்து மைல் தூரம் நடந்து வீடு வந்து
சேர்ந்தார். “முருகா இந்த நோய் என்னைவிட்டு
நீங்கவேண்டும். வருகிற ஆடித் திருவிழாவுக்கு
மலையேறி நடந்து வந்து உன்னைத் தரிசிப்பேன்
என்று நேர்த்திக் கடனும் செய்தார். கதிர்கா
மம் கொடியேறி விட்டது. ஒரு நேர உணவு
மாத்திரம் தான் உண்டு வந்தார்,

விழாத் தொடங்கி பத்தாம் நாள் நண்பர் ஒருவருடன் கதிர்காமத்திற்குப் புகையிரத மூலம் புறப்பட்டார். மாத்தறையிலிருந்து திசைமகாறகம வரை வசவண்டியில் சென்றார். அப்பாலுள்ள பன்னிரண்டு மைல் தூரமும் நல்ல காட்டுப்பாதை. நடந்தேதான் செல்லவேண்டும். பக்தர் கூட்டம் அரோகரா கோஷத்துடனும் முருகநாம பஜனையுடனும் மெல்ல மெல்ல முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. பகலிலேயே அவ்வழியால் சென்றால் இருளடர்ந்திருக்கும் காடு, ஒற்றையடிப் பாதை, பாதை முழுவதும் மரவேரும் கல்லும் நிறைந்திருந்தது.

“முருகா இந்த இருளில் எம்மையெல்லாம் ஆட்டி அலைக்கின்றாயே. உனது சோதி உருவத்தை பார்க்க வந்தோம்; இருளில் கிடந்து அலைக்கின்றோமே, உனது கருணையை நம்பித்தானே வந்தோம் அப்ப! முருகா! உன்பேரொளி சாட்டி எம்மை ஆட்கொள்வாயாக! என்று பக்தர்கள் வேண்டிக்கொண்டனர். இருளின் அவஸ்தையிலே அரோகரா ஒலி பன்மடங்கு ஒலித்தது. ஒலிக்கும் ஶுளி உண்டு - அதாவது தெய்வீக ஒலி சூழும் இடத்தில் பேரொளி தோன்றும் - என்பதை அநுபவத்தில் உணர்ந்தனர். தூரத்தே சிறு ஒளி தோன்றியது. பாலசந்நியாசி ஒருவர் காவிஉடை தரித்தவர் தம்மைக் கடந்து செல்வதை தந்தையார் தமது ஊனக்கண்களால் கண்டார். வீட்டில் வந்து காட்சி கொடுத்துச் சென்ற அதே உருவத்தையே தந்தையார் கண்டார். முருகா!

முருகா! என்று அழைத்தார். இதோ முருகன் துணைக்கு வந்து விட்டார் என்று கூறினார். இதைக் கேட்ட ஏனைய பக்தர்கள் ஏதோ மனப் பிரமை என்று எண்ணினர்.

வெளிச்சத்தைச் சென்று கண்டனர். சிறிய கற்பூரக்கட்டி ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. பத்து அடி தூரத்திற்கொன்றாகக் கற்பூரம் எரிந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்ற பக்தர்கள் முருகனை தான் வந்து உதவினான் என்பதை உணர்ந்தனர். நீங்கள் உண்மையிலேயே முருகனைப் பார்த்தீர்களா? என்று பக்தர்கள் கேட்டனர். அதற்குத் தந்தையார் உங்களை இந்த ஊனக்கண்களால் எப்படிக் காண்கின்றேனோ அப்படி ஊனக்கண்களால் கண்டேன். இதோ முருகன் போகிறான் என்றேனே; அப்போதாவது நீங்கள் பார்த்திருக்கலாமே என்று தந்தையார் கூறினார். பக்தர்கள் எல்லோரும் நீயே பாக்கியசாலி என்று கட்டித்தழுவினர். தந்தையாருக்கு உதவியாக வந்த அன்பர், “நானே 5; 6 ஆண்டுகளாக உன் தரிசனத்திற்காக வருகின்றேனே! முருகா உனது கடைக்கண்பார்வை இன்னும் என்பக்கம் விழவில்லையே! என்று கண்ணீர் பெருக்கினார். தந்தையாரைப் பார்த்து நீயே பாக்கியசாலி என்று கட்டித்தழுவி கண்ணீர் பெருக்கினார்.

மாணிக்க கங்கைக்கரையை அண்மினர் பக்தர்கள். தந்தையாரும் கங்கையிலே விழுந்து கிடந்து முருகா! முருகா! என்று அலறினார்.

கங்கையிலே மூழ்கியதும் தமது உடம்பைவிட்டு
ஏதோ நீங்குவது போல உணர்ந்தார். அவரு
டைய வாதநோயே நீங்கியது. அன்று தொடக்
கம் அவர் வாழ்க்கையில் வாதநோய் எட்டியும்
பார்க்கவில்லை. ஆண்டு தோறும் தந்தையார்
ஆடித் திருவிழாவிற்கு விரதம் இருந்து கதிர்கா
மம் செல்லத் தவறவில்லை.

தந்தையாருடைய மரணம் ஒரு சிவராத்திரி
யன்று நிகழ்ந்தது. இரவு சரியாக ஒன்பது மணி
தந்தையார் கட்டிலிலே படுத்திருக்கிறார். சூழ
இருந்து அடியார்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்
கள். சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள கோயில்களின்
மணிஓசை ஓம் ஓம் என்று ஒலித்துக் கொண்டி
ருக்க அவரது ஆவி பிரிந்ததை எமது கண்ணா
ரக் கண்டோம் வாயிலிருந்து கடைசியாகப் புறப்
பட்ட ஒலி முருகா என்பதாகும்.

நோயுற்றடராமல் நொந்துமனம் வாடாமல்
பாயிற்கிடவாமல் பாவியேன் - காயத்தை
ஓர் நொடிக்குள் நீக்கி ஒண்போருராஉன்
சீர் அடிக்கீழ் வைப்பாய் சிறந்து.

என்ற பாடல் அவரது தினசரிப் பாராய
ணங்களுள் ஒன்றாயமைந்தது. பாட்டில் கூறிய
படியேதான் அவரது மரணமும் நிகழ்ந்தது.

அரிவைக்குக் கரம் உதவிய முருகன்

திருப்பரங் குன்றம் சங்க இலக்கியமான பரி பாடலிலும், மதுரைக் காஞ்சி, கலித்தொகை முதலியவைகளிலும் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. பரி பாடற் புலவர்களின் கடுவன் இளவெயினரார் முருகப் பெருமானிடம் “யாம் இரப்பவை பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல, நின் பால் அருளும், அன்பும்; அறனும்” வேண்டு மெனக் கோருகின்றார். நல் அழிசியார் “நின்புகழ் ஏத்தி அணி நெடுங்குன்றம் பாடுதும், தொழு தும், அவை யாமும் எம் சுற்றமும் பரவுதும் ஏகவைகல் பெறுக யாம் எனவே” என்றும், நல்அச்சுதரார் “நன்றமர் ஆயமொடு ஒருங்கு நின் அடியுறை இன்று போல் இயைகெனப் பரவுதும் ஒன்றர்த் தேய்த்த செல்வ! நின் தொழுதே” என்றும் வேண்டுகின்றனர்.

இம்முன்று புலவர் பெருமக்களும் எவ்வளவு நல்ல நினைவுகளை நமக்குத் தோற்றுவிக்கின்ற னர்! அன்பும், அருளும், அறநெறியுடன் செல் லும் வாழ்வும் அமையப்பெற்று, எம்பெருமா னது திருப்பரங்குன்றத்தின் பெருமையைச் சுற்றமுடன் போற்றித் தொழுது அப்பனின் திருவடியைச் சரண்புகுந்து வாழும் பாக்கியமும் கிடைக்கப்பெற்று, அப்பேறுகள் இன்று போல் என்றும் நம்மிடம் நிலைபெற்றிருக்குமானால் நமக்கு இவ்வுலகில் வேறுயாதேனும் தேவை

யுண்டோ? ஆகவே இவ்வுயர்ந்த நோக்கங்களைக் கைக்கொண்டு உய்வது நம் கடமை.

இத்தகைய எண்ணங்களுக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்தவர் முருகம்மையார் என்னும் அம்மையார். திருப்பரங்குன்றத்தையே இருப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

“ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும் முருகா என்றோதுவார் முன்.

என்பதை நன் குணர்ந்து இடைவிடாது முருக நாமத்தையே ஒதுவார். அவருக்குப் பெற்றார் இட்ட பெயர்யாதோ அறியோம். நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், மென்றாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்தாலும் முருகா, முருகா என ஒதிவந்தமையினால் எல்லோரும் இவரை முருகம்மா என்றும் முருகம்மையார் என்றும் அழைக்கலாயினர்.

அடுத்த வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரன் அவன் பெயரும் முருகன் என்பது. அம்மையார் முருகா முருகா என அழைக்கும் குரல் வேலைக்காரனுடைய காதில் விழுந்தால் அவனும் ஏன் என்று கேட்க ஓடி வந்துவிடுவான். இந்த அம்மையார் எல்லோரையும் முருகா என்று அழைக்கும் பழக்கத்திற்கு அடிமையானார். அம்மா, அப்பா, யாரைக் கண்டாலும் முருகா என்றே அழைப்பார்.

“முருகா எனஉனை ஓதும் தவத்தினர் முதுலகில்
 அருகாத செல்வம் அடைவார் வியாதிஅடைந்து
 நையார்
 ஒருகாலமும் துன்பம் அடையார் பரகதி உற்றிழுவார்
 பொருகாலன் நாடு புகார் சமராபுரிப்புண்ணியனே”
 என்று அடிக்கடி ஓடி அதன் மயமே ஆனார்.

முருகம்மையாருக்கு நல்லதொரு இடத்தில்
 நல்லதொரு மணானுக்குத் திருமணமும் நடந்
 தது. உருவிலும் திருவிலும் ஒத்த பண்பினராய்
 விளங்கினர். அம்மையார் அடிக்கடி முருகா,
 முருகா என்று அழைப்பது பலருக்குப் பிடிக்க
 வில்லை. கணவனுக்கும் முதலில் முருகா; முருகா
 என்று அழைப்பது விரசமாகப்பட்டது. ஆனால்
 நாளடைவில் அது பழகிப்போய் விட்டது. கண
 வனை ஆராத காதலுடன் அன்பு முருகா என்று
 அழைக்கும் போதெல்லாம் அவனது ஊனும்
 உருகி, உள்ளமும் உருகி, உயிரும் உருகிவிடும்.

இது இப்படியாகக் கணவனுடைய தங்
 கைக்கு அம்மையார்மேல் ஒரு பொருமை. அம்
 மையாரின் அழகு, அன்பு, இனியஇசை என்பன
 தனக்கு இல்லை என்பதே பொருமைக்குக் கார
 ணம். கணவனும் மனைவியும் ஈருடலும் ஒருயிரு
 மாக இருப்பதே தங்கைக்குப் பிடிக்கவில்லை.
 அவர்களுடைய தாயும் இவளுடன் சேர்ந்து
 கொண்டாள்.

ஒருமுறை கணவன் தொழில் நிமித்தமாக மூன்று மாதகாலம் பிரிந்திருக்க நேர்ந்தது. கணவன் சேமமே திரும்பி வரவேண்டும் என்று நாள் முழுவதும் முருகதியானத்திலிருந்து முருகனையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் வீட்டுக் கருமங்கள் எதனையும் குறைவறச் செய்து வந்தாள். யாராலும் எவ்வித குற்றமும் சொல்ல முடியாத வகையில் அவளது வாழ்க்கை வண்டி உருண்டு கொண்டிருந்தது. இதற்கிடையில் கணவனின் தாயும்; தங்கையும் பெரியதொரு திட்டம் தீட்டி நல்லமுறையில் நடிப்பதற்கும் கற்றுக் கொண்டனர்.

கணவனும் மூன்று மாதமுடிவில் அன்பு மனைவியைப் பார்க்க ஆர்வத்துடன் வந்தான் அம்மையார் கணவனையே முருகனாக வணங்குபவர். கணவனை மலரிட்டு வணங்கி வரவேற்றார். மனைவியினுடைய உபசரிப்பில் கணவன் உருகியே போய்விட்டான். சென்ற இடத்தில் என்னையும் நினைத்தீர்களோ என்று கேட்டாள். தவறாமல் எப்போதும் நினைத்தேன் என்றான் உடனே அவள் வெம்பி வெம்பி அழத் தொடங்கினாள். கணவனுக்கோ காரணம் புரியவில்லை. ஏன் அழுகின்றாய் நான் என்ன செய்து விட்டேன்? அல்லது நான் என்னதான் சொல்லிவிட்டேன்.

நீங்கள் என்னை மறந்த படியினால் தானே நினைத்தீர்கள்? மறக்கா விட்டால் நினைவுக்கே இடமில்லையல்லவா? மனைவியின் சமத் காரமான

பதிலைக் கேட்ட கணவன் கொல்லென்று சிரித்து விட்டான். இரு வருமே அச் சிரிப்பில் கலந்து கொண்டனர்.

நீ ஒரு நாளைக்கு என்னை எத்தனை முறை நினைத்தாய் எனக்கேட்டான் கணவன். நான் உங்களை ஒரு நாளும் நினைக்கவே இல்லை. இவ்விடையைக் கேட்டு கணவனுடைய முகத்தில் இருள் படர்ந்ததை உணர்ந்தாள். நான் உங்களை மறந்தால் அல்லவா நினைவு வரும். மறக்கவும் இல்லை; அதனால் நினைவுக்கும் இடம் இல்லை இருள் படர்ந்த கணவனது முகத்தில் ஒளிபடரக் கண்டாள். மூன்று மாதப்பிரிவு அவர்களுடைய அன்பின் வலிமையை மேலும் கூட்டியது.

திடீரென்று ஒரு நாள் முருகம்மை தாய் வீடு சென்று இரண்டு தினங்கள் தாமதிக்க நேர்ந்தது. தாயும் மகளும் இச்சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். முருகா என்று சொல்வதெல்லாம் வீண் ஏமாற்று. உண்மையில் அடுத்த வீட்டு வேலைக்கார முருகனைத் தான் இவள் கூப்பிடுகின்றாள். அகாலமான நேரத்திலும் அவன் ஏனென்று கேட்டு வந்திருக்கிறான். நாங்கள் இது வரையில் எதுவும் பேசவில்லை. இனிமேலும் பேசாமலிருக்க முடியவில்லை. இப்பொழுதே இந்த முருகா பைத்தியத்தை அடக்கி வைக்காவிட்டால் பின்னுக்கு நீ தான் கஷ்டப்பட நேரிடும். நான் பெத்தபிள்ளை கஷ்டப்பட என்னால் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டி

ருக்க முடியுமா? பொறுக்க மாட்டாமல் தான் இதனைச் சொன்னேன். இனிமேல் நீ பட்டபாடு; அவள் பட்டபாடு.

இரண்டு தினங்கள் கழித்து முருகம்மை வீட்டிற்கு வந்தாள். கணவனிடம் முந்திய கலகலப்புக் காணப்படவில்லை; மகிழ்ச்சியும் காணப்படவில்லை. என்ன முருகா ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள் என்று மனைவி கேட்டாள். இனிமேல் நீ முருகா என்று சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் எனக்குப் பொல்லாத கோபம் வரும். சரி முருகா, முருகா என்று சொல்லாதே என்றான் மறுபடியும், சரிசரி முருகா என்றாள். அவளுக்கு தான் செய்யும் சரிபிழை பற்றியும், அறியாள் கணவன் கோபமிகுதினால் பக்கத்திலிருந்த கத்தியெடுத்து அவளது கையை இரண்டு துண்டங்களாக்கினான். அவள் முருகா என்றாள். என்ன ஆச்சரியம்? துண்டிக்கப்பட்ட கரம் இறைவன் அருளால் உடனேயே வளரப்பெற்றது. இதனைச் சிதம்பர சுவாமிகளும்,

“அரிவை முருகா என்றழைக்கு முன்னே வந்து கரமுதவிநென்ற கருணைப் பெருந்தேவே!”

எனப் போற்றியுள்ளார்.

தேவதாசிக்கருளிய வெற்றிவேல்

செல்வி திருச்செந்தூரில் தாசியர் குலத்தில் பிறந்தவள். ஆனால் அவள் சேற்றில் பிறந்த செந்தாமரையாகவும் குப்பையில் கண்டெடுத்த குன்றிமணியாகவும் விளங்கினாள். பூர்வ வினைப் பயன் போலும்! உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையுமே முருகனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட்டாள். மனிதருக்கு உடலை விற்குந் தொழிலில் இருந்து விலகிக் கொண்டாள்.

அவளுடைய அழகு பலரை வசீகரித்தது. உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அவளுக்காக அவளுடைய பாதத்திலேயே காணிக்கைப் பொருளாக்க முயன்றனர். அவளோ முருகனைத்தவிர யாரையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. அவளை விரும்பியோர் அவள் ஒரு நெருப்பு என்பதை உணர்ந்து தாமாகமே விலகிக் கொண்டனர்.

முருகனுக்குத் தாசியாக வாழவே விரும்பினாள். அதிகாலையிலேயே செந்தில் பெருமானைச் சேவிக்க வந்து விடுவாள். திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலாக ஆறு காலப் பூசையிலும் அவளது பாடல் கேட்போர் உள்ளங்களை உருக்கும். பகழிக் கூத்தருடைய பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடத்தான் இவள் செந்தூரில் தாசியர் குலத்தில் அவதரித்தாளோ என்று பிறர் சொல்லும் அளவுக்கு அவளுடைய பாடல்கள் யாவர் மனத்தையும் உருக்கியதோடு பாவசம் அடையவும் செய்தன.

செல்வியினுடைய பாடலைக்கேட்டு உருகுவ தற்கென்றே ஒரு கூட்டம் செந்தூரில் கூடியிருப் பதை அவள் அறியாள். இவளுடைய பாடலைக் கேட்டு அவர்கள் உருக, அவர்களுடைய உருக் கத்தைக்கண்டு அவள் தம்வசம் அழிந்தாள். செல்வி முருகனுக்கு ஆட்பட்ட பின்பு தன்னை மேலும் அலங்கரிக்கத் தொடங்கினாள். செந்தூர் முருகனை பூசகர்கள் பொன்னாலும், பட்டாலும், பூவாலும் அலங்காரஞ் செய்வதுபோல, முருகனு டைய அழகிற்குத்தான் குறைந்துவிடக் கூடாதே என்ற கருத்தால் தன்னைப் பொன்னாலும், பட் டாலும், பூவாலும் அலங்காரம் செய்தாள். இவ னைப் பார்க்குந்தோறும் இவள் முருகனுக்கேற்ற ஒரு முருகி என்றே சொல்லத் தோன்றும்.

தன்னைப்பற்றி யார் யார் என்னென்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி அவள் எப்போ துமே கவலை கொண்டது கிடையாது. தான் அறிய வேண்டுவதெல்லாம் முருகனைப் பற்றியே என்றும், தன்னை அறிய வேண்டியது முருகப் பெருமான் ஒருவனே என்றும் மாத்திரமே அவள் அறிவாள்.

செல்வி எம்பெருமானிடம் பக்தி கொண்டு தினந்தோறும் இரவு ஆலயத்தில் பாமாலைகளைப் பாடிப்பாடிப் பரமானந்தந்துடன் பள்ளியறை தரிசனம் முடிந்த பின்னரே வீடு திரும்பும் பழக் கத்தையுடையவராக இருந்து வந்தார். இச்செய் தியை யாவரும் அறிவர், பலர் அவளுக்குத் துணை

யாகவே அவளறியாமற் சென்று திரும்புவர். எல்லார் மனமும் ஒன்று போலிருக்குமா? இரு கயவர்களுக்கு நீண்ட நாட்களாக செல்வியின் ஆபரணங்கள் மீது ஒரு கண். அவளைத் தனிமையில் மடக்கி தமது உடலிச்சையைத் தீர்த்துக்கொண்டபின் அவளைக் கொன்று அவளுடைய நகைகளை அபகரித்துக் கொள்வதே அவர்களுடைய திட்டம். இத் திட்டம் அவர்களிடம் நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்தது.

ஒரு நாளிரவு செல்வி தனியே திரும்பும் பொழுது கயவர்களிருவரும் இருளில் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தார்கள். செல்வி தனது தனிமையைப் பற்றி எப்பொழுதுமே சிந்தித்தது கிடையாது. எல்லாம் வல்ல முருகன் தனக்கு உள்ளும் புறம்பும் இருந்து தன்னைக்காத்து வருகிறான் என்பதே அவளது பூரண நம்பிக்கை. இருளில் பின்புறம் துஷ்டர்கள் வருவதை அறியாத செல்வி அம்மையார் எதேச்சையாகத் தன் கையிலுள்ள வெற்றிலைக்காம்பை 'முருகா' என்று இறைவனின் நாமத்தை உச்சரித்து கிள்ளி எறிந்து விட்டு தாம் பூலம் போட்டார். தன்னை முழுவதாக முருகனிடம் அம்மையார் ஒப்புக் கொடுத்தபின் சுவரைப் பாதுகாப்பது பற்றிய கவலை முருகனுக்கே தவிர அம்மையாருக்கு இல்லை. அம்மையாரால் கிள்ளி எறியப்பட்ட வெற்றிலைக் காம்பு வேலாகமாறி அக்கயவர்களை மாய்த்து பக்தையைக் காத்தது. இச் செய்தி கர்ணபரம்பரையாகவே வழங்கி வருகிறது. இந்நிகழ்ச்சி பக்தர்களை யெல்லாம்,

“வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் – வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.”

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பாவைப்
பாடிப் பாடிப் பரவசம் அடையச் செய்கிறது.

சிவமே போற்றி; சிற்சபையோன் செல்வா போற்றி;
கௌமாரி
தவமே போற்றி; விண் உலகத்தலைவா போற்றி;
என்போல்வார்
பவமே ஒழிக்க வந்தருளும் பதியே போற்றி; அந்நாளில்
ஆவமே பொடித்த பழநிமலை அண்ணாபோற்றி; போற்றியே!

ஆதிசங்கரர்க்கு அருளிய முருகன்

ஆதிசங்கரருடைய காலத்தில் இந்து சமயத்தில் எழுபத்திரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன. இதனால் நாடேபெரிய அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. மக்களிடையே ஒற்றுமையையும், அமைதியையும் ஏற்படுத்த விரும்பிய சங்கரர் எழுபத்திரண்டு பிரிவுகளையும் ஆறு பெரும் பிரிவுக்குள் அடக்கினார். அவை காணா பத்தியம், கௌமாரம், சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சௌரம் என்று அழைக்கப்படும்.

இவற்றைச் ஷண்மதம் எனவும் அழைப்பார். இதனால் சங்கரரைச் ஷண்மதஸ்தாபகர் என்றே கூறுவர். இதனால் கணபதி, முருகன், சிவன், விஷ்ணு, சக்தி, சூரியன் ஆகிய ஆறு தெய்வங்களையும் நாம் ஒரே கோயிலிலே வழிபாடு செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதன்பின்பே “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்றும்,

“எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே”

என்ற கொள்கைகள் மக்களுடைய உள்ளத்திலே ஆழப் பதிந்தன. இதனால் வேற்றுமை ஒழிந்து ஒற்றுமை வளர்ந்தது. இச்சீர்திருத்தம் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ஆதிசங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் ஷண்மதஸ்தாபனம் செய்து வரும்பொழுது அவரிடம் பொருமை கொண்ட அபிநவகுப்தன் அவர் மீது ஆபீசாரம் என்ற சூனியப் பிரயோகம் செய்து காசநோயை ஏற்படுத்தினான். அந்நோயால் அவதியுற்ற ஆச்சார்ய சுவாமிகள் திருக்கோகர்ணத்தில் வடிபடும் பொழுது “செந்திலில் சென்று கந்தனை வழிபட்டால் நோய் தீரும்” எனச் சிவபெருமானால் உணர்த்தப் பெற்றார்.

சுவாமிகள் திருச்செந்தூர் வந்தடைந்தார். அதிகாலையில் அதாவது பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் ஆதிசேஷன் தன் தோள்களால் நகர்ந்து நகர்ந்து செந்திலாண்டவனை வழிபடுங் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தித்தார்.

இக் காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தானுபவம் பெற்ற ஆச்சாரிய சுவாமிகள், சுப்பிரமணியமூர்த்திக்குப் புஜங்களில் அணிய அருமையான பாமாலையை வடமொழியில் இயற்றி முருகன் அருளால் நோய் நீக்கமும் பெற்றார். இந்த அரிய பாமாலையே முப்பத்துமூன்று பாடல்களைக் கொண்ட ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புஜங்கம் ஆகும். புஜங்கம் என்றால் பாம்பையும் குறிக்கும் புஜத்தையும் குறிக்கும். ஆதிசேஷன் முருகப்பெருமானைத் தனது புஜங்களால் நகர்ந்து நகர்ந்து வழிபட்ட காட்சியைக்கண்ட சுவாமிகளுக்கு முருகப்பெருமானுடைய பன்னிரு புஜங்களிலும் அணியத்தக்கதான பாமாலையை இயற்றியது பொருத்தந்தானே!

இப்பாமலை பாடப் பாடத் திகட்டாத
இன்பத்தைத் தந்து பக்திப் பரவசத்தில் ஆழ்த்
தவல்லது. முத்தி நலம் வேண்டும் என்றால்
பக்தி அவசியம் என்பதை அருட்பிரகாசவள்ள
லார் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிய வைக்
கின்றார்.

“சேர நெஞ்சமே தூரமன்று காண்
வாரம் வைத்தியேற் சாரும் முத்தியே
முத்தி வேண்டுமேற் பத்தி வேண்டுமால்
சத்தியம்மிது புத்தி நெஞ்சமே”

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புஜங்கத்தை ஆறுமுகப்
பெருமானே தன் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்து உல
கம் உய்வதற்காக இயற்றினார் என்கிறார் ஆச்
சார்ய சுவாமிகள். அடியார்களின் அருள் வாக்
குகள் அனைத்தும் ஆண்டவனுடைய அருள்
வாக்குகள் தானே!

இக் கருத்தைத் திருமுலர் “என்னை நன்
றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றா
கத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்றும், அருணகிரி
நாத சுவாமிகள் “யாம் ஓதிய கல்வியும் எம்
அறிவும், தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்”
என்றும் அருட்பிரகாச வள்ளலார், “புனைந்து
ரையேன் பொய் புகலேன், சத்தியமே சொல்
கின்றேன்,” என்றும் விளக்கியுள்ளனர். முருகப்
பெருமானே வணங்கி ஸ்ரீசுப்பிரமணிய புஜங்கத்தை
பாராயணம் செய்பவர்கள், அளவற்ற நலங்க

ளோடு, சிறந்த மனைவி மக்களையும், நீண்ட
ஆயுளையும் பெறுவதோடு முடிவில் முருகப்
பெருமானது திருவடியையும் அடைவது உறுதி
என ஆச்சார்ய சுவாமிகள் அருளியுள்ளனர்.

கந்தநாயகனே போற்றி; கடவுள் மாமணியே போற்றி;
சிந்தை நோய்தீர்தாய் போற்றி; தேவரைக் காத்தாய்
போற்றி;
வந்தருள் வரதா போற்றி; மயில்அயில் உடையாய் போற்றி;
செந்தமிழ்க் குருவே போற்றி; சிற்பரா போற்றி; போற்றி;

விஸ்வாமித்திர முனிவருக்கு குன்மநோயைப் போக்கிய இலை விபூதிப் பிரசாதம்

திருச்செந்தூருக்கு வீரவாகுப் பட்டினம் என்றும் பெயருண்டு. திருச்செந்தூர் நகருக்குக் காவல்தெய்வம் வீரவாகுதேவர். ஆனபடியினால் தான் இப் பெயர் ஏற்பட்டது. அதிகமான கோயில்களிலும் ஊர்களிலும் வயிரவப்பெருமானே காவல்தெய்வமாக விளங்குவதையும் காணலாம்.

பெரிய பெரிய தேவஸ்தானங்களில் முதலிலும் கடைசியிலும் வயிரவப்பெருமானே பூசைபெறுகிறார். அதற்குக் காரணம் உண்டு. அர்த்தசாமப்பூசை முடிந்ததும் கோயில் கதவுகளை எல்லாம் பூட்டி அவற்றின் திறப்புகளை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து வயிரவப்பெருமானுடைய சந்நிதியிலே வைத்து தீபாராதனை செய்து வயிரவப்பெருமானிடம் முழுவதையும் ஒப்புக்கொடுத்துக் கடைசியாக வயிரவப்பெருமானுடைய சந்நிதிக் கதவை மாத்திரம் பூட்டி அத்திறப்பை மாத்திரம் பூசுகார் வீடுகொண்டு செல்வார். அடுத்த நாட்காலை வந்ததும் வயிரவப்பெருமானுடைய சந்நிதிக்கதவைத் திறந்து சாவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுமுன் அவருக்கேதான் முதன்முதல் தீபாராதனை நடைபெறும்.

பக்தர்களின் துயர் துடைக்கும் செந்தூர்ப் பெருமானின் கர்ப்பக்கிரகத்திற்கு முன்புள்ள அர்த்த மண்டபத்தை நவவீரர்களில் வீரவாகு தேவரும் வீரமகேந்திரனும் காவலர்களாக நின்று காக்கின்றனர். இங்கு வீரவாகு தேவருக்குப் பூசைநடைபெற்ற பின்புதான் மூலவருக்குப் பூசை நடைபெறுகிறது வீரவாகு தேவருக்கு பிட்டமுது நிவேதித்து வழிபட்டால் இஷ்டசித்தி உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கை பக்தர்களிடையே சொந்த அநுபவமாக இருந்து வருகிறது. வீரவாகு தேவரன் வலப்பக்கத்தில் கரியமானிக் கப்பிள்ளையாருக்கும், பார்வதி அம்மனுக்கும் சந்நிதிகள் இருக்கின்றன.

திருச்செந்தூர்ப் பிரசாதங்களுள் இலைவிபூதிப் பிரசாதமே மிக மேன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த இலைவிபூதிப் பிரசாதம் திருச்செந்தூருக்கு மாத்திரம் உரியதாகும். கன்ம நோய்களினால் கஷ்டப்பட்டு திருச்செந்தூர் முருகனை நாடி வருபவர்களை அத்தனை பேருடையவும் கஷ்டங்களைப் போக்குவது இந்த இலைவிபூதிப் பிரசாதமே. வேதங்களே இங்கு பன்னீர் மரங்களாக இருந்து செந்திலாண்டவனை வழிபடுவதாகக் கருதப்படுகிறது. இலைவிபூதிப் பிரசாத மகிமைக்குக் காரணமும் இதுவேயாகும்.

விசுவாமித்திரர் ஒரு அரசர். வசிட்ட முனி வருடைய தபோபலம் அரச பலத்திலும் மேம்பட்டிருந்ததைச் சொந்த அநுபவத்தாலுணர்ந்து

தவத்தை மேற்கொண்டவர் பல தடவைகளில் தவம் செய்வதில் தவறுகள் ஏற்பட்டாலும் தனது இடைவிடா முயற்சியினால் தவத்தில் சித்திபெற்று பிரம்மரிஷி என்ற பட்டத்தை வசிட்டரிடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டவர்.

இத்தகைய விசுவாமித்திர முனிவருக்கு நீங்காத குன்மநோய் ஏற்பட்டது. அது அவருடைய கர்ம நோயாகும். அத்தகைய கர்ம நோய்களை அநுபவித்துத்தான் தீர்க்க வேண்டும். தபோபலத்தினாலும் தீராத குன்மநோயை திருச்செந்தூர் முருகனின் இலை விபூதிப் பிரசாதம் நீக்கிய தென்றால் அதன் மகிமைக்கு வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?

இந்த இலைவிபூதிப் பிரசாதத்தின் மகிமையை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புஜங்கமும் விசேடித்துக் கூறுகிறது. “தாரகாசுரனை வென்ற குமரப் பெருமானே! உன்னுடைய இலைவிபூதியின் மகிமையை நான் எவ்வாறு உரைப்பேன்? வலிப்பு, குஷ்டம், கூடியம், நீரழிவு, சுரம், குன்மம் முதலிய மகா கொடுமையான வியாதிகளும், பூதப் பிரேதப் பைசாசங்களின் துன்பங்களும் உன்னுடைய இலை விபூதியைக் கண்டமாத்திரத்திலேயே விலகிவிடுகின்றனவே”

“வந்தவினையும் வருகின்ற வல்வினையும் கந்தனென்று சொல்லக் கலங்குமே - செந்திநகர்ச் சேவகா என்று திருநீறு அணிவார்க்கு மேல்வா ராதே வினை”

எனப் பாடியுள்ளார் ஒரு பக்தர்.

ஐந்தொழில் புரியும் செந்தூர் முருகன்

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்பது மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த திருமூலருடைய திருவாக்கு. “இலக்கியங்கண்டு இலக்கணம் இயம்பலின்” என்பதற்கேற்ப புலவனுடைய நாவில் ஒரு கருத்து உதிப்பதாயின் அது பொது மக்களுடைய வாழ்விலே ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாவது அநுபூதி அடைந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே கடவுள் ஒருவரேதான் என்பதில் தமிழர்களுக்கோ இந்துக்களுக்கோ எவ்வித வேற்றுமையும் இருக்க முடியாது.

ஒரே கடவுள் மக்களைக் கடைத்தேற்ற பல மூர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளார் என்பதுதான் இந்துசமய தத்துவமாகும். விஷ்ணு அலங்காரப் பிரியன்; சிவன் அபிஷேகப் பிரியன் என்பது ஆன்றோர்கள் வாக்கு. பழநி முருகன் இருபத்து நான்குமணி நேரமும் பஞ்சாமிர்த அபிஷேகப் பிரியனாக இருப்பதனால் அவர் சிவனுடைய அம்சமாகவே விளங்குகின்றார் என்பது பெரியோருடைய கருத்து. செந்திலாண்டவன் அலங்காரப் பிரியனாகவே எப்பொழுதும் விளங்குகின்றாரானமையினாலே விஷ்ணு அம்சமாக விளங்குகிறார் என்பார்.

காசிவிசுவநாதருக்கு கங்கைநீர் அபிஷேகம் இருபத்து நான்குமணிநேரமும் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கிறது. பத்திரிநாத் விஷ்ணு வினுடைய கோயில் அங்கு நாள் முழுவதும் அலங்காரம் செய்வதற்கென்றே தனியாக ஒரு நம்பூதிரி நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்.

திருச்செந்தூர் முருகனைத் தரிசிப்பதற்காக அருணகிரியார் வந்திருக்கிறார். முருகப் பெருமானைப் பார்த்த உடனே அவருக்கு ஒரு ஆசை எழுந்திருக்கிறது. முருகப்பெருமானை நடராஜர் திருக்கோலத்தில் தரிசிக்க வேண்டும் என்பதே அந்த ஆசை, பத்திரிநாத் திரு உருவத்தை விஷ்ணுவாகவோ, சிவனாகவோ, சக்தியாகவோ எந்த உருவில் அலங்காரஞ் செய்தாலும் அந்தத் திரு உருவமாகவே காட்சி கொடுப்பதை இன்றும் பக்தர்கள் கண்டுகளிக்கின்றார்கள். இதேபோலச் செந்திலாண்டவனும் அருணகிரியார் விரும்பியவாறே நடராஜர் திருக்கோலத்தில் காட்சி கொடுத்தருளினார்.

இவ்விதம் முருகனும், விஷ்ணுவும், சிவனும் ஒன்றே என அருணகிரியார் அருளிய வரலாற்றை “கொண்ட நடனம் பதஞ் செந்தில்லு மென்றன் - கொஞ்சி நடனங் கொளுங் கந்தவேளே” -முன் என்னும் திருப்புகழ் மூலம் அறிகின்றோம்.

மேலும் ஆவணி, மாசி முதலிய மாதங்களில் நடைபெறும் மகோற்சவங்கள் முக்கியமா

னவை. ஆவணி விழாவில் முருகப் பெருமான் ஏழாம் நாள் திருவிழாவில் தானே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் என்ற பஞ்ச மூர்த்திகளாக இருந்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐம்பெருந் தொழிலையும் இயற்றி உலகத்தைக் காத்து வருவதை உணர்த்தும் வகையில் விதம் விதமாகத் தரிசனம் அருளுகின்றார். இச்சமயத்தில் தங்கப் பல்லக்கில் எம்பெருமான் முன்புறம் ஆறுமுகத் தோற்றத்திலும்; பின்புறம் நடராஜர் கோலத்திலும் தரிசனம் தருவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

“செந்திலம்பதியை அடைவோர்க்குச் சாகாவரமும் தந்திடும்; உடம்பில் போகாப் பீடை போக்கி இரட்சிக்கும்; வறுமை நீங்கும்; வாழ்வு உண்டாகும்.” என்று திருச்செந்தூர் அகவல் விவரிக்கின்றது. பக்தர்களின் கூட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகுவதோடு ஆலயத்தின் வருமானமும் அதிகரித்துள்ளதாகக் கோயிலார்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். பக்தர்களால் கொடுக்கப்பெறும் காணிக்கை பக்தர்களுடைய வசதிக்காகவே செலவு செய்யப்படுகின்றது.

யாத்திரீகர்களுக்கு வசதியாக ஆலயத்தின் அருகிலேயே சகலவிதமான வசதிகளுடன் கூடிய விடுதிகள் தேவஸ்தானத்தாரால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இவைதவிர வேதபாடசாலை, சிறுவர் இல்லம், நூல் நிலையம் முதலிய ஸ்தாபனங்

களும் அவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சாதாரணமாக மற்றைய கிராமப் புறங்களிலே கோயில் கும்பிடுவோர் தொகை வெகு வாசக் குறைந்துள்ளது. சினிமா க் கவர்ச்சி மோகத்தினாலே பணம் செலவுசெய்து மக்கள் தொகை தியேட்டரை நோக்கி கூடிவருகின்றது. கோயிலை நோக்கி மக்கள் வந்த காலம் போய் மக்களை நோக்கிக் கோயில் செல்ல வேண்டிய காலம் ஏற்பட்டுள்ளது. சமுதாயத் தொண்டிலே கோயில்கள் ஈடுபட்டால்தான் இனிமேல் கோயிலில் மக்கள் தொகை பெருகும். கோயிலுக்குச் செல்வதால் மக்களுடைய மனம் பண்படுகின்றது; சினிமாவுக்குப் போவதால் அவர்களுடைய மனம் கெட்டுப் போகின்றது என்ற உண்மையைப் பெரியவர்களும், பிரசங்கிகளும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப் பட்டுள்ளார்கள்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, முருகப்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வதே தங்களது வாழ்நாளின் முக்கிய குறிக்கோள் என்னும் கொள்கையுடைய த்ரிஸ்வதந்திரர்கள் என்னும் முக்காணியப் பிராமணர்கள் இங்கு வசிக்கின்றனர். இவர்களை முருகப் பெருமானே இங்கு அழைத்து வந்ததாகப் புராண வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இவர்கள் பிரதிப் பிரயோசனம் கருதாது பக்தர்களை அழைத்துச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து வைக்கும் பணியை நாம் எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் போற்றிப் புகழலாம்.

“பன்னிரு கரத்தாய் போற்றி பசும்பொன்-

-மாமயிலாய் போற்றி

முன்னிய கருணையாறு முகப்பரம் பொருளே-

-போற்றி

கன்னியர் இருவர் நீங்காக் கருணை வாரிதியே-

-போற்றி

என்னிரு கண்ணே கண்ணுளிருக்கு மாமணியே-

-போற்றி.”

- திருச்செந்தூர் ஸ்தல புராணம்.

பன்னிரு விழிகள் போற்றி; பன்னிரு கரங்கள் போற்றி;
பன்னிரு புயங்கள் போற்றி; பாதபங் கயங்கள் போற்றி;
பன்னிய வடிவேல் போற்றி; பதாகையாஞ் சேவல் போற்றி;
பன்னியர் இருவர் போற்றி; பணிமயில் போற்றி; போற்றி;

வல்லூர்த் தேவராயருக்கு வயிற்று வலி போக்கிய செந்தில் முருகன்

“தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து”
என்பது ஓளவையின் வாக்கு. இத் தொண்டை
நாட்டிலே வல்லூர் என்பது ஒரு நல்ல ஊர்.
அவ்வூரில் வழிவழியாகக் கணக்கர் பணி புரிந்து
வந்த கருணிக வேளாள மரபினராகிய வீராசா
மிப்பிள்ளை என்பார் அவ்வூரின் கணக்கராக
விளங்கி வந்தார். அவர் மிக்க செல்வமும் தக்க
புகழும் படைத்த சான்றோராவார்.

இத்தயை வீராசாமிப்பிள்ளைக்கு நீண்ட நாள்
மகப்பேறு இல்லாமல் முருகப் பெருமானுடைய
திருவருளால் பல்லாண்டுகட்குப் பின்னர் அழகிய
தோர் ஆண் மகவு பிறந்தது குழந்தை இந்திர
னைப்போன்ற அழகுடையதாக இருந்ததைக்
கண்ட தந்தையார் அதற்குத் தேவராயன் என்று
திருப்பெயர் சூட்டினார். தேவராசன் வளர்ந்து
கலைபயின்று தம் இருபதாம் ஆண்டில் பங்களுர்
சென்று அங்கு வாணிகம் நடத்தி வந்தார். அவர்
வாணிகத்தை வளம்பெற நடாத்திப் பொருள்
ஈட்டினார்.

வல்லூர்த் தேவராசன் பங்களுரில் வணிகச்
செல்வராக அணிபெற்று விளங்கும் நாளில் திரி
சிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை
அவர்கள் பங்களுருக்கு வந்தார். பிள்ளையவர்

களின் பெருந்தமிழ்ப் புலமையினை அறிந்த தேவராசன் அவரைத் தம் இல்லத்திற்கு வரவேற்றுத் தங்குமாறு உபசரித்தார். அந்நாளில் பங்களுரில் இருந்த தமிழன்பர் பலர் பிள்ளையவர்களை அணுகித் தமிழ் நூல்களைப் பயின்றனர். அங்கிருந்த தமிழ்ப் புலவர் பலரும் தமக்கிருந்த ஐயங்களைப் பிள்ளையவர்கள் பால் சொல்லித் தெளிவுற்றனர்.

இச் சமயத்தில் மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்களிடம் தமிழ்ப்புலமை பெறவேண்டும் என்ற பேரார்வம் கொண்டார் வல்லூர்த் தேவராசன் கைம்மாறு கருதாது கன்னித் தமிழ்ச் செல்வத்தை தந்தவர்க்கெல்லாம் வாரி இறைத்தருளும் பேரருளாளராகிய பிள்ளையவர்கள் தேவராசனுக்கு தமிழறிவூட்டுவதில் தயங்குவரோ! அவர்கருத்தைத் தெரிவித்த நாள் முதல் அவருக்குப் பிள்ளையவர்கள் தெள்ளிய தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பாடம் சொல்லும் நேரம் தவிரப் பிறநேரமெல்லாம் கவிதைகளை இயற்றிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர் பெருமானது அரிய செயலைக் கண்டு வியந்த தேவராசன் தாமும் கவிதை புனைவேண்டுமென விரும்பினார். அக்கருத்தைப் பிள்ளையவர்கள் பால் தெரிவிக்கவே செய்யுள் இலக்கணமாகிய யாப்பருங்கலக் காரிகையினை அவருக்குப் பாடம் சொல்லினார்.

காரிகையைக் கற்றுக்கொண்டே கவிதைகளைப் பாடத் தொடங்கினார். தேவராசன் நாள்தோறும் பல பாடல்களை இயற்றிக் தம் ஆசிரியர் பால்

காட்டிப் பிழைகளைத் திருத்திக் கொள்வார். இங்ஙனமே கவிபாடப் பயின்று, பிள்ளையவர்கள் பங்கனூரில் தங்கியிருந்த சில தினங்களுக்குள் குசேலோபாக்கியானம், சூதசங்கிதை என்னும் இரு நூல்களை ஆக்கிமுடித்தார். அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த பிள்ளையவர்கள் தாமே அந்நூல்களுக்குச் சாற்றுக்கவிதிகள் வழங்கிப் பாராட்டினார்.

மகாவித்துவான் பிள்ளையவர்கள் தமக்கு ஊட்டிய தமிழ்ப் புலமைக்குக் கைமாறாக அவர் திரிசிரபுரம் புறப்படும் நாளில் ஐயாயிரம் வெண்பொற் காசுகளும் அழகிய பட்டு ஆடைகளும் அவருக்கு வழங்கி திருவடியில் விழுந்து வணங்கினார் தேவராசன். பிள்ளையவர்கள் அவ்வளவு பெரும்பொருளை ஒரு நாளும் கண்டவரல்லராதலின் கழிபேருவகை கொண்டு தேவராசனை உளமார வாழ்த்தி விடைபெற்றார். இங்ஙனம் பிள்ளையவர்களின் பேரன்புக்குப் பாத்திரமாக விளங்கிய வல்லூர்த்த தேவராசபிள்ளைக்கு ஒரு கொடிய வயிற்று நோய் ஏற்பட்டது. அதனைப் போக்கிக் கொள்ளப் பல மருத்துவ முறைகளைக் கையாண்டார் தேவராசன், சைவசமயாச்சாரியராகிய திருநாவுக்கரசுப் பெருமானுக்கும் பைந்தமிழ்ப் புலவராகிய பகழிக்கூத்தருக்கும் ஏற்பட்ட வயிற்று நோயைப் போல, இறையருளாலன்றி மக்களால் போக்க முடியாத கொடிய நோயாக இருந்தது.

இங்ஙனம் வயிற்று நோயால் வாடிய வல்லூர்த் தேவராசன், செந்தில் முருகனைத் தரிசித்து அவனருளாலேனும் நோயை அகற்றுவோம் என்று செந்திலை வந்தடைந்தார். அவர் வந்த சமயம் கந்தசஷ்டியின் முதல் நாளாகும். முருகன் திருமுன்பை அடைந்த உடனேயே அந்நோய் சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கியது. அதைக்கண்ட தேவராசன், பெருமான் திருவருளை நினைந்து கனிந்து உடுகியருகி ஆனந்தக் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகக் கவசத்தைப்பாடத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு படைவீட்டுக் கவசமாகச் சஷ்டி விழாவின் ஆறு நாட்களிலும் ஆறு கவசங்களைப் பாடித் திருவருள் பெற்றார். முருகன் திருவருட்பெருந் துணையால் பல்லாண்டுகளாக அல்லற்படுத்திய வயிற்றுநோய் அகன்று பின்னர் வல்லூர்த் தேவராசன் அத்தலத்திலேயே துறவுபூண்டு கல்லாடை புனைந்து தேவராய சுவாமிகள் என்ற திருப்பெயருடன் விளங்கி வந்தார்.

நோய்வாய்ப்பட்டவர் காப்புக்கவசம் பாடியது இயல்பே. அதனால் தான் உன்னுடைய ஒவ்வொரு உத்தியும் என்னுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பையும் காக்கட்டும் என்று பாடினார். சிறுசெயல்களுக்கும் கூடச் செந்தூரான் திருவருள் இன்றி செம்மை இல்லை என்பதை உணர்ந்தால் கவசப்பாடல்களின் பெருமையை உணரமுடியும். கவசங்களைப் பாராயணம் செய்வோர் நோயினின்று நீங்குவர் என்பது கண்கூடு. பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெறுவர் என்பது மெய்ப்பிக்கப்பட்ட ஒன்று.

பெரியவர்கள் வாழ்வின் நுணுக்கங்களைப் புரிந்து கொண்டு நுட்பமாக அணுக வேண்டும். ஒவ்வொரு பெரியவர் வாழ்விலும் ஓர் அற்புதமான நிகழ்ச்சி நடந்துதான் இருக்கும். தெய்வமே இல்லையென்று சொன்ன விவேகாநந்தர் இராமகிருஷ்ண பரமகம்சரைக் கண்டதும் தெளிவு பெற்றார். பரமகம்சர் விவேகானந்தரைத் தொட்டு “குழந்தாய், நீ அடிக்கடி வா. உனக்கு நான் கடவுளைக் காட்டுகிறேன்” என்றார். “என்னை என்னவோ செய்கிறீர்கள்” என்று அப்படியே மயங்கிப் போனார் விவேகாநந்தர்.

தியாகப் பிரம்மம் நாதோபாசனை செய்து ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரக் கண்டார். பாடலும் கீர்த்தனையும், மந்திரமும், தியானமும், நிச்சயமாகத் தெய்வ பலமும் சக்தியும் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அப்பரடிகள் சூலைநோயால் வாடிச் சமணம் விட்டுச் சைவம் தழுவினார். இதேபோலத் தேவராய சுவாமிகளுக்கும் சூலைநோய் கொடுத்து இறைவன் ஆட்கொண்டார். சுவாமிகள் அவருக்கு மட்டுமன்றி உலக மக்கள் உய்யும் பொருட்டுக் கவசம் பாடிக் களித்தார். இக்கவசத்தைப் பாராயணம் செய்து பயன்பெற்றோர் பலராவர்.

பழநிமலை முருகனால் பயன்பெற்ற பக்தர்கள்

பழநிமலையையும் அடிவாரத்திலுள்ள திருவாவினன்குடி ஸ்தலத்தையும் உள்ளிட்ட நகரமே இன்று பழநி என அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. கடைச்சங்க காலத்தில் இந் நகர் பொதினி எனவும் அழைக்கப்பட்டுக் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான பேகனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட கொங்கு நாட்டின் பகுதியைச் சேர்ந்திருந்ததாக அகநானூறு அறிவிக்கின்றது. பொதினி என்ற பெயரே நாளடைவில் பழநி என மாறியது என்பர் சிலர்.

“சேரர் கொங்கு வைகாவூர் நன்நாடதில்
ஆவினன் குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமானே”
என்பது திருப்புகழ். இப்பதிக்குச் சித்தன் வாழ்வு
என்றொரு பெயரும் உண்டு. நாரதர் கொடுத்த
மாதுளம்பழம் பெறுவதற்காக விநாயகரும் முருகனும்
போட்டியிட்டு விநாயகருடைய கையில்
மாதுளம்பழம் இருக்கக்கண்டு முருகன் ஆண்டி
யாகிச் சென்றதாகவும் உமையும் சிவனும் சென்று
பழம்நீ அல்லவா? அதுவும் ஞானப்பழம் நீ என்றும்
உனக்கு வேறு பழம் எதற்கு? என்று சமாதானப்
படுத்தியதாகவும் புராண வரலாறு கூறுகின்றது. பழம்நீ என்பதே பழநி ஆயிற்று என்பர்.

இப்பகுதி ஒருகாலத்தில் நெல்லிவனமாயிருந்தது. தலவிருட்சமும் நெல்லிமரமே. இந்த நெல்லி வனத்தில் ஏற்கெனவே மகாவிஷ்ணுவால்

புறக்கணிக்கப்பட்ட மகாலட்சுமியும், பூமாதேவியும், விஸ்வாமித்திரமுனிவரின் படையை வென்ற அகங்காரத்தால் தனது வலிமையை இழந்த காமதேனுவும், தன்னால் தான் உயிர்கள் அனைத்தும் வாழ்கின்றன எனக் கர்வங் கொண்ட காரணத்தால் சிவபெருமானது சாபத்திற்கு ஆளான சூரிய பகவானும், தகூனது யாகத்தில் கலந்து வீரபத்திர மூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டு ஒளி இழந்த அக்கினி தேவனும் தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் முருகனை வழிபட்டுத் தங்கள் குறைகள் நீங்கப் பெற்றமையால், இந்த ஸ்தலம் அவர்கள் வழிபட்டது எனக் குறிப்பிடும் வகையில் அவர்களது பெயர்களாலேயே திரு [மகாலக்ஷ்மி] ஆ [காமதேனு] இனன் [சூரியன்] கு [பூமாதேவி] டி [அக்கினி] என அழைக்கப்படுகிறது. திருஆஇனன்குடி என்ற பெயர் நாளடைவில் திருவாவினன்குடி ஆயிற்று.

திருவாவினன்குடிக் கோயிலுக்கு அருகில் முருகப் பெருமானால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சரவணப் பொய்கைத் தீர்த்தமும் கோயிலுள்ள மகாலட்சுமி, காமதேனு, சூரியன், பூமாதேவி, அக்கினி முதலியவர்களின் சந்நிதிகளும், சித்திரங்களும் இவ்வரலாற்றை விளக்குகின்றன.

பொதிகை மலையில் வந்து தங்கிய அகஸ்திய முனிவர் தன்சீடனான இடும்பாசுரனை அழைத்துக் கயிலை சென்று அங்கு முருகனுக்குரிய கந்த மலையில் காணப்படும் கிவசக்தி சொரூபமான சிவகிரி,

சத்திகிரி எனப்படும் இருசிகரங்களையும் தனது வழிபாட்டிற்காகக் கொண்டு வரும்படி பணித்தார். இடும்பாசுரன் மிகப் பத்திமான். முதலில் அவன் அசுரேந்திரனாகிய சூரபத்மனிடம் போர்க் கலைகள் பயிற்றுவிக்கும் ஆசாரியனாக இருந்தான். சூரபத்மனது கொடுமைகள் திருந்தாதபடியினால் இடும்பன் மனம் நொந்து அவனை விட்டகன்று அகஸ்தியரின் சீடனாகச் செயல்படலானான். அகத்தியரின் கட்டளைப்படி இடும்பன் தனது மனை வியாகிய இடும்பியுடன் கயிலைக்குச் சென்று சிவகிரி சத்திகிரி ஆகிய இரு குன்றுகளையும் ஒரு பெரிய பிரம்மதண்டத்தின் இருபுறங்களிலும் காவடியாகக் கட்டித் தோள்மீது சுமந்து கொண்டு திரும்பலானான்.

“நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்” என்னும் முதுமொழிக்கிணங்க முருகன் இவ்விருகிரிகளையும் திருவாவினன் குடியிலேயே நிலைபெறச் செய்யவும், அதேநேரத்தில் இடும்பனுக்கு அருள் புரியவும் விருப்பமுற்று ஒரு திருவிளையாடல் புரியலானார். அதன்படி இடும்பன் வழி தெரியாது தவிக்கவே, முருகப்பெருமான் குதிரைமேல் செல்லும் அரசனாக உருவெடுத்து இடும்பனைத் திருவாவினன் குடிக்கே அழைத்து வந்து சற்றுச்சிரமபரி காரம் செய்து விட்டுப் போகும்படி கூறினார்.

அவ்வண்ணம் காவடியை இறக்கிவைத்து விட்டு இளைப்பாறிய இடும்பன் மீண்டும் காவடியைத் தூக்கமுடியாமல் திண்டாடினான். அவன் காரணத்தை ஆராயும் பொழுது சிவகிரி குன்றின்

மீது ஒரு சிறுவன் கோவணாண்டியாய்க் கையில் தண்டேந்தி நிற்பதைக் கண்டு, அவனால்தான் இத்தகைய இக்கட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறதென எண்ணி, அச் சிறுவனை மலையை விட்டு நீங்கும்படி கட்டளையிட்டான். ஆனால் சிறுவனோ அக்குன்று தனக்கே உரியதென உரிமை கொண்டாட ஆரம்பித்தான். இதனால் கோபமுற்ற இடும்பன் அச்சிறுவனைத் தாக்க முயன்று வேரற்ற மரம்போல் கீழே சாய்ந்து விட்டான். பின்னர் இடும்பனது மனைவியாகிய இடும்பியும் அகஸ்திய முனிவரும் வந்து வேண்டவே, மாண்ட இடும்பன் மீண்டும் எழுந்தான். இடும்பனது சீலத்தையும் குரு பக்தியையும் மெச்சிய முருகப் பெருமான் அன்றுமுதல் இடும்பன் தனது காவல் தெய்வமாக விளங்கும் பாக்கியத்தையும் அளித்ததோடு, இடும்பனைப் போன்று, சந்தனம், பால், புஷ்பம் போன்ற பொருட்களையெல்லாம் காவடி எடுத்து தன் சந்நிதிக்கு வருபவர்களுக்கெல்லாம் அருள் பாலிப்பதாகவும் வாக்களித்தார். அன்று முதல் தான் முருகன் ஆலயங்களில் காவடி செலுத்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

மலைமீது முருகனை வழிபடச் செல்பவர்கள் முதலில் மலைப்பாதையிலுள்ள இடும்பன் சந்நிதியில் வணங்கிச் செல்ல வேண்டும் என்னும் ஐதீகமும், இங்கு இடும்பன் சிறந்த வரப்பிரசாதியாய் விளங்கி அருள் புரிகிறான் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவி வருகிறது.

மலை உச்சியிலுள்ள பழநி ஆண்டவர் சந்நிதிக்கு தென்கிழக்குப் பாகத்தில் பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவரான போகருக்கு ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது. இங்கு காணப்படும் சுரங்கப்பாதை ஞானதண்டாயுதபாணியின் திருவடிவரை செல்கின்றது. இறுதியாக இச்சுரங்கத்தினுள் சென்ற போகர் திரும்பிவராது இறைவனது பாதாரவிந்தங்களிலேயே ஐக்கியமாகி விட்டார்.

நவரங்க மண்டபத்தின் ஆரம்பபாதையில் உலோகத்தால் அமைக்கப்பட்டுள்ள முருகப் பெருமானின் சேவற்கொடி காணப்படுகிறது. அடிக்கடி ஓர் உயிருள்ள சேவல் வந்து இக்கொடிமீது அமர்ந்து கூவுவது இந்தத் தலத்தில் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். கர்ப்பக் கிரகத்தின் மேலுள்ள விமானம் பொன்னால் வேயப்பட்டுள்ளது. இக்கற்பக் கிரகத்தின் பின்சுவரின் வெளிப்புறத்தில் உள்ள மாடத்தில் பத்தி முதலிய தூபங்கள் காட்டி முஸ்லீம் மக்களும் பாத்திஹா ஒதி வழிபடுகின்றனர்.

சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் பாலசுப்பிரமணியக் கவிராயர், அவர் சிறுகுழந்தையாக இருக்கும் பொழுது, கண்களும் பார்வையிழந்து காதுகளும் செவிடாகித் துயருற்றார். அவரது பெற்றோர் பழநிப் பரமமே கதியென இந்த ஸ்தலத்திற்கு வந்து விரதமிருந்தனர். முருகப்பெருமான் தோன்றி அக்குழந்தையின் உடலை விபூதியினால் தடவிக் குணப்படுத்தியதோடு,

பிற்காலத்தில் அக்குழந்தையைக் கவிராயராகவும் ஆக்கித் தன் பழநி ஸ்தலபுராணத்தைப் பாட வைத்தார். இவ்வாறே மாம்பழக் கவிச் சிங்கநாவ லரின் வைசூரி நோயைக் குணப்படுத்தியதாகவும் வரலாறுகள் உள்ளன. இந்நாவலர் பாடியுள்ள பழனாபரி மாலை பாடப்பாட இன்பம் தரவல்லது. “கையா லுணைத்தொழச் சென்னியி னாலுன்
-கழல் வணங்க

மெய்யா யடிக்கடி வாக்காற் றுதிக்க விதித்து மனம் நையா வியக்கையு நல்கியினியென்னை நழுவவிடேல் ஐயா வுனக்கபயம் பழனாபுரியாண்டவனே” என்பது அவர் பாடல்களில் ஒன்று.

பழனாபுரியப்பனிடம் அபயம் புகுந்து தனதுகொ டியகுன்மநோயை மருந்துகளின் உதவியில்லாமல் தீர்த்துக்கொண்டவர் வள்ளிமலை சுவாமிகள் நோய் தீர்த்த பெருமானுக்கு பணிவிடைகள் செய்த இப்பெரியாருக்கு ஞானதண்டபாணி திருப்புகழ் போதித்த திருவருட் செயலும், காவற்காரப் பெருமாளாகத் துணைநின்ற நிகழ்ச்சியும் பிரசித் தம், மைசூர் சுவாமிகள் என்றும் திருப்புகழ் சுவாமிகள் என்றும் பெயர்கள் பெற்ற, இத்தவ சீலர் திருவண்ணாமலை ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளாலும் சேஷாத்திரி சுவாமிகளாலும் பாராட்டப் பெற்ற வர். இதைப் போன்று எத்தனை எத்தனையோ பக்தர்கள் பழநியாண்டவன் கிருபையால் பயன் பெற்றுள்ளனர்.

தேவஸ்தானத்திற்குப் பக்தர்கள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்திலிருந்து பக்தர்கள் வசதி

யாகச் சுவாமிதரிசனம் செய்யவும் தங்கவும் பல வச
திகளை மிகவும் நல்லமுறையில் அமைத்துள்ளனர்.
வேதசிவாகம பாடசாலை, பழநியாண்டவர்கல்
லூரி, நாதஸ்வரக்கல்லூரி, தேவார இசைப்பள்ளி,
எளியவர்களுக்கான அன்பு இல்லம், தேவஸ்தான
சத்திரங்கள் முதலிய பல ஸ்தாபனங்களும் இத்தே
வஸ்தானத்தாரால் நடத்தப்பெற்று வருகின்றன.

கர்ப்பக் கிரகத்திலுள்ள ஞானதண்டாயுத
பாணியான பழநியாண்டவர், சிலை வடிவில்
தோன்றினாலும், உண்மையில் அவரது திருமேனி
போக சித்தரால் நவபாஷாணம் எனப்படும் ஒன்
பது வகை மருந்துச்சரக்குகளால் உருவாக்கப்பட்
டது. அதிகாலைமுதல் அர்த்தசாமப் பூசை முடியும்
வரை கோயில் திருக்கதவம் மூடப்படுவதில்லை.
சதா பன்னீர், சந்தணம், பஞ்சாமிர்தம், திருநீறு
முதலிய பொருட்களால் அபிஷேகங்கள் நடந்த
வண்ணமே இருக்கும். அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட
இப்பொருள்கள் மக்களது நோய்களையெல்லாம்
குணப்படுத்த வல்லவையாகும்.

தனது ஆண்டிக்கோலத்தின் மூலம் பிறவிப்
பிணியையும், தனது திருவடிவத்திற்கு அபிஷேகம்
செய்யப்பட்ட பொருட்களால் உடற் பிணியை
யும் போக்கும் ஞானதண்டாயுதபாணி சுவா
மியை மொட்டையாண்டியாகப் படங்களில் சித்
திரத் திருந்தாலும், இப்பெருமான் சடைமுடியு
டனையே விளங்குகிறார் என்பதை அபிஷேக
காலத்தில் நன்கு அறியலாம்.

ஆதியில் போகசித்தராலும் அவருடைய சீட
 ராகிய புலிப்பாணிமுனிவராலும் வழிபட்டுவந்த
 ஞானதண்டாயுதபாணியின் கோயில் முதன்முத
 லில் சேரமன்னர்களால் திருப்பணி செய்யப்பட்
 டதாகவும், அதன்காரணமாக இந் த தலத்தில்
 வழிபடுவதற்குக் கேரள மக்கள் மிக அதிகமாக
 வருவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

சபரிமலை ஐயப்பசாமியை சென்று தரிசித்து
 வருபவர்களும், குருவாயூரப்பனைத் தரிசனம்
 செய்து வருபவர்களும் பழநிக்குச் சென்று பழனி
 ஆண்டவனையும் வழிபட்டே தங்களது தலயாத்தி
 ரையைப் பூரணமாக நிறைவேற்றிக் கொள்ள
 வேண்டுமென்ற வழக்கமும் நிலவிவருகிறது.

கருமலைப் பரணே போற்றி; கருணையங் கடலே போற்றி;
 ஒருதனிக் கடவுள் போற்றி; உமை அருள் புதல்வா போற்றி;
 அரிதிரு மருகா போற்றி; ஆரணப் பொருளே போற்றி;
 திருஅடிக் கமலம்போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி; போற்றி;

சுவாமிமலை முருகன் அருள் பெற்ற அடியார்கள்

சுவாமிமலைக்குத் திருவேரகம் என்னும் பெயருமுண்டு. சுவாமியாகிய சிவபெருமானுக்கு முருகப் பெருமான் குருவாக விளங்கியபடியால் இப்பதி சுவாமிமலையென்றும் குருமலை என்றும் காரணப் பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது. தந்தைக்கு உபதேசித்த காரணத்தால் குமரனும் தகப்பன்சாமி என்று பெயர் பெற்றார். நிலத்தை ஏரைக்கொண்டு உழுது பண்படுத்தினால் விளைச்சல் நன்கு அமையும். அதுபோன்று அகமாகிய நிலத்தை 'ஓம்' என்னும் எழுத்தாகிய ஏரினால் பண்படுத்தினால் திருவாகிய தெய்வத்திருவருள்கிட்டும் என்று முருகப்பெருமான் குருமூர்த்தியாக, உணர்த்துகிறபடியால், சுவாமிமலை திருவேரகம் எனப் பெயர் பெற்றது போலும்.

நாற்பத்தெட்டாண்டுகள் பிரமச்சரிய விரதம் பூண்ட அந்தணர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி, தலைமேல் கரங்களைக் குவித்து, நாத்தமும் பேற முருகன் புகழைப் பாடிக்கொண்டே வந்து எம்பெருமானின் திருவடியில் மலரிட்டு திருவேரகத்தில் வணங்குகின்றனர். அப்பூஜையை மிக விருப்புடன் ஏற்று முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்கின்றார்.

பிரமாவுக்குத் தண்டனை வழங்கியவரல்லவா சுவாமிநாதப் பெருமான். சுவாமிநாதனின் தந்தையான சிவபெருமான் கருணை நிறைந்தவர். தகஷன் செய்த யாகத்தில் கலந்து கொண்டு அபசாரம் செய்த சந்திரனையும் தனது சடாமகுடத்தில் அணிந்து கொண்டவர். ஆணவத்துடன்பாய்ந்து வந்த கங்கையையும் கூடத் தனது தலையில் தரித்துக் கொண்டவர். இத்தகைய தந்தையைக் கொண்ட குமாரன் தேவேந்திரனின் குமாரியான தேவசேனாதேவியை மணந்திருந்துங் கூட பூவுலகில் வேட்டுவகுலத்தில் அவதரித்த வள்ளியம்மனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ஒடோடி வந்தவர். அவரது தாய்மாமனாகிய மகாவிஷ்ணுவும் கருணைக்கடல். இராமர் வனவாசத்தில் சீதையுடனிருக்கும் போது காகாசுரன் சீதையைக் கொத்தினான். அதைக்கண்ட இராமர் புல் ஒன்றை எடுத்து அம்பாக எய்ய அது இராமபாணமாக மாறி அவனைத்துரத்த அவன் எங்குஞ்சென்று அடைக்கலம் கிடைக்காமையினால் இராமரிடமே சரண்புகுந்தான். இராமரும் அவனது உயிரைக் காத்து அவன் இழைத்த மாபெரும் குற்றத்திற்காக அவனது கண்களில் ஒன்றைமட்டும் வாங்கினார். இவ்விதம் அபராதங்களையெல்லாம் மன்னித்து வாழ்வளிக்கும் குடும்பத்தில் வந்த சுவாமிநாதப் பெருமான், தன்னை வந்தடைந்தவர்கள் எவ்வளவு பெரிய அபசாரங்கள் செய்திருந்தாலும் பொறுத்து நிச்சயமாகப் பலருக்கு வாழ்வளித்துள்ளார்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முத்தியடைந்த தினம் எதுவென்று வள்ளிமலை சுவாமிகள் சுவாமிநாதப் பெருமான் சந்நிதியில் வினவியபோது அந்தநாள் கார்த்திகை மாதம் மூலநட்சத்திரம் கூடிய நன்னாள் எனக் கார்ப்பக்கிரகத்திலிருந்து முருகப்பெருமான் பதிலளித்த செய்தி மிகப் பிரசித்தமானது. தன்னைப் பரமஎனக் கருதிவரும் பக்தர்கள் அனைவருக்கும் சுவாமிநாதன் சகல சௌபாக்கியங்களும் அருளி வருவதும் கண் கூடு. இப்பெருமான் அருளால் குழந்தை ச செல்வம் அடையும் காரணத்தால் இந்தத்தலத்தில் ஏராளமான திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. சிவ பெருமான் ஞானோபதேசம் பெற்றதலமாக இருப்பதால் இங்குப்பூணூல் அணியும் சடங்கு நிகழ்த்துதல் மிகவும் விசேடமாகக் கருதப்படுகிறது.

மலைஉச்சியை அடைவதற்கு அறுபது படிக்கட்டுகள் உள்ளன. இப்படிக்கட்டுகள் தமிழ் வருடங்கள் அறுபதின் அதிதேவதைகளைக் குறிக்கின்றன. முதற்படியில் தேங்காய் உடைத்துத் தீபாராதனை செய்து வழிபட்டபின்னரே மலை ஏற வேண்டும் என்பது ஐதீகம். மலைப்படிக்குக் கிழக்கில் தலவிருட்சமாகிய நெல்லிமரம் அடிவாரத்தில் இருக்கிறது. பார்வதிதேவியின் சாபத்திற்கு ஆளான பூமாதேவி இங்குவந்து சுவாமிநாதனை வழிபட்டு சாபவிமோசனம் அடைந்தபோதிலும் முருகனைப்பிரிய மனமின்றி நெல்லிமரவடிவில் நிற்பதாகக் சொல்லப்படுகின்றது.

கொங்குநாட்டைச் சேர்ந்த பிறவிக்குருடன் ஒருவன் சுவாமிமலையை அடைந்து உணவுகிடைக்கப்பெறாமையால் ஒருநாள் முழுவதும் பட்டினி உபவாசமிருந்து மறுநாள் காலையில் காவிரிநதியில் நீராடிவிட்டு நேத்திர புஷ்கரிணியில் வந்து முருகநாமத்தைச் சொல்லி நீரில் மூழ்கினார். என்ன அதிசயம் நீரில் மூழ்கி எழுந்தும் கண்பார்வைவரப் பெற்றவராய் ஆனந்தக்கூத்தாடினார். இந்தநேரத்திரபுஷ்கரிணி தீர்த்தம் முருகன் கைவேலால் உண்டாக்கப்பட்டதென்பது வரலாறு. நேத்திரம் என்றால் கண். பெயருக்கேற்ப அற்புதங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இத்தீர்த்தம் சுவாமிபுஷ்கரணி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பரத்துவாச முனிவரின் ஆணைப்படி சுமதி என்ற குருடனும் இப்புஷ்கரிணியில் நீராடி ஊனக்கண்ணும் ஞானக்கண்ணும் பெற்றதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஹரிகேசன் என்றொரு அசுரன், இவன் தனது வலிமையினால் இந்திரனை வென்றான். அசுரனால் வலிமை இழந்த இந்திரன் சுவாமிநாதப் பெருமானை வழிபட்டு மீண்டும் வலிமைபெற்று அசுரனை அழித்தான். சுவாமிநாதப் பெருமான் செய்த பேருதவிக்கு நன்றிக்கடனாக தேவேந்திரன் தனது யானையாகிய ஐராவதத்தை முருகவேளுக்குத் தொண்டுபுரிய நிறுத்திவிட்டுச் சென்றான். மகாமண்டபத்தில் மயிலுக்குப்பதிலாக யானைநிற்கும் காரணம் இதுவேயாகும்.

கேகய நாட்டுமன்னன் கிருகவீரியார்சுனன், இவன் இழைத்த கொடுமையினால் அதாவது சிவத்துரோகத்தினால் இவனது குமாரன் கார்த்தவீரியார்சுனன் சொல்லொணாத துன்பங்களை அனுபவித்தான். கார்த்தவீரியார்சுனன் இந்தத் தலத்திற்கு வந்து சுவாமிநாதனை வழிபட்டு தனது பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டான். தனது பாவத்தைப் பெருமான் போக்கிய நன்றியை மறவாமலிருப்பதற்காகக் கோயில்கள் திருப்பணிகள் பல செய்தான். இதனை விளக்கும் வகையில் கார்த்தவீரியார்சுனனது சிலாவடிவம் மகாமண்டபத் தூணில் காணப்படுகின்றது. மகாமண்டபத்து வாயிலின் அருகே இடப்புறம் அகஸ்தியர் அருணகிரிநாதர், நவவீரர்கள் முதலியவர்களின் திரு உருவங்களும், வலப்புறம் கணநாதனாகிய இடும்பனின் திரு உருவமும் இருக்கின்றன.

கார்த்தவீரியார்சுனனது சுவாமிநாதப் பெருமான் சுமார் ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாக வலத்திருக்கரத்தில் தண்டம் பிடித்தும், இடத்திருக்கரத்தை தொடையில் அமைத்தும் கருணை பொழியும் திருமுகத்துடன் பார்க்கப்பார்க்க பரவசமூட்டும் வகையில் யோககுருவாகத் தரிசனம் அருளுகின்றார். சுவாமிநாத மூர்த்தியின் மீது பாடப் பெற்ற திருவேரக நவரத்னமாலை மிகப்பிரசித்தமானது. அதில் ஒருபாடல்

ஒருதரஞ் சரவணபவா வென்று சொல்பத
 ருளத்தினி னினைத்த வெல்லா
 முடனே கைகூடுமென வேதங்கள் மொழியுதே
 யுண்மை யறிவான பொருளே
 பரிவாகவே யனந்தந் தரஞ் சரவண
 பவா என்றுநான் சொல்லியும்
 பாங்குமிகு காங்கேயா வடியனே யெண்ணியது
 பலியா திருப்ப தேனோ
 குருபரா முருகையா கந்த கடம்பா சொல்
 குமரா குகா சண்முகா
 கோலாகலா வெற்றிவேலா வெனக்கருள்
 கொடுத்த தாள்வை முத்தையனே
 மருமலர்க் குழலழக தேவகுஞ்சரி வள்ளி
 மணவனே யென் றுணைவனே
 வன்னமயில் வாகனா பொன்னேரகப் பதியில்
 வளர்சாமி நாதகுருவே.

இதரநாட்களில் யோககுருநாதராகக் காட்சி
 தரும் சுவாமிநாதப்பெருமான் பிரதி செவ்வாய்க்
 கிழமை தோறும் மாலையில் நான்கு சரங்கள்
 கொண்ட பவுண் சகஸ்ரநாமமாலை, வைரஷட்
 கோண பதக்கம் முதலியவைகளுடனும் பிரதி
 வியாழக்கிழமைதோறும் மாலைவேளையில் தங்கமு
 முக்கவசம் வைரவேல் முதலியவைகளுடனும் ராஜ
 கம்பீரனாகத் தரிசனம் அருளுவது கண்கொள்ளாக்
 காட்சியாகும்.

சுருளிமலை முருகன் செய்த அற்புதங்கள்

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் பிரிவான சுருளிமலை மதுரையிலிருந்து சுமார் நூறு மைல் தொலைவில் உள்ளது. இம்மலையிலுள்ள சுருளி தீர்த்தம் செம்பிலுள்ள களிம்பையும் போக்க வல்ல சக்தியுடையது. இத் தீர்த்தம் பாவத்தின் கொடுமையையும் சுருளவைக்கும் தன்மையுடையதாய்க் கருதப்படுவதால் இத்தலம் சுருளி என அழைக்கப்படுகிறது.

சுருளிமலையில் ஏராளமான மூலிகைகள் நிறைந்திருப்பதாகச் சித்தர் நூல்கள் விவரிக்கின்றன. வட நாட்டிலிருந்து பைராசிகளும், வைத்தியர்களும் அடிக்கடி இத்தலத்திற்கு வந்து மூலிகைகளைச் சேகரித்துச் செல்கின்றனர். மூலிகைகளைத் தழுவி வருவதால் சுருளி தீர்த்தம் நீராடுபவர்களின் நோய்களையும் தீர்க்கும் வல்லமை உடையது.

முருகப் பெருமானின் கருணைக்காகவே கானக மக்கள் தங்கள் குலக்கொடியாகிய வள்ளியம் மனைப் பெண் கொடுத்து மலைகள் எல்லாவற்றையும் சீதனமாகக் கொடுத்ததாகக் குற்றூலக் குறவஞ்சி மிகவும் நயம்பட உரைக்கின்றது. அழகுக்கு உறைவிடமாகவும், மலைகள் தோறும் விளையாடுபவராகவும், மலைகளைச் சீதனமாகப்

பெற்றவராகவும் உள்ள முருகப்பெருமானுக்கும் இப்பகுதியில் ஆலயம் செயற்கையாக அமையாமல் இயற்கையான ஒரு மலைக்குகையில் அமைந்திருக்கிறது. இக்கோயில் இருக்கும் பகுதி கைலாசப்புடவு என அழைக்கப்படுகிறது.

நவக்கிரகங்களிலேயே மிகவும் வலிமைவாய்ந்த சனிபகவானின் பார்வையின் கொடுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்காக தேவர்கள் எல்லாம் இந்தத் தலத்தில் முருகப்பெருமானைத் தஞ்சம் அடைந்தனர். முருகப்பெருமானது பக்தர்களைத் தனது தசையும் தசாபுத்தியும் நடக்கும் காலத்தில் துயர்ப்படுத்தாமல் இருப்பதாகச் சனிபகவான் உறுதி கூறியுள்ளார்.

இதனால் சனி பகவான் முருகப்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவராகத் திகழுகின்றார். முருகப்பெருமானது ஆலயங்களில் நவக்கிரக தேவதைகளுக்கு சந்நிதி இல்லாவிட்டாலும் சனிபகவானுக்கு மட்டும் சந்நிதி இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆறுமுகப் பெருமானது அடியார்களை கிரகதோஷங்கள் அணுகுவதில்லை.

இங்குள்ள முருகனை 'சுருளியாண்டி' 'சுருளிவேல்' என்றெல்லாம் அழைத்து இத் திருப்பெயர்களை தங்கள் மக்களுக்குச் சூட்டி மகிழ்கின்றனர். இப்பகுதி மக்கள், அருகிலுள்ள சுருளிப்பட்டியில் அநாதையாக வாழ்ந்து வந்த பக்தர் ஒருவருக்கு சுருளியாண்டவனே துணை புரிந்தார்.

அப்பக்தரின் அந்திமக் கிரியைகளை முருகனே
சந்நியாசிக் கோலத்தில் தோன்றி மலையின் மேலி
ருந்து ஏராளமான சந்நியாசிகளையும் அழைத்து
வந்து சிறப்புடன் நடத்தி மறைந்தார் மக்கள்
அப்பக்தரின் சமாதிக்கு விசேடமாகக் குருபூசை
நடத்துவதுடன் அப்பெரியாரைச் சுருளிப்பாட்
டையா எனவும் மிகவும் செல்லமாகக் குறிப்பிடு
கின்றனர்.

உலகத்தின் முதலாய் நின்ற ஒருதனிப் பொருளே போற்றி
கலைகட்கும் உணர ஒண்ணாக் கருணை வாரிதியே போற்றி
மலைவிற்கைப் பெருமான் கண்ணில்வந்த மாமணியேபோற்றி
புலமைக்குத் தலைமையான புண்ணிய போற்றி; போற்றி!

இலஞ்சி முருகன் பெருமை

ARUGHUNA
LIBRARY

குற்றாலத்திலிருந்து வடக்கே இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ளது இலஞ்சி. இலஞ்சி என்னும் சொல்லுக்கு நீர்நிலை, அருள் என்பன பொருள்கள். நீர் வளமும், அருள் வளமும் நிரம்பப் பெற்றதாகையால் இதற்கு இலஞ்சி என்னும் பெயர் வந்தது என்பர். “உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே” என்பது கந்தரலங்காரம். “இலஞ்சியில் வந்த இலஞ்சிய மென்று

இலஞ்சி யமர்ந்த பெருமானே”

என்பது திருப்புகழ். காசிபர், கபிலர், துருவாசர் முதலிய முனிவர்களிடையே பிரம்மா, விஷ்ணு; ருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளில் யார் ஆதிபரம் பொருள் என்ற வாதம் எழுந்தது. கருத்து வேறுபாடு கொண்ட அவர்கள் முடிவு காண விரும்பி ஞானபண்டித சுவாமியாகிய முருகவேளைத் துதித்தனர். முருகப் பெருமான் தோன்றித் தாமே ஆதிபரம் பொருளாகவும், மும்மூர்த்திகளாகவும் இருந்து செயல்படுவதாக உணர்த்தினார். இறைவனை அடைய விரும்புவர்கள், தெய்வங்களிலும் மதங்களிலும் பேதங்காட்டாது சமரச மனப்பாங்குடன் வாழவேண்டும் என்பதையும் முருகப் பெருமான் உணர்த்தினார்.

இதனை மக்களுக்கு விளக்கிக் காட்டும் வகையிலேயே இந்தத் தலத்தில் ஐப்பசி மாதம் நடைபெறும் கந்தசஷ்டி விழாநாட்கள் ஆறில் முதல்

ஐந்து நாட்களிலும் முருகப்பெருமான் முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் ஆகிய மூர்த்திகளின் திருக்கோலங்களில் தரிசனம் தந்து பஞ்சகிருத்தியங்களான படைத்தல்; காத்தல், அழித்தல்; மறைத்தல், அருளல் ஆகியவைகளின் அதிதேவதையாக தானே விளங்குவதால், தெய்வங்களில் பேதம் காட்டலாகா தென உணர்த்துகின்றார்.

“தெய்வம் பலபல சொல்லி பகைத்தீயை வளர்க்கும் சூதுப் பிரிவுகள் ஒழித்து, உய்வதனைத்திலும் ஒன்றாய், எங்கும் ஓர் பொருளானது தெய்வம்” என்று உணர்ந்து, அன்பினைக்கைக்கொண்டால் உயர்வு நிச்சயம் என்று பறை சாற்றுகிறார் பாரதியார்.

இத்தலத்திற்குத் தலவிருட்சம் மகிழமரமாகும். மகிழமரத்திற்கு இலஞ்சி என்றொரு பெயருமுண்டு. இதனாலேயே இலஞ்சி என்ற பெயரைப் பெற்றது என்றும் கூறுவர். அன்பு என்னும் இலஞ்சியத்தைக் [செல்வத்தைக்] கைக்கொண்டால் இன்பம் பெற்றுய்யலாம் என உமாதேவிபெற்ற இலஞ்சியம் [செல்வனாகிய குமரன்] இத்தலத்தில் விளங்கியதால் இந்நகர் ‘இலஞ்சி’ எனப் பெயர் கொண்டதெனவே நாம் கொள்ளலாம்.

இத்தலத்தில், சிவபெருமானை அகஸ்திய முனிவர் வாலுகம் எனப்படும் வெண்மணலைக்

கொண்டு சிவலிங்க உரு அமைத்து வழிபட்டமை யால் சிவபிரான் இரு வா லு க நாய கர் என அழைக்கப்படுகின்றார். இந் நிகழ்ச்சியைச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளும் திருநின்றியூர்த் திருப்பதி கத்தில் “அகத்தியர் தமக்குச் சிந் து மா மணி அணி திருப்பொதியிற் சேர்வு நல்கிய செல்வங் கண்டடைந்தேன்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலஞ்சிக்குமரப் பெருமான் மக் க ட் பே று அருளும் சி ற ந் த வரப்பிரசாதியாய் விளங்குவ தால் இத்தலத்தில் ஏராளமான திருமணங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவ்வாலயம் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டிய மன்னனால் திருப்பணி செய்யப்பட்டதாக கல் வெட்டுகளின் மூலம் அறியப்படுகின்றது. இங்கு நடைபெறும் திருவிழாக்களில் சித்திரை மாதத் தில் சித்திரை நட்சத்திரம் முதல் பத்து நாட் கள் நடைபெறும் சித்திரை விழா வும், ஐப்பசி மாதம் நடைபெறும் சுந்தர் சஷ்டி விழாவும் பெருவிழாக்களாகும்.

துய்யதோர் மறைகளாலும் துதித்திடற் கரியசெவ்வேள் செய்ப்பேர் அடிகள் வாழ்க! சேவலும் மயிலும் வாழ்க! வெய்யசூர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க; அன்னன் பொய்யில்சீர் அடியார் வாழ்க; வாழ்க இப்புவனமெல்லாம்.

குறைகள் தீர்க்கும் குன்றக்குடிப் பெருமான்

குன்றக்குடி இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் காரைக்குடியிலிருந்து மேற்கே ஏழுமைல் தொலைவில் உள்ளது. இப்பதியில் முருகப்பெருமானது வாகனமாகிய மயில் ஒரு குன்றுருவில் இருந்து வழிபட்டதால் இந்நகர் மயூரகிரி என்றும் குன்றக்குடி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

குன்று தோறும் குடியிருக்கும் குன்றக்குடிப் பெருமான் அன்பர்களுக்கு அருள்புரியும் சிறந்த வரப்பிரசாதியாகவே விளங்குகின்றார். பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் சிவகங்கை மன்னராக விளங்கியவர் பெரியமருது என்பவர். இவருக்கு வைத்தியர்களாலும் கைவிடப்பட்ட கர்மநோய் ஒன்று இவரை வாட்டியது. தீரானோயைத் தீர்த்தருளியவர் குன்றக்குடிப் பெருமான். மருது சகோதரர்கள் எம்பெருமனிடம் பக்தி கொண்டு செய்த தொண்டுகள் பல.

அழியும் தறுவாயிலிருந்த ஆலயத்தை திருப்பணி செய்து புதுப்பித்தவர்கள் மருது சகோதரர்களாவர். இத்தலத்தில் நடைபெறும் விழாக்களில் வைகாசி விசாகம், ஐப்பசியில் கந்தசஷ்டி, தைப்பூசம், பங்குனி உத்தரம் முதலியவை மிகவும் விசேடமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

மக்கள் பால்காவடி, சந்தனக்காவடி, புஷ்பக்காவடி, சர்ப்பக்காவடி எனப் பல வகையான காவடிகள் எடுத்து வழிபடுவது கண்கொள்ளாக்காட்சியாகும். கடினமான காரியங்கள் நிறைவேற வேண்டுமானால், குன்றக்குடிக்குக் காவடி எடுக்க வேண்டும் என செல்வது வழக்கம். முருகப் பெருமானின் ஆலயம் ஊருக்கு நடுவில் மலையின்மீது அமைந்துள்ளது. மலையடிவாரத்தில் சிறிது தூரம் தென்மேற்கில் மயிலின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எம் பெருமானது, திருக்கைவேலினால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற சரவணப் பொய்கை காணப்படுகின்றது. இத்தீர்த்தத்தில் நீராடி வழிபடுகிறவர்கள் நோய் நீக்கம், குழந்தைப்பேறு முதலியவைகள் பெற்று இன்புறுகிறார்களெனச் சொல்லப்படுகின்றது. மலையின் தென்கோடிப்பாகம் மயிலின் தோகையைப் போன்று அமைந்துள்ளது.

மலைக்கோயிலுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டில் இளைப்பாற இடையிடையே மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. படிக்கட்டின் உச்சியில் வல்லப விநாயகர் சந்நிதியும், இடும்பன் சந்நியும் காணப்படுகின்றன. நோயற்ற வாழ்வை விரும்புவார்கள் இடும்பன் பாதத்தில் உப்பு, மிளகு முதலியவைகளை காணிக்கையாகச் செலுத்தி பிரார்த்தனை செய்து பலனடைகின்றனர். ஆறுமுகப் பெருமானது சந்நிதியில் கர்ப்பக்கிரஹத்தில் சுமார் ஆறடி உயரத்தில் பன்னிரு கைக்கோமான் தேவியருடன் மயில்களின் மீது கிழக்கு நோக்கி கம்பீரமாகத் தரிசனம் அருளுகின்றார்.

இப் பெருமானைக் கிருஷ்ணபகவான், பிரம்மா இந்திரன், சூரியன், மன்மதன், கருடன், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், நாரதர், பாண்டவர்கள், முதலியவர்கள் வழிபட்டுப் பேறுகள் பெற்றதாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன. பாண்டவர்கள் வழிபட்டதற்குச் சான்றாக மலையின் மேற்குப்பாகத்தில் பாண்டவ தீர்த்தமும் பாண்டவர் படுக்கைகள் எனப்படும் கற்படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாலயம் திருவண்ணாமலை ஆதினம் குருமகாசந்நிதானம் அவர்களால் நன்கு பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகிறது.

தேவர்கள் தேவே ஓலம்; சிறந்த சிற்பரணே ஓலம்;
மேவலர்க் கிட்யே ஓலம்; வேற்படை விமலா ஓலம்;
பாவலர்க் கெளியாய் ஓலம்; பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம்
மூவரும் ஆகிநின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்.

விராலிமலையுறை வீரவேல் முருகன்

திருச்சி ஜில்லாவில் திருச்சியிலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் சாலையில் சுமார் பதினெட்டு மைல் தொலைவில் விராலிமலை அமைந்திருக்கிறது. முனிவர்களே இம் மலையில் குரா மரங்கள் வடிவில் விராலியிலிருந்து முருகப்பெருமானை வழிபடுவதால் இம்மலை விராலிமலை என அழைக்கப்படுகிறதெனவும், இங்குள்ள மரங்களை யாரும் வெட்டுவதில்லையெனவும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ஏராளமான மயில்களைக் கண்டு மகிழலாம்.

முருகப்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் குழந்தையாகத் தோன்றியபொழுது சப்தரிஷிகளின் மனைவியரில் வசிட்டரின் மனைவியாகிய அருந்ததி, இக்குழந்தைக்குப் பாலூட்ட மறுத்த காரணத்தால் தன்கணவரால் சபிக்கப்பட்டாளென்றும், அருந்ததியை வீணை தண்டித்ததற்காக வசிட்டரை முருகன் சபித்தார் என்றும் திருத்தவத்துறை வரலாறு விளம்புகின்றது. அவர்கள் இருவரும் விராலிமலைக்கு வந்து வழிபட்டுச் சாபவிமோசனம் அடைந்தனர் மாயையுடன் கூடிய சூரபத்மன் முதலிய அசுரர்களைப் பெற்ற பாவத்தைப் போக்க காசிபமுனிவரும், தந்தநதையாகிய பிரம்மாவைத் தண்டித்ததற்காக சிவநிந்தனை செய்த பாவத்தைப் போக்க நாரதமுனிவரும் இங்குவந்து முருகனைப் பூசித்துப் பேறுகள் பெற்றதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

அறியாமையால் நிந்தனைபுரிந்து மயங்கிய நாதருக்கு முருகவேள் இங்கு உபதேசம் செய்து உயர்பதமும் அருளிஞார். இங்கு நாரதமுனிவருக்கு உற்சவ விக்கிரகம் இருப்பதும், இவ்விக்கிரகமும் விழாக்காலங்களில் வீதியுலாவருவதும் எங்கும் காண முடியாத காட்சிகளாகும்.

தன்னை வெறுத்த அருந்ததிக்கும், தன்னை நிந்தனை புரிந்த நாரதருக்கும் அருள்புரிந்து, இந்தத் தலத்தில் குமரப்பெருமான் தன்னைநாடிவரும் பக்தர்களின் குறைகளையெல்லாம் போக்கி நல்வாழ்வுதருவதாக உணர்த்துகிறார். அருணகிரி நாத சுவாமிகள் இத்தலத்திற்கு வந்தபோது இளைஞராக இருந்தாரென்றும், முருகவேள் அவருக்கு இங்கு ஞானோபதேசம் செய்து சந்தான கோட்டம் என்னுமிடத்தில் அருள்பேறுகாட்டி வயலூருக்கு வரும்படி பணித்ததாகவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இப்பிறவியில் வறுமைகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபடுவதோடு, மறுபிறவியில் புகாமல் இறைவனது திருவடிக்கமலங்களில் முத்தியடையவேண்டும் என்று அருணகிரிநாதசுவாமிகள் விராலிமலை முருகப்பெருமானிடம் வேண்டுகல் செய்தார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் வாழ்ந்த ஞானவரோதயன் என்பவர் பாலகை இருந்த காலத்தில் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்குச் செல்லாத காரணத்தால் அவரது பெற்றோர்கள் தண்டனை செய்தார்கள். மனம் உடைந்த ஞானவரோதயன்

வீட்டை விட்டு ஓடிவந்து விராலிமலை ஆலயத்தில் ஒளிந்து கொண்டார். முருகா எனக்கு நீதான் தாயும் தந்தையும் என மனமுருகி வேண்டுகல் செய்தார். இரவில் ஆறுமுகப்பெருமான் இவரது முன்தோன்றி ஆசி புரிந்து மந்திரோபதேசமும் செய்தார். இதனால் ஞானவரோதயன் பெரும் புலவரானார்.

விராலிமலை பூர்வத்தில் கோளூடு என்னும் காட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்திருந்தது. அக்காட்டுப் பகுதியை ஆண்டவன் அழகிய மணவாளன் என்னும் மன்னனாவான். மன்னனும் ஒரு முருகபக்தன். இம்மன்னனுக்கு ஞானவரோதயன் முருக தரிசனத்தைக் காட்டி இவ்வாலயத்தைத் திருப்பணி செய்யுமாறு தூண்டினார். பின்னர் ஆலயம் குமாரவாடிக்கமு நாயக்கர் வம்சத்தினர் பரிபாலித்து வந்தனர்.

இப் பாளையக்காரரின் பிரதிநிதியாகிய கருப்பமுத்து பிரதி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் இங்கு வந்து வழிபடும் பழக்கம் உடையவர். ஒரு நாள் அவர் அவ்விதம் குமாரவாடியிலிருந்து வரும்பொழுது வழியிலுள்ள நதியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. அதனால் பிரயாணம் தடைப்பட முருகப்பெருமானே அவருக்கு உணவும் அளித்து ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். ஆலயத்திலுள்ள சண்முகமூர்த்தி மண்டபத்திலுள்ள தூண்களில் இவர்களுடைய திருஉருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து புதுக்
கோட்டை சமஸ்தான தேவஸ்தானத்தாரால்
இவ்வாலயம் நன்கு பரிபாலிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
புதுக்கோட்டை மன்னரது கனவிலும் தோன்றி
தனது ஆலயத்தில் எந்தமுறையில் நைவேத்தி
யம் படைக்க வேண்டும் என முருகப் பெருமான்
உணர்த்திய செய்தியும் மிக அற்புதமானவை.

கூர்வேல் வாழி; தேவர்தொழும் குமரன் வாழி; கடமையில்
சீமான் வாழி; வலனுயர்ந்த சேவல் வாழி; வள்ளி தெய்வப்
பெருமான் வாழி; பேசரிய பெரியோர் வாழி; செஞ்சாலி
ஆர்வன் பண்ணைப் பழநிமலை அப்பன்வாழி; வாழியவே!

வயலூரில் முருகன்

வயலூர் திருச்சி நகருக்கு மேற்கில் சுமார் ஏழுமைல் தொலைவில் அமைந்திருக்கின்றது. இந் நகர் குமாரவயலூர், ஆதிவயலூர், அக்னீஸ்வரம், என்னும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறது.

உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள யாவரும் எவ்வித கடின சாதனமுமின்றி, இறைவனது புகழைப் பக்தியுடன் பாடிப் பரம்பொருளையடையும் எனிய வழியையும் காட்டுகின்றது. திருப்புகழ் முழங்குமிட மெல்லாம் நலங்கள் பெருகுமென்றும், திருப்புகழைக் கற்றாலும், திருப்புகழைக் கேட்டாலும், திருப்புகழைப் பாராயணம் செய்தாலும், திருப்புகழை அர்ச்சனை செய்தாலும், முருகப் பெருமானின் திருவருளால் இன்பம் பெறலாம்.

இத்தகைய கீர்த்திபெற்ற திருப்புகழைத் தொடர்ந்து பாடும்படி அருணகிரி நாதசுவாமிகளை வயலூர் முருகவேள் பணித்ததால், வயலூர், முருக பக்தர்களால் மிகவும் போற்றப்படுகிறது. திருப்புகழ் பாடல்களைப் பாடியே நோய்நீக்கம் பெற்ற அன்பர்கள் அனந்தம் என்றால், திருப்புகழின் பெருமையையும் மகிமையையும் எழுத்துக்களாலும் வார்த்தைகளாலும் எடுத்துரைக்க இயலாது. அருணகிரியார் பாடிய பதினாறாயிரம்

திருப்புகழ்ப் பாடல்களில், தற்போது நமக்குக் கிடைப்பன 1311 பாடல்கள் மாத்திரமே.

அருணகிரியார் விராலிமலையில் தங்கியிருந்த பொழுது முருகப் பெருமான் அவரை வயலூருக்கு வா என அழைத்ததாக வரலாறு பேசுகின்றது. வயலூரில் முருகப் பெருமான் அவருக்கு ஒரு திருமுகத்துடனும் நான்கு திருக்கரங்களுடன். மீண்டும் காட்சியருளி தனது மயில் வாகனத்தையும், கடப்ப மாலையையும், வடிவேலையும், சேவற் கொடியையும், திருவடியையும், பன்னிரு தோள்களையும், வயலூரையும் வைத்துத் தொடர்ந்து பாடுமாறு பணித்தார்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் இவ்விதமே “பக்கரை விசித்ரமணி” எனத்துவங்கும் விநாயகர் துதிப்பாடலில் பாடியதோடு முருகப் பெருமான் கட்டளையிட்டதையும் “உயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே” என அப்பாடலிலேயே குறிப்பிடுகின்றார். மற்றைய தலங்களைப் பாடும்போதும் மறவாது வயலூரார், வயலூரார் எனப்பாடி வயலூரின் பெருமையை விளக்குகிறார்.

வேலையும், மயிலையும் நினைந்து வழிபட்டு வந்த அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் வாழ்க்கையில் மயிலே முருகவேளை அழைத்துவந்த ரசமான நிகழ்ச்சியும் உண்டு. திருவண்ணாமலையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த பிரபுடதே வராயனது சபை

யில் வீற்றிருந்தான் சம்பந்தாண்டான் என்னும் கவிஞன். இவன் ஒரு தேவி உபாசன். அருணகிரியார் மீது பொருமை கொண்டான். முருகன் அருளால் அருணகிரியாருக்குக் கிடைத்த புகழே சம்பந்தாண்டானுடைய பொருமைக்குக் காரணமாகும். எப்படியும் அருணகிரியாருடைய புகழுக்கு மாசுகற்பிக்கவேண்டும் என்பது அவனுடைய திட்டம்.

சம்பந்தாண்டான் நேராக மன்னனிடம் சென்றான். அருணகிரிநாதசுவாமிகளைப் பற்றிய பல இல்லாத அவதூறுகளைக் கூறினான். அரசன் அதனை நம்பவில்லை. பொருமையின் வெளிப்பாடே அவை என்று அரசன் நினைத்தான். தானே தெய்வத்திருவருள் பெற்றவன் என்றும், தன்னால் தேவியை யாவரும் அறியக்காட்டமுடியும் என்றும், இதைப்போன்றே அருணகிரிநாதசுவாமிகளும் முருகவேளை வரவளைத்தால் அவரைப் பக்தர் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம் என்றும் கூறினான். இருதெய்வங்களுடைய தெய்வக்காட்சி தனக்குக் கிடைக்கப்போவதை எண்ணி மன்னன் மகிழ்ந்தான். தங்கள் தங்கள் உபாசனாமூர்த்திகளை அவரவரே வரவழைத்துக்காட்டவேண்டும் என்று மன்னன் ஆணைபிறந்தது உடனேயே சம்பந்தாண்டான் தேவியை வரவழைக்க மந்திர உச்சாடனம் செய்யத் தொடங்கினான். மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டிய மந்திரங்களை மாறுபட்ட காரியங்களுக்கு உபயோகித்து ஆணவம் கொண்டவன் சம்பந்தாண்டான். ஆகவே சம்பந்தாண்டானுக்

கும் அருணகிரிநாதசுவாமிகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போட்டி ஆணவத்திற்கும் பக்திக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போட்டியாக விளங்கியது. இறைவனைப் “பக்திவலையிற் படுவோன் காண்க” எனப்பாடியுள்ளார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள். பக்தியின் பெருமையை நிலைநாட்ட முருகவேளும் பாலவடிவில் தேவியின் மடி மீதமர்ந்து தன்கொஞ்சம் மொழிகளால் பரவசப்படுத்திப் தேவியைச் சம்பந்தாண்டான் முன்வந்து காட்சி அளிக்காத படிதடுத்துவிடவே, சம்பந்தாண்டான் போட்டியில் தோல்வியுற்றான். பின்னர் அருணகிரிநாதசுவாமிகளின் முறைவரவே, அவரும் திருவண்ணாமலை ஆலயத்தில் முருகப்பெருமானை வரவழைத்துக்காட்டமுயலுவதாக மொழிந்தார்.

திருவண்ணாமலை ஆலயத்தின் ராஜ கோபுரத்தின் உட்பாகம் காணப்படும் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தினருகில் அனைவரும் கூடினர். உடனே முருகப்பெருமானை வருமாறு அழைத்து அருணகிரிநாதசுவாமிகள் மனம் உருகிப்பாடலானார். சம்பந்தாண்டான் தனது மந்திர சக்தியால் முருகப்பெருமான் காட்சி கொடாதவாறு தடுக்க முயன்றான். இதனை உணர்ந்து அருணகிரிநாதசுவாமிகள் மயிலை இணைத்து முருகப்பெருமானை வருமாறு வேண்டிப்பாடினார்.

இவ்வாறு வேண்டியதும் முருகப்பெருமான் மயில்மீதமர்ந்து அனைவருக்கும் ஆயிரங்கால்மண்டபத்தின் இடதுபுறமுள்ள கம்பத்தில் காட்சியருளி

னார். கம்பத்தில் காட்சியருளிய இடம் இப்பொழுது கம்பத்து இளையனார் சந்நிதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. போட்டியை ஏற்படுத்தி அதன் காரணமாக முருகவேளைத் தரிசித்தமையால், பிரபுடதேவராயனது கண் ஒளிமங்கவே, அதனை நிவிர்த்தி செய்வதற்காக அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையிலுள்ள கிளிக்கோபுரத்தில் தனது திருமேனியை வைத்துவிட்டுக் கிளிவடிவில் பாரிஜாதமலர் கொண்டு வர வானுலகு சென்றார். பகைமையும் பொருமையும் கொண்ட சம்பந்தாண்டான் அவரது திருமேனியை எடுத்து எரித்து விட்டான். பாரிஜாதமலர் கொண்டு வந்த அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கிளிவடிவிலேயே கந்தரனுபூதி பாடி முடிவில் முருகப்பெருமானுடைய திருவடி அடைந்தார். நான் என்னும் அகங்கார உணர்ச்சி அகன்று “யாவும் இறைவன் செயல்” என்னும் கருத்துடன் வயலூர் முருகப் பெருமானைச் சரண்புகுந்தால் நமக்கு நிச்சயம் பரமபதம் தவறாது கிட்டும்.

ஆலயத்தில் பத்தாவது நூற்றாண்டில் கீர்த்தியுடன் விளங்கிய இராஜராஜசோழன் முதலான பல சோழமன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கோயிலுக்கு எதிரில் காணப்படும் தடாகம் குமாரப் பெருமானது வேலினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாக கருதப்பட்டு குமாரதீர்த்தம், சக்திதீர்த்தம், அக்கினிதீர்த்தம் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. பிணிநீக்கம் கோரியும், வேறு பல பேறுகள் வேண்டியும் பிரார்த்தனை செய்பவர்

களின் கோரிக்கைகள் இத்தலத்தில் நிறைவேறுவதால் நாஸ்தோறும் மக்கள் கூட்டம் பெருகி வருகிறது. இத்தலத்தில் தேள் முதலான கொடிய விஷஜந்துக்கள் கிடையாது என்பது ஓர் தனிச் சிறப்பாகும்.

இந்தத் தலத்தில் உள்ள பக்தி உணர்வின் பிம்பமாகத் திகழும் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திரு உருவத்தைப் போன்று வேறு எங்கும் காண்பது அரிது. பிரகாரத்தின் வடபாகம் காணப்படும் நவக்கிரக சந்நிதியில் சூரியபகவான் மட்டும் தனது இருதேவியருடன் காட்சியருளுவதும் இத்தலத்திற் சூரிய மற்றோர் சிறப்பாகும். இங்கு நடைபெறும் விழாக்களில் வைகாசி பிரம்மோற்சவமும், ஆனியில் அருணகிரிநாதர் உற்சவமும், தை அமாவாசை, பங்குளி உத்திரம் முதலியவைகளும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. வைகாசி விசாகத்தின்போது ஏராளமான பால்காவடிகள் பக்தர்களால் எடுக்கப்பட்டு முருகப்பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்யப்படுவதைக்காணக் கண்கள் கோடி வேண்டும்.

கந்தா சரணம்; மயில்வேற் செங்கரணே சரணம்; காமாரி
மைந்தாசரணம்; செந்திருமான் மருகாசரணம்; வறியேங்கள்
சிந்தாகுலந் தீர்த்து அருள் செய்யும் சேயே சரணம்; எனைக்
காக்கும்
எந்தாய் சரணம்; பழநிமலை இறைவா சரணம்; சரணமே!

வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் வைத்தியம் செய்த திருவினையாடல்

வைத்தீஸ்வரன் கோயில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சீர்காழிக்குத் தெற்கே சுமார் மூன்றரைமைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. முருகவேள் தாரகாசுரனோடு நிகழ்த்திய போரில் காயமுற்ற பூதப்படை வீரர்களுக்கு வைத்தியம் செய்வதற்காக சிவபெருமான் வைத்தியநாதராகவும், அன்னை சக்தி தையல்நாயகி அம்மையாகவும், தைலபாத்திரம், சஞ்சீவி, வில்வமரத்து அடிமண் முதலியவைகளுடன் இந்தத்தலத்திற்கு வந்ததாகவும், இக்காரணம் பற்றியே இந்தத்தலம் வைத்தீஸ்வரன் கோயில் எனப் பெயர் பெற்றதாகவுங் கூறப்படுகின்றது.

வைத்தீஸ்வரன் கோயில் சடாயு (புள்) இருக்கு [இருக்குவேதம்] வேள் [முருகப்பெருமான்] ஊர் [சூரியன்] ஆகியநால்வரும் வழிபட்டதனால் புள்ளிருக்கும் வேளூர் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்குள்ள வைத்தியநாதப் பெருமான் தீராத நோய்களை எல்லாம் தீர்க்கும் வைத்தியநாதராக விளங்கி வருகிறார்.

இங்குள்ள மருந்து திருச்சாத்துண்டை என அழைக்கப்படுகிறது. இதனைச் செய்ய விரும்புவோர் சுக்கில பக்ஷத்தில் நல்லநாளில், இத்தலத்திலுள்ள அங்கசந்தான தீர்த்தத்தில் நீராடி அங்

குள்ள மண்ணை எடுத்துப் புதுப்பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்குவந்து, சடாயுகுண்டத்திலுள்ள விபூதியையும் சித்தாமிர்த தீர்த்தத்திலுள்ள நீரையும் அதனுடன் கலந்து பஞ்சாட்சர தியானம் செய்து கொண்டேபிசைந்து செல்வமுத்துக்குமாரசாமியாகிய முருகப்பெருமனின் சந்நிதியிலுள்ள குழியம்மியிலிட்டு அரைத்துக் கடுகளவு உருண்டைகள் செய்து, தையல்நாயகி அம்மன் திருவடியில் வைத்து அர்ச்சனை செய்து, பின்னர் இம்மருந்து உருண்டையைச் சித்தாமிர்தத் தீர்த்தத்துடன் உண்ணவேண்டும். இம்மருந்து நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டு வியாதிகளையும் குணப்படுத்த வல்லதாகக் கருதப்படுகிறது. அன்பர்களுக்கு இம்மருந்து சிரமமின்றிக் கிடைக்க ஆலய நிர்வாகிகளே தயாரித்து மிகவும் குறைந்த விலைக்கே தருகின்றனர்.

கந்தப்பெருமான் வழிபட்டதால் கந்தபுரி எனவும், சடாயு வழிபட்டதால் சடாயுபுரி எனவும், சூரியன் பூசித்ததால் பரிதிபுரி எனவும், அங்காரகன் பூசித்ததால் அங்காரகபுரம் எனவும், இந்தந்தலம் பல பெயர்களுடன் விளங்குகின்றது. சம்பாதி, சடாயு ஆகிய கமுகு மன்னர்களிருவரும் இத்தலத்தில் வழிபட்டதை ஞானசம்பந்தப் பெருமானே குறிப்பிடுகின்றார். சீதாதேவியைக் காப்பதற்காக இராவணனுடன் போராடி உயிர்துறந்த சடாயுவின் அந்திமக்கிரியைகளை இராமச்சந்திரமூர்த்தி இந்தத்தலத்திலுள்ள விபூதி குண்டத்திலேயே செய்ததாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

இராமபிரான் இந்தத் தலத்திலுள்ள விபூதி குண்டத்தில் சிதையடுக்கி சடாயுவின் உடலை வைத்துத் தகனம் செய்ததனால் இக்குண்டம் சடாயுகுண்டம் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. இக் குண்டத்திலுள்ள விபூதி சடாயுவின் நீறு என்றும், இவ் விபூதியை இட்டுக் கொள்வதனால் க்ஷயரோகம் முதலான பல நோய்களும் நிவர்த்தியாகின்றன என்றும் சொல்லப்படுகிறது. தனக்கு ஒரு சாபத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட குஷ்டநோயை நவக்கிரகங்களில் ஒருவரான அங்காரகபகவான் இங்குவழிபட்டு திருச்சாத்துண்டையை உண்டு போக்கிக் கொண்டார். இதற்குக் கைம்மாறு செய்யும் வகையில் அவர் இங்கேயேதங்கி இத்தலத்திற்குவரும் பக்தர்களுக்கு அருள் புரிகின்றார். வைத்தீஸ்வரன் கோயில் பிரசித்திபெற்ற அங்காரகக்ஷேத்திரமாகவும் கருதப்படுகின்றது. செவ்வாய்க்கிழமை தோறும் அங்காரக பகவான் ஆட்டுக்கடா வாகனத்தில் எழுந்தருளிப் பிராகாரத்தில் வலம்வந்து காட்சியருளும் வைபவம் நடைபெறுகின்றது.

ஆலயத்தின் கீழ்த்திசையில் பைரவரும், மேற்குத் திசையில் வீரபத்திரரும், தென்திசையில் கற்பக விநாயகரும், வடதிசையில் காளியும் காவல் தெய்வங்களாகக்கோயில் கொண்டு இருக்கின்றனர் பெரியதொரு வேப்பமரம் தலவிருட்சமாக அமைந்துள்ளது. இது கிருதயுகத்தில் கடப்பமரமாகவும், திரேத யுகத்தில் விவமரமாகவும், துவாபரயுகத்தில் வகுள மரமாகவும்,

கலியுகத்தில் வேப்பமரமாகவும் விளங்குகின்றது. இது இப்பொழுது வேம்படிமால் என அழைக்கப்படுகிறது: கிருதயுகத்தில் காமதேனு பால் சொரிந்து வைத்தியநாதப் பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்ய அந்தப்பால் பெருகியே சித்தாமிர்த தீர்த்தம் உண்டாகியிருக்கிறது. இதனால் இதற்கு கோக்ஷீரதீர்த்தம் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கலியுகத்தில் சித்தர் கணங்கள் இறைவனுக்குத் தேவாமிர்தத்தால் அபிஷேகம் செய்த பொழுது, அவ்வமிர்தம் இத்தீர்த்தத்தில் கலந்த படியினால், இது சித்தாமிர்த தீர்த்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. இதில் நீராடி சுந்தரன் என்ற அந்தணன் தனது வெண்குஷ்ட நோயைப் போக்கிக்கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இத்தீர்த்தத்தில் பாம்பும் தவளையும் இல்லாமலிருப்பது மற்றோர் விசேடமாகும். சதானந்தர் என்ற முனிவர் இதில் நீராடித் தியானத்தில் இருக்கும் பொழுது, பாம்பால் துரத்தப்பட்டு வந்த தவளை ஒன்று அவர்மேல் விழுந்து தியானத்தைக் கலைத்தது. அதனால் சினமுற்ற அவர் இத்தீர்த்தத்தில் எக்காலத்திலும் பாம்புகளும் தவளைகளும் இல்லாது ஒழிந்து போகுமாறு சாபமிட்டார்.

அர்த்தசாமப் பூசையில் செல்வ முத்துக்குமாரருக்குச் சாத்தப்படும் நேத்திரப் பிடிசந்தனம் பேய், பிசாசு, பூதம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் துன்பங்களைப் போக்கவல்லதாய் விளங்குகின்றது. இத்தலத்தில் நடைபெறும் விழாக்களில் பங்குனி மாதம் நடைபெறும் பிரம்மோற்சவம் மிகவும்

பிரசித்தமானது. அதில் ஐந்தாவது திருநாளன்று செல்வமுத்துக்குமாரர் வைத்தியநாதப் பெருமானை வழிபட்டுச் செண்டு பெறுங்காட்சி கண்ணையும் மனத்தையும் ஒருங்கே கவரவல்லது.

நவக்கிரக சந்நிதியில் ஒரு வரை ஒருவர் வக்கிரித்து மாறுபட்ட திசைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல், அனைவரும் வரிசையாக ஒரே திசையை நோக்கிக் கொண்டிருப்பது இந்தத்தலத்தின் மற்றோர் சிறப்பாகும்.

நினைக்க நோய் தீர்க்கும் திருத்தணி

திருத்தணி செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் அரக் கோணத்திலிருந்து வடக்கே எட்டுமைல் தூரத்தில் உள்ளது. திருப்பதி சென்று ஸ்ரீவெங்கடா சலபதியைத் தரிசித்துத் திரும்பும் பக்தர்கள் திருத்தணி முருகப்பெருமானையும் வழிபடவேண்டும் என்பது ஐதீகம்.

வெகு தூரத்திலிருந்த போதிலும் யாரொருவர் திருத்தணியின் பெயரைக் கேட்டாலும் சொன்னாலும், நினைத்தாலும், இது இருக்குந் திசைநோக்கித் தொழுதாலும், அவர்கள் பல பிறவிகளில் செய்துள்ள வினைகள் எல்லாம் நீங்குவதோடு, அவர்களுக்கு மட்டற்ற இன்பமும் கிட்டுமெனத் தணிகைப்புராணம் விளக்குகின்றது. “தூரத் தொழுவார் வினைசிந்திடு தணியம்பதி” என்பது திருப்புகழ்

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பக்தர்குழாம் சூழ திருப்புகழைப் பாடிக்கொண்டு முருகப்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள திருத்தணி மலையை வலம் வரும் பொழுது துஷ்டர்கள் சிலர் திருப்புகழையும் அடியார்களையும் அவமதித்து எள்ளி நகையாடினார். மனம் வருந்திய அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முருகவேளை நினைந்து “சினத்தவர் முடிக்கும்” என்னும் திருப்புகழ்ப் பாடலில் முதல் நான்கு அடிகளைப் பாடவும் எம்பெருமான் அருளால் துஷ்டர்கள் அனைவரும் திடீரென

நெருப்பால் எரிந்து சாம்பலானதாகவும், பின்னர் கருணையே உருவான சுவாமிகள் இப்பாடலின் அடுத்த நான்கு அடிகளைப் பாடவும் மாண்டவர்கள் மீண்டும் எழுந்து அடியார்களானதாகவும் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலைத் தினந்தோறும் பாராயணம் செய்பவர்களுக்குப் பூதப்பிரேதபைசாச வேதாளங்கள், பில்லி, சூனியங்கள் முதலியவற்றால் எவ்விதப் பயமும் தீங்கும் நேரிடாது என்று சொல்லப்படுகிறது.

திருத்தணிப் பெருமானது அருளைப்பெற்றவர்களில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் வாழ்ந்த கர்நாடக சங்கீத மும்மணிகளில் ஒருவரான முத்துச்சாமி தீட்சிதரும் ஒருவர். திருத்தணியில் இறைவனது சந்நிதியில் இப்பெரியார் மெய்ம்மறந்து முருகவேளைத் தியானித்திருக்கும் பொழுது, ஆறுமுகப் பெருமானே, ஒரு சிறுவனது வடிவில்தோன்றி இவரது வாயில் கற்கண்டைப் போட்டதாகவும், அன்றுமுதல் இவர் அற்புதமான கீர்த்தனங்களைப் பாடத் துவங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவரது கீர்த்தனங்களில் “குருகுஹ” எனவருவதைக் காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என்னும் சோதி இராமலிங்க சுவாமிகளும் திருத்தணி முருகப் பெருமானே நினைத்து நினைத்து உருகி அப்பெருமானையே ஞானதேசிகனாகக் கொண்டவர்கள். வள்ளலார் இளம் வயதிலேயே அந்தரங்கத்தெய்வ வழிபாட்டில் திளைத்துக் கல்வி பயிலாது

காலங்கழிக்கவே, அவரது தமையனாரான சபாபதிப்பிள்ளை தமது மனைவியாகிய பாப்பம்மாளிடம் வள்ளலாருக்கு வீட்டில் உணவு அளிக்கலாகாது என உத்தரவிட்டார். ஆயினும் அண்ணியார் அன்பும் ஆதரவும் கொண்டு தம் கணவர் அறியாதவாறு மாலை வேளைகளில் உணவு அளித்து வந்தார். ஒரு நாள் அண்ணியாரின் கண்ணீரைக் கண்டு திடுக்கிட்ட வள்ளலார் காரணம் வினவவே, அவ்வம்மையாரும் இவரைத் தமது தமையனார் சொற்படி வீட்டில் அமர்ந்து கல்வி பயின்று வரவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். அண்ணியாரின் விருப்பப்படியே, வீட்டில் உள்ள ஒரு சிற்றறையில் கண்ணாடி, திருவிளக்கு புஷ்பம், கற்பூரம் முதலியவைகளுடன் அமர்ந்து வள்ளலார் திருத்தணிகேசனை நினைந்துருகவே, கண்ணாடியில் எம்பெருமான் தோன்றி இவருக்குக் கல்வியெல்லாம் ஒதாது உணரும்படி அருளினார்.

ஒரு நாள் காலை வேளையில் வள்ளிமலை சுவாமிகள் பக்தர்களுடன் திருத்தணிமலையைத் திருப்புகழ்ப் பாராயணத்துடன் வலம்வரும் பொழுது இடையிடையே “வேலுமயிலோனுக்கு அரோஹரா” என்று அடியார்களுடன் ஆனந்தக்குரல் எழுப்பினார். அப்பொழுது அடியார் குழாத்திலிருந்த ஓர் அன்பர் பசி தாங்க முடியாமல் “இட்லிகாப்பிக்கு அரோஹரா” என்று முழக்கம் செய்தார். சிறிது தூரம் சென்றவுடன் பக்தர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பரமனே மலைப்

பாறையில் தோன்றி, அனைவருக்கும் காலைச் சிற்றுண்டி அளித்து மறைந்தார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலவிய காலத்தில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஜனவரி மாதப்பிறப்பன்று அதிகாரிகளான துரைமார்களை காணிக்கையுடன் சென்று கண்டு, புதுவருட வாழ்த்துக்கள் கூறித் திரும்புவது நம் மக்களிடையே ஏற்பட்ட ஒர்பழக்கமாகும். உலகத்திற்கே பெரிய அதிகாரியான முருகப்பெருமானை இவ்விதம் கண்டு தொழுதால் வருடம் முழுவதும் எண்ணற்ற நலங்கள் பெறலாமே என எண்ணிய வள்ளிமலை சுவாமிகளுக்கு அருணகிரிநாத சுவாமிகள் பாடிய “திருப்புகழ் ஒதுங்கருத்தினர் சேரும் திருத்தணிமேவும் பெருமானே” என்ற அமுதவாக்கும் நினைவுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆகவே சுவாமிகள் சில பக்தர்களுடன் 1917-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31-ம் திகதியிலும் 1918-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாந் திகதியிலும் திருத்தணிப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்று, திருப்புகழ்ப் பாராயணம் செய்து கொண்டே மலையேறும் திருப்புகழ்த் திருப்படித் திருவிழாவை துவக்கிவைத்தார்.

இவ்விழாவானது இப்பொழுது மிகவும் பெருகி வருடாவருடம் பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் கூடிச்செய்யும் அற்புதத் திருப்புகழ்ப் பஜனையாகத் திகழ்கிறது. இவ்விழாவிட்கென டிசம்பர் 31-ஆம் திகதி சென்னை சென்றல் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து திருத்தணிக்கு விசேட

புகையிரதம் செல்கின்றது. இந்தப் புகையிரதத்தில் அடியார்கள் திருப்புகழ்ப் பஜனை செய்து கொண்டே திருத்தணிக்குச் செல்வதும், அங்கு மக்கள் கூட்டம் இவர்களை மேளதாளத்துடன் வரவேற்பதும் மெய்ம்மறக்கச் செய்யும் காட்சிகளாகும். ஆலயத்திற்குச் செல்ல மலேமீது 365 படிகள் இருக்கின்றன. டிசம்பர் மாதம் 31-ஆம் திகதி இரவு தீபம் வைத்தவுடன் பக்தர்கள் ஒவ்வொரு படிக்கும் ஒரு திருப்புகழ்ப் பாடலைப் பாடித் தேங்காய் உடைத்துக் கார்ப்பூராத்தி செய்து படிகள் அனைத்தையும் கடந்து மலைக் கோயிலை அடைத்து இரவு முழுவதும் பஜனை செய்து கொண்டே இருந்து ஜனவரி முதலாம் திகதி அதிகாலையில் முருக தரிசனம் செய்து மகிழ்ச்சியுடன் திரும்புவர். எம்பெருமானைத் தியானம் செய்துகொண்டே 365 படிகளையும் கடந்து சென்று புது வருடத்தில் முருகவேளைத் தரிசனம் செய்து திரும்பும் வழக்கம் வருடத்திலுள்ள 365 நாட்களையும் ஆறு முகவேளின் கிருபையால் இடையூறுகள் ஏதுமின்றி இன்பமாய்க்கழித்து விடலாம் என்ற புத்துணர்வையும், நம்பிக்கையையும் பக்தர்களுக்கு அருளுகின்றது.

சூரபத்மன் முதலிய அசுரர்களோடும் வள்ளியம்மனின் சுற்றத்தவர்களான வேடர்களோடும் புரிந்த போரின் கோபம் தணிந்து முருகப்பெருமான் இங்கு வந்து, அமர்ந்தபடியினால் இந்தத்தலம் செருத்தணி [செரு-கோபம், தணி-

தணிதல்] என்னும் காரணப் பெயர் பெற்று
பின்னர் திருத்தணி என மருவிற்று.

முருகவேள் இத்தலத்தில் சாந்தமாகக்
கோயில் கொண்டிருப்பதால், இங்குவரும் பக்
தர்களுக்கும் அமைதியைத் தந்தருளுகின்றார்
என்று கூறுவர். இத்தலத்தில் நடைபெறும்
கந்தர்சஷ்டி விழாவிலும் சூரசங்காரம் கிடை
யாது. இவ் விழா யந்திரபூசையுடன் வைதீக
முறையிலேயே நடைபெறுகின்றது.

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் பல பக்திப்
பிரபந்தங்களை இயற்றிக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகத்
திகழ்ந்தவர் திருத்தணியில் அவதரித்த கச்சி
யப்பமுனிவர். இப்பெரியாரின் சீடரான கந்தப்ப
தேசிகருக்குக் குன்மநோய் ஏற்பட்டபொழுது,
தணிகையாற்றுப் படையினைப்பாடி அவரது
நோயை முருகப்பெருமானது அருளினால் தீர்த்த
ருளினார். இவர்பாடியுள்ள திருத்தணிகைப் பதிற்
றுப் பத்தந்தாதி என்னும் நூலில், முருகப்பெ
ருமானின் திருவடியைச் சிரமேற்கொண்டு,
எம்பிரானின் நாமத்தை, ஓதி, வடிவேலிறைவ
னின் கீர்த்தியைக் கூறிக் கொண்டிருந்தால்
பாசங்கள் அகன்றுவிடும்.

இந்தத் தலத்தில் இறைவனது சந்நிதானத்தில்
வழங்கப்படும் விபூதி, ஸ்ரீபாதரேணு என்று
அழைக்கப்படும் சந்தனம் ஆகிய பிரசாதங்கள்
தீராத வியாதிகளையெல்லாம் தீர்க்கும் அருமருந்

தாக விளங்குகின்றன. திருத்தணிக்குச் செல்லவேண்டுமென நினைத்தாலும், திருத்தணி இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுதாலும், பத்தடி தூரம் நடந்தாலும், இந்தத் தலத்தின் பக்கமாகச் சென்றாலும் நோய்கள் எல்லாம் அறவே ஒழிந்துவிடும் எனத் தணிகைப் புராணம் கூறுகின்றது.

நான்காவது பிராகாரமாகிய ரதவீதியின் கிழக்குப் பாகத்தில் கார்த்திகைத் தினங்களில் வீசைக் கணக்கான பிரார்த்தனைக் கற்பூரம் எரியும் கற்பூரக் கொப்பறையும்; தினந்தோறும் பூஜா காலங்களில் முஸ்லீம் மக்கள் வாத்தியம் வாசிக்கும் நவாப்வாத்திய மண்டபமும் இருக்கின்றன. தனது துன்பத்தை அகற்றியதன் அறிகுறியாகக் காதர் என்ற நவாப் இந்த வாத்திய மண்டபத்தையும் தனது பெயரால் பிரசன்ன காதரீஸ்வரர் என்ற சிவாலயத்தையும் இக்கோயிலில் அமைத்ததாகச் கூறப்படுகிறது. இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் வணங்கும் தெய்வமாக இங்கு அமர்ந்துள்ள முருகப்பெருமான், இந்தத் தலத்தில் வள்ளிமலை சுவாமிகளுக்கு ஒரு முஸ்லீம் பெரியவரின் வடிவில் காட்சி கொடுத்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

குமரப்பெருமானது ஆலயத்தில் மூலவரின் முன்பும் உற்சவ மூர்த்தியின் முன்பும் வழக்கமாகக் காணப்படும் மயிலின் உருவம் இந்தத்

தலத்தில் இல்லாமல் ஐராவதத்தின் உருவம் இருப்பது ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். மேலும் இங்கு ஐராவதம் சந்நிதியை நோக்கி நிற்காமல் கிழக்கு நோக்கி நிற்பதும் மற்றோர் விசேட அம்சமாகும். தேவசேனாதேவியின் சீதனப்பொருளாக ஐராவதம் வந்துவிட்டதால், தேவலோகத்தில் செல்வம் குறைந்தது. அந்தக் குறைநீங்க இறைவன் ஆணைப்படி கிழக்குத்திசையிலுள்ள தேவலோகம் நோக்கி அது நிற்கிறதென்று வரலாறுகள் கூறுகின்றன. முருகப்பெருமானுடைய வாகனங்களாகிய மயில், யானை, ஆடு முதலியவைகளுக்கு உட்பொருள் உண்டு. மனம், புத்தி, சித்தம் என்னும் மூன்றில் மனம் தூண்டபுத்தி அதனை ஏற்க, சித்தம் செயல்படுகின்ற தென்பர். மனம் மயில் என்றும், புத்தி யானை என்றும், சித்தம் ஆடு என்றும் உருவகப்படுத்தி உள்ளதாகக் கூறுவர். மனம் தூண்டினாலும் புத்தி சில சமயங்களில் ஏற்காது. மனதையும் புத்தியையும் இறைவனது திருவடியில் பதியவைத்து விட்டால், சித்தமாகிய ஆட்டை இறைவன் தானே அடங்கும்படி செய்து முத்தியை அருளுவான்.

தேவசேனாதேவிக்கு இந்திரனால் சீதனமாக அளிக்கப்பட்ட அற்புதமான பெரிய சந்தனக்கல்லும் இக்கோயிலில் இருப்பதை இன்றும் காணலாம். பல நூற்றாண்டுகளாகச் சந்தனம் அரைக்கும் உபயோகத்திலிருந்தும் இச்சந்தனக்கல் தேய்வுறாது ஜோதி வீசுகின்ற பல அணுக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குவதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஒளவைக்கு அருளிய முருகன்

பழமுதிர்சோலை என அழைக்கப்படும் அழகர் கோயில் மதுரை ஜில்லாவில் மதுரையிலிருந்து வடக்கே சுமார் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. இது அழகர் கோயில், திருமாலிருங்குன்றம், சோலைமலை என அழைக்கப்பட்டுச் சிறந்த விஷ்ணு தலமாகச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமுருகாற்றுப் படையில் வரும் பழமுதிர்சோலை என்பதற்குப் பழம் முற்றினசோலை என்று நச்சினூர்க்கினியர் என்ற புலவரும் பழம் உதிரப்பட்ட சோலைகளையுடைய மலை என உரையாசிரியரும், முதிர்ந்த பழங்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்தமலை எனப் பாரதியாரும் பொருள் கூறியுள்ளனர்.

தூபதீபங்களுடனும், பல்வேறு கொம்புகள் வளைவான மணிகள் முதலியவைகளுடைய ஒலியுடனும், இன்னிசையுடனும், குறமகளிர் குரவையாடி முருகப்பெருமானுடைய பிணி முகம் என்னும் யானையையும் போற்றிநிற்க, தெய்வநம்பிக்கை அற்றவர்கள் எல்லாம் நாணுமாறு முருகவேள் அங்கு அமர்ந்து கருணைபுரிந்து வேண்டுவார். வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் குறைவற அருள்புரிகின்றார். சர்வசமயசமரசத் தெய்வமான முருகனைப் போன்றே இந்தத் தலத்தில் திருமாலும், இதர மதத்தவர்களாலும் வணங்கப்படுகின்றார்.

ஒளவையார் சமுதாய சேவைசெய்ய விரும்பினார். அதற்குத்தனது இளமையும் அழகும் தடையாயிருப்பதை உணர்ந்து முதுமையைத் தாமே விரும்பி வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டார். இவர் சேர, சோழ, பாண்டியராகிய மூவேந்தர்களாலும் போற்றப்பட்டவர். இத் தலமே மதுரைக்குச் செல்லும் வழியாக இக் காலத்தில் விளங்கியதாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது. இத் தலத்தில் மதுரையை நோக்கி விரைந்த ஒளவைப்பிராட்டிக்கு நாவற்பழத்தை உதிர்ந்துச் சில வினாக்களைக் கேட்டு, அம்முதாட்டியின் வாயிலாக பல நீதிகளை உலகம் உய்ய அருளினார்.

ஒளவையார் வரும் வழியில் முருகவேள் மாட்டுக்காரர் சிறுவனைப் போன்ற வடிவுடன் ஒரு நாவல் மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்திருந்தார். களைப்புடன் வந்த முதாட்டி நாவல் மரநிழலில் சிறிது இளைப்பாறினார். மேலே அண்ணாந்து பார்த்தார். பையன் ஒருவன் நாவல் மரத்தில் இருந்து பழம் பறித்து உண்பதைக் கண்டார் ஒளவையார். நல்ல வெயில் அல்லவா? ஒளவையாருக்கும் பழம் உண்ண வேண்டும் என்று ஆவல் எழுந்தது.

தம்பீ! எனக்கும் சில பழங்கள் போடு என்று ஒளவையார் கேட்டார். பையன் சிரித்த படியே பாட்டி! பாட்டி! சுட்டபழம் வேண்டுமா? சுட்டபழம் வேண்டுமா? என்று கேட்டான். ஒளவையார் திகைத்து விட்டார். சுட்டபழம் என்பதும்

ஒன்று உண்டா! என்று திகைத்தார். என்றாலும் அதனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். சுட்டபழமே போடு என்றார் ஓளவையார். பையன்தான் நின்ற கிளையை ஒரு உலுக்கு உலுக்கினான். கனிந்த பழங்கள் எல்லாம் மணலில் வீழ்ந்தன. ஓளவையார் பழங்களைப் பொறுக்கி பழங்களில் ஒட்டியிருந்த மணல் போக ஊதினார். அதைப்பார்த்த பையன் பாட்டி! பாட்டி! பழம் நல்லாகச் சுடுகிறதா என்று கேட்டான் ஊதி ஊதி ஆறியபின் சாப்பிடு. என்று கூறிச் சிரித்தான் மாட்டுக்காரச் சிறுவன். சிறுவனின் மதிநுட்பத்தை எண்ணிய மூதாட்டி தன் அறிவின் சிறுமையை எண்ணிக் கண் கலங்கினார்.

“கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணுக் கோடாலி இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும் - பெருங்கானில் காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான்தோற்ற தீரிரவு துஞ்சாதென் கண்”

என்றுகூறி மிகவும் வருந்தினார். இத்திருவிளையாடலில் இறைவன் ஒரு தத்துவத்தை உணர்த்துகின்றார். இவ்வுலகில் வந்துள்ள உயிர்கள் உலகபாசம் எனும் மண்ணால் ஒட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இம் மண்ணைப் போக்க வெறும் சுவியறிவு மட்டும் போதாது. இறைவனை உணரும் மெய்யறிவு இருந்தால்தான் பற்று என்னும் மண்ணை அகற்ற முடியும் என்பதே இவ்விளையாடலின் உட்பொருளாக அமைந்திருக்கிறது.

மக்களுக்கு மெய்யறிவைப் போதிக்க வேண்டி
எம்பெருமான், வருந்திய ஓளவைக்குத்தன் சுயவடி
வைக் காட்டிச் சில வினாக்களைக் கேட்டுப் பதில்
கூறவைக்கிறார். “கொடியது எது?” “இனியது
எது?” “பெரியது எது?” அரியது எது?” என்ற
வினாக்களைக் கேட்டு அரிய பாடல்களைப் பாட
வைக்கிறார்.

அகத்திய முனிவருக்கு இலக்கணங் கற்பித்த முருகன்

பார்வதி பரமேஸ்வரருடைய திருமணம் இமயத்தில் நடைபெற்றது. இந்திருமணத்தைக் கண்டுகளிக்க முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் என்று கூறப்படும் இவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுகூடினர். இதனால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது. இந்த நிலையைச் சமன் செய்வதற்காகப் பெருமான் அகத்தியமுனிவரை அழைத்துத் தெற்கே போகவேண்டும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அகத்தியர் “எம்பெருமானே தங்கள் திருமணத்தைக் கண்டுகளிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கில்லையே! அடியேன் செல்லும் தேசமோ தமிழ்த்தேசம்! அடியேன் தமிழ்மொழியறியேன்” என்று கூறினார். பெருமான் திருமணக்காட்சி உமக்கு வழியிலே காணச் செய்வோம்; தமிழும் நாம் அறிவுறுத்துவோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இறைவன் அகத்தியருக்குத் தமிழைக் கற்பித்தார். நிரம்ப அறிந்து கொண்டார் அகத்தியர். தெற்கே வந்தார். பூமி சமநிலையடைந்தது. ஆனால் அகத்தியரிடம் ஒருகுறையிருந்தது. இலக்கண அறிவு நம்மிடம் நிரம்ப இல்லையே என்று அவர் பெருங்கவலை கொண்டார். இலக்கணம் கற்பிப்பது என்றால்

அஃது இலகுவான தொன்றன்று என்பதை அகத்தியர் நன்கு அறிவார். நல்லதோர் ஆனைத்தேடினார்

தமிழ்க்கடவுள் என்று யாவராலும் போற்றப் படுபவரும், முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்பவருமாகிய முருகக்கடவுளைவிட அதனை யாருங் கற்பிக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். முருகனைச் சென்றடைந்தார். “அப்பனை முருகா! தமிழ் தெரியாது என்றபோது பரமேஸ்வரன் அதனை அருளினார். இப்போது இலக்கண அறிவு இல்லாமையால் தயங்குகிறேன். திருவுளம் இரங்கி இலக்கண அறிவை எனக்கு அருளிச் செய்தல் வேண்டும், நீ அன்றி வேறுயாரும் அதனைக் கற்பிக்க முடியாது என்பதையும் நான் நன்கு அறிவேன் முருகா” என்று குறையிரந்தார். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயும் முருகப் பெருமான் அருளால் அகத்தியருக்கு இலக்கண அறிவும் பூரணமாயிற்று. முருகப் பெருமானிடம் ஐயந்திரிபற இலக்கண அறிவைப் பெற்றுக் கொண்ட அகத்தியர் அருமையான இலக்கண நூலைத் தமிழுலகுக்கு அளித்தார். அதுவே அகத்தியமாகும். அகத்திய இலக்கண நூலை முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம் ஆகிய இரு சங்கங்களுக்கும் பிரமாண நூலாக அமைந்தது.

குமரகுருபர சுவாமிகள் தமது முத்துக்குமார சுவாமிப்பிள்ளைத்தமிழில், முத்தப்பருவத்தில் “குறுமுனிக்கும் தமிழுரைக்கும் குமர முத்தம்-
-தருகவே”

என அருமையாகச் சொல்வது கண்டு குறிப்
பிடற்பார்லது,

“குறுமுனிவன் அகமகிழக் கோதறு செந்-

-தமிழுரைத்தோன்

அறுமுகவன் இருசரணம் அநுதினமும் மனதில்-

-வைப்பாம்”

எனத் திருநெல்வேலிப் புராணத்திலும் அகத்
தியருக்குத் தமிழுரைத்தமை கூறப்படுகின்றது.

அகத்தியருக்குத் தமிழ் கொடுத்தவன் பர
மேஸ்வரன், தமிழ் இலக்கணத்தைக் கொடுத்த
வன் வேல்முருகன்! சிவபிரானுக்கும் குருவாக
அமைந்த முருகனை விட இலக்கணத்தைக் கற்
பிக்க வேறுயாரே வல்லார்?

முருகன் சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான
பரதெய்வம், நமக்கெல்லாம் நல்லறிவு தரும்
பேரருட் தெய்வம். முருகன் தன் அன்பர்கள்
மெய்ந்நூல்களை ஐயந்திரிபற உணர்ந்து வீடு
பெறும் பொருட்டு அவர்கள் உயிரோடு ஒன்றாய்,
வேறாய், உடனாய் நிற்பான். அங்ஙனம் நிற்கும்
நிலை மெய்ப்புணர்ப்பு நிலை அல்லது அத்துவித
நிலையாகும்.

நல்லூர்த் தேரடி

கொடியேற்றித் தேர்இழுக்கும் கோயில்களில் எல்லாம் தேர் உண்டு. ஆண்டில் ஒரு நாளைக்கு மாத்திரமே தேரோட்டம் நிகழும். மற்றைய நாள் எல்லாம் தேர் நிற்பதற்கு ஒரு கட்டிடம் இருக்கும். அதற்குத் தேர் முட்டி என்று பெயர். மற்றைய இடங்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு நல்லூர்த் தேரடிக்கு மாத்திரம் எவ்வாறு வந்ததென்று ஒரு கேள்வி? செல்லப்பா சுவாமிகள் அவரது சகாக்கள் யோகர் சுவாமிகளைப் போன்றோர் நல்லூர்த் தேரடியைத் தமது வாசஸ்தானமாகக் கொண்டமைதான் காரணமாகும். கடையிற்சுவாமிகள் பெரும்பாலும் நல்லூருக்கு வந்து ஓட்டமாகவே உள் வீதியைச்சுற்றி புறவீதியையும் சுற்றிவிட்டுத் தன் வழியே போய் விடுவார்.

திருநெல்வேலியில் ஒரு பெண்மணிக்கு ஒரு கை நோயுற்று வழங்கா நிலையிலிருந்தது. எந்தப் பரிகாரத்தினாலும் அது தீரவில்லை. கடையிற் சுவாமிகளின் அருளினாலாவது இது மாறாதா என்பது அப்பெண்மணியின் ஏக்கம். நல்ல வேளையாக ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அவர் நல்லூர்க்கந்த சுவாமி கோயிலுக்குப் போயிருந்தார். வழிபாடு முடிந்து வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். யாரோ ஒருவர் கோவிலின் வாசலை நோக்கி ஓடி வரக் கண்டார். அங்கு நின்ற மற்றவர்கள் கடையிற்சாமி, கடையிற்சாமி என்றனர். அதைக்

கேட்டு அப்பெண்மணியும் சுவாமிபின் னை ஓடினார்.

சுவாமிகள் கோயில் உள்ளீதி சுற்றியோடி மறுபடியும் வாசலில் வரும்போது கோயில் ஐயர் பூத்தட்டுடன் அங்கு நின்றார். சுவாமிகள் ஐயரிடம் திடீரென்று கையை நீட்டவே, ஐயர் தட்டத் திலிருந்த செவ்வரத்தம் பூக்களிற் சிலவற்றை உள்ளிச் சுவாமிகள் கையிலிட்டார். சுவாமிகள் அவ்வளவையும் தம் வாயிலிட்டுக் குதப்பிக் கொண்டோடவே அப்பெண்மணியும் தொடர்ந் தோடிக் கொண்டிருந்தார் சுவாமிகள் கோயிற் புறவீதியில் ஓரிடத்தில் திரும்பி நின்று கை நீட் டும்படி பெண்மணிக்குச் சைகைகாட்ட அவரும் அவ்வாறே கைநீட்டிப் பரிந்து நின்றனர்.

சுவாமிகள் திருவாய் திறந்து நன்கு மெல்லப் பட்ட செவ்வரத்தம்பூக் குதப்பலை உமிழ்ந்து விடவே “தனம் பெரிதும் பெற்றுவந்த வறியவன் போல” மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்து நின்றார். சுவாமி கள் பின்பு நிற்கவில்லை ஓடி விட்டார். அம்மை யார் அதனைத் தங்கையிற்றடவிய மாத்திரத்தே கை நோயும் தீர்ந்து மெய்நெறிக்கும் அருகதை உடையவராயினார். சீவன் முத்தர்களின் உச்சிட் டம் அருள் அமிழ்தம். அதுவே மருந்து; தீரா நோய் தீர்த்தருள வல்லது. மெய்யடியார் அதனைப் பெறத் தவங்கிடப்பார்கள். இந்த அருளாடல் நல்லூர்த் தேரடியில் நிகழ்ந்ததாகும்.

கடையிற் சுவாமிகள் வீதியைச்சுற்றி ஓடி வந்த காலத்தில் ஒருவர் தேரடியில் உட்கார்ந்திருந்தார். கண்கள் விழித்திருந்தாலும் அவரது மனம் எங்கோ மிகமிக உயரத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் கடையிற் சுவாமிகளுடைய தரிசனம் இவருக்குக் கிடைத்தது இவர்தான் செல்லப்பா சுவாமிகள்.

செல்லப்பா சுவாமிகளுக்குக் கடையிற் சுவாமிகளைப் பார்த்த உடனேயே இவர்தான் தன்னுடைய குருவாக வரக்கூடியவர் என்பதை உள்ளுணர்வினால் உணர்ந்து கொண்டார். இதனைப் பரிசீலனை செய்தும் பார்த்தார். செல்லப்பர் ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தை வைத்துக் கொண்டு கடையிற் சுவாமிகளுடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடையிற் சுவாமிகளைக் கண்டதும், எலுமிச்சம் பழத்தோடு ஓடினார். கடையிற் சுவாமிகள் இவரது வருகையை உணர்ந்து சிறிது தாமதித்தார். அந்த நேரத்தில் இருகைகளாலும் எலுமிச்சம் பழத்தை நீட்டினார். கடையிற் சுவாமிகள் பெற்றுக் கொண்டதோடு சுவாமிகள் செல்லப்பரை ஒரு பார்வை பார்த்தார். அப்பார்வை செல்லப்பரை என்னமோ செய்தது. விண்ணும் மண்ணும் தெரியாத ஒரு மயக்கத்தில் அன்று முழுவதும் மூடப்பட்டுக் கிடந்தார்.

இன்னொரு ஆசை எழுந்தது. தனது குரு நாதன் சாராயம் குடிப்பவர் என்று யாரோ

சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருந்தார். அவருக்குக் கொடுப்பதற்கென்று ஒரு சாராயப் போத்தலும் ஒரு வெள்ளி ரூபாவும் தேடிவைத்திருந்தார். கடையிற் சுவாமிகளைக் கண்டதும் செல்லப்பர் சாராயப் போத்தலை எடுக்க ஓடினார். ஓடிச் சென்றவர் வெட்கி நின்றார். சாராயப் போத்தல் மூடி உடைக்காமலேயே வெறும் போத்தலாய் இருந்தது.

தனது குருநாதன் இருக்குமிடந்தேடி ஒரு நாள் செல்லப்பர் சென்றார். இவரைக்கண்டதும் பக்கத்திலுள்ள கடலைக் காரியிடம் கடையிற் சுவாமிகள் ஒரு வெள்ளி ரூபா வாங்கி வெற்றிலையில் மடித்துக் கொடுத்தார். செல்லப்பருக்கு இதிலும் தோல்வி தான் கொடுக்க நினைத்த வெள்ளி ரூபாவைக் குருநாதன் தனக்குக்கொடுத்து விட்டாரே என்று செல்லப்பர் மனதுள் ஆனந்தங் கொண்டார். அத்தருணத்தில் கடையிற் சுவாமிகள் தனது சக்கத்தில் இருந்த குடையை எடுத்து செல்லப்பருடைய தலையில் வைத்து அசைத்து தம்மைக் தட்டி 'ஓட்டா' என்று சொல்லி விட்டார். அந்தக் கணப் பொழுதிலேயே பூலோகந் தெரியாத நிலை செல்லப்பருக்கு உண்டானது. அந்தநிலை பதினைந்து நாட்கள் வரை நீடித்தது. அப்பதினைந்து நாட்களுள் நல்லூர் தேரடியிலேயே செல்லப்பர் ஆழ்ந்த சமாதியில் இறந்தார். இந்த நிகழ்ச்சியின் மேல் செல்லப்பர் உலகம் போற்றும் உத்தம ஞானியாகிவிட்டார்.

தேரடியில் குந்தியிருந்த செல்லப்பர் ஊர் அடங்கிய பிற்பாடு நல்லூரான் சந்நிதியில் நின்று முருகனைப் பிதாவே! பிதாவே என்று அழைப்பார், அவரோடு விடியும் வரை பேசிக்கொண்டு நிற்பார். இவரது நிலையை அறியாதார் விசரன் என்றே பட்டம் சூட்டினர்.

யோகநாதன், தனது நண்பர்கள் திருஞான சம்பந்தர், இராமலிங்கம் & தியோருடன் செல்லப்ப சுவாமிகளைப் பார்க்க நல்லூர்த் தேரடிக்குச் சென்றிருந்தார். செல்லப்பரைக் கண்டதும் யோகநாதன் தன்வசம் அழிந்தார். மனதிலே குருவாக் கொண்டார். யோகரைக் கண்டதும் செல்லப்பர் ஆரடாநீ? என்று. மலைத்து நின்றார் சீடன். 'தேரடாவுள்! என்றார் செல்லப்பர் அதற்கடுத்துதீரடா பற்று!' என்றார்.

ஆரென்றூராய்வதற்கு உள்ளே தேட வேண்டும் உள்ளே தேடுமுன் பற்றுக்கள் பாசங்களை நீக்குதல் வேண்டும்.

மலைத்து நின்ற சீடனை மனமகிழ்ச்சியோடும் கருணையோடும் நோக்கிய குருநாதன் "உன்னைத்தான் பார்த்திருந்தேன், உனக்கே பட்டஞ்சூட்டப் போகின்றேன் வாவா" என்று அருகிலழைத்து, அன்போடு அருள் கலந்த அறவுரைகளை அகம்மலரவும் புறம் புளகாங்கிதம் கொள்ளவும் கூறியருளினார்.

செல்லப்பா சுவாமிகள் சிரித்துச் சிரித்துச் சொன்னவை எல்லாம் சீடனுள்ளத்தில் தொகுதி

தொகுதியாய்ச் சென்று படிந்தன. அவர் மனதிற்
படிந்து பதிந்தவையாவும் பிற்காலத்தில் நற்சிந்
தனைப் பாடல்களாக வெளிவந்தன.

தன்னை யறியத் தவமுஞ்ஞற்றும் மாதவரை
அன்னை யைப்போல தரிக்கு மாறுமுகன்-

—சந்நிதியில்

தேரடியிற் தேசிகனைக் கண்டு தெரிசித்தேன்
தேரடாவுள் என்றான் சிரித்து.

முன்று பெரிய மகான்களுடைய திருவடி
பெற்ற இடம் நல்லூர்த்தேரடியாகும். செல்லப்
பருடைய சமாதியும் பக்கத்திலே பெருந்தியுள்
ளது. இன்றும் நல்லூர்க் தேரடியில் அருளலை
வீசிக் கொண்டே இருக்கின்றது. அதனால்தான்
பல சிவனடியார்கள் அந்த இடத்தில் தினமும்
ஒன்று கூடுகின்றனர். நற்சிந்தனைப் பாடல்கள்,
திருவாசகம், கந்தபுராணம், திருப்புகழ்ப் பாடல்
கள் போன்றவை தினமும் அந்த இடத்திலே
ஒலிக்கின்றன அங்கு ஆத்மீக அலையோடு திரு
முறை அலைகளும் திருமந்திர அலைகளும் வீசிய
வண்ணமே இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் முந
கன் ஆடலே.

செல்லச் சந்நிதியானின் சீரிய அற்புதங்கள்

பழநிக்கந்தன் அபிஷேகப்பிரியன்; திருச்செந்
தூர்க்கந்தன் அலங்காரப்பிரியன். இதைப்போன்று
செல்லச்சந்நிதிக் கந்தனை அன்னப்பிரியன் என்
றும், அன்னதானக் கந்தன் என்றும் பக்தர்கள்
செல்லமாக அழைப்பர். அங்குள்ள முப்பதுக்கும்
மேற்பட்ட மடங்களில் தினமும் ஆயிரக் கணக்
கான அடியார்களுக்கு அன்னதானம் நடைபெறும்
செல்லச்சந்நிதி முருகனின் அற்புதங்களைத் தொகுத்
தால் ஒரு புராணமே பாடி விடலாம். தினமும்
ஏதோ ஒரு அற்புதம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த
காலம் ஒன்றிருந்தது. அவ்வற்புதங்களை நினைவு
கூரும் போது கல்மனமும் கசிந்துருகும்.

பக்தர்கள் முருகனைத் தாயாகவும் தந்தையா
கவும், கருதி குழந்தைகள்போல முறையிடுவதை
யெல்லாம் முருகப் பெருமான் கேட்டு அருள்புரி
கின்றார். உடலில் எவ்வித வருத்தம் நேரினும்
குழந்தை அழுதல் மூலம் தாயிடம் முறையிடுகின்
றது. உடனே தாய் ஓடோடியும் வந்து குழந்
தைக்குச் சமாதானம் கூறிக் குழந்தையின் குறை
களைத் தீர்க்கிறாள். அது போலவே பக்தர்களும்
குழந்தைகளாகி முருகனிடம் முறையிடுகின்றனர்.
பக்தர் குறைதீர்க்க முருகன் பால் நினைந்துட்டும்
தாயினும் சாலப் பரிந்து ஓடிவருகின்றான்.

வள்ளி என்றொரு அம்மை. அவளுக்குப் பிற வியிலே கண்ணிரண்டும் குருடு. பூர்வ வினைப் பய னால் முருகன் மேல் தீராத காதல், முருகநாமம் மாத்திரமே சொல்லத் தெரிந்தவள். சந்நிதியான் வாசலில் நின்று வாய் புலம்பி அழுவாள். முருகா நீ இருக்கும் போது நான் குருடியாக இருக்க லாமா? நான் பொன்னும் பொருளுமா கேட்கின் றேன். உன்னழகைக் காணக் கண்ணொளி தருவா ய்ப்பா. இப் பெண்ணின் முறையீட்டுக் கிரங் கிய பக்தர் ஒருவர் உனது காலடி மண்ணை எடுத் துப் பூசு என்றார். உடனே அந்த அம்மையார் தான் நின்ற இடத்து மண்ணை எடுத்துக் கண்ணில் தடவினார். என்ன ஆச்சரியம்? கண்கள் ஒளி பெற்றன. ஆனால் மருந்து சொன்னவரைக் காண வில்லை. முருகா, முருகா என்று வாய்விட்டு அலறினார். கந்தா முருகா வழிகாட்டு; உன் கடைக் கண் ணாலே பழி ஓட்டு என்று ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிய நின்று பாடினார். அவர் வீடு செல்ல விரும்பவில்லை. முருகனையும் அவன் அடியாரை யும், பார்த்த கண்ணாலே வேறொன்றையும் பார்ப் பதில்லை என்று வைராக்கியம் பூண்டார். இராப் பகலாக சந்நிதியான் சந்நிதியே தஞ்சமென்று கிடந்தார்.

காராளன் ஒரு குடும்பஸ்தன். திடீரென ஏற்பட்ட பாரிசுவாதத்தினால் கால் நடக்க முடி யாதவனான வைத்தியர் எல்லாருங் கை விட் டனர். ஆங்கில வைத்தியமும் செய்தான்; ஆயுர் வேத வைத்தியமும் செய்தான். ஒன்றிலும் சுகம்

காண முடியவில்லை. செல்லச்சந்நிதி முருகனிடம் சென்றான். முருகா என்னை நடக்க வைத்தால் வீடு செல்வேன். இல்லையேல் இங்கேயே பழிக்கிடை கிடந்து சாவேன் என்று கிடந்தான். கோயில் முன்னிலையிலேயே முழுநேரமும் செலவழித்தான் விழித்த நேரமெல்லாம் முருகா முருகா என்று உருகுவான். இந்த நோயைத் தீர்ப்பதில் உனக்கேதும் குறை உண்டோ? கேட்போர் மனமே பாகாய் உருகியது. ஒரு நாள் இரவு மயில் ஒன்று வந்து தனது தோகையால் அவனது காலைத் தடவியது. காராளன் விழித்தெழுந்தான் கால்கள் கஷ்டமில்லாமல் நடைபோட்டன. முருகன் ஆலயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி விடியும் வரை நடந்தான்; முருகா முருகா என்று பாடினான். நீராடி காலைப்பூசை பார்த்து வீதியை மூன்று முறை உருண்டு வந்தான் முருகனை நினைத்து உருகியவாறே நடந்தான். ஊரவர் எல்லாரும் உருகி உருகிப் பார்த்தனர். வைத்தியர் கண்டு அதிசயித்தனர். முருகன் பெருமையை யார்தான் கூறமுடியும்!.

சண்முகவேல் ஒரு முருகபக்தர். அவருக்குத் திருமணமாகிப் பத்து ஆண்டுகளாகியும் குழந்தைகள் இல்லை. தெய்வத் திருவருளால்தான் உங்களுக்கும் குழந்தை கிடைக்க வேண்டும் என்று சோதிடம் கூறியது. செல்லச் சந்நிதி முருகனிடமே கணவனும் மனைவியும் நேர்த்திக்கடன் வைத்தனர். குழந்தை கிடைத்தால் குழந்தைத் தொடட்டில் ஒன்று கொடுப்பதாக அம்மையாருடைய

நேர்த்திக்கடன். கணவனே முருகா உன் புகழ் பாட எனக்கொரு குழந்தை கொடு என்று வேண்டுகுதல் செய்து விரதங்களால் தம் உடலை வாட்டினார்.

அவர்களுடைய வேண்டுகுதல் வீண்போகவில்லை வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈபவன் அல்லவா ஆண்டவன். அம்மையார் கர்ப்பவதியாகி அழகான குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தார் அன்புடனும் ஆதரவுடனும் வளர்த்து வந்தனர் குழந்தைக்கு முடி எடுக்கச் செல்லச் சந்நிதியானிடம் சென்றபொழுதுங்கூட அம்மையார்தான் செய்த நேர்த்திக்கடனை நினைவுகூரத் தவறிவிட்டார். குழந்தை இல்லாத வீட்டிலே குழந்தை இல்லாத குறை நீங்கியதே தவிர வயது ஏழாகியும் குழந்தையின் மழலைச் சொல்கேட்கவில்லை. முருகன் குழந்தையைக் கொடுத்தான். அவனருளை நினைந்து. மனமுருகினர் தம்பதியர் போயும் போயும் வாய் பேசாக் குழந்தையை யா அவன் எமக்குக் கொடுக்க வேண்டும்

இருவரும் குழந்தையுடன் சந்நிதி சென்றனர் முருகா உனது குழந்தை பேசாவிட்டால் உன் சந்நிதியை விட்டுப் போவதில்லை என்று வைராக் கியம் பூண்டனர். காலை நான்கு மணிக் கேழுவரும் எழுந்து தீர்த்தமடிக்கோயில் சென்றால் அவசிய கருமத்திற்காக வெளியே செல்வதைத் தவிர இராப்பகலாக முருகன் சந்நிதியே தஞ்சமெனக் கிடந்தனர்.

ஒரு நாளிரவு அர்த்தசாமம் இருக்கும் கந்த ரநுபூதிப் பாராயணம் முடித்து மூவரும் இலே சான உறக்கத்தில் இருக்கும்போது கனவிலே காவியுடை தரித்த சாது ஒருவர் தோன்றி “சட்டியிலே உடலை வாட்டினால் மகன் பேசுவான் நேர்த்திக் கடனை மறந்துவிட வேண்டாம். என்ற வார்த்தைகள் நனவிலே நிகழ்ந்தவை போல அவர்களிருவருடைய காதிலும் ஒலித்தன. கணவனும் மனைவியும் ஒரே நேரத்தில் விழிப்புக் கொண்டனர். இருவரும் கண்ட கனவைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். பையனும் ஏதோ ஒரு உணர்வு வந்து விழித்து விட்டான். தாய்தந்தையர் இருவருடைய முகங்களையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். இருவர் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் அருவிபோல் பெருகுவதைக் கண்டான். என்ன நினைத்தாலே யாரறிவார்? பையனும் கண்ணீர் பெருக்கினான்.

முருகன் நேர்த்திக் கடனை மறந்து விடவேண்டாம் என்று கூறினானே, “நீ ஏதாவது நேர்த்திக்கடன் என்னை அறியாமல் செய்தாயா? என்று கணவன் மனைவியிடம் கேட்டார். அப்பொழுது தான் மனைவி தான் செய்த நேர்த்திக் கடனை நினைவூட்டியதோடு தனது மறதியைத் தானே கடிந்தும் கொண்டாள். கந்தசஷ்டி நோன்பு ஆரம்பமானது. ஆறு நாட்களும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் முருகன் அருள பெறவேண்டி நோன்பு நோற்றனர். இம் மூவரும் ஆறு நாட்களும் எலுமிச்சம்பழச் சாற்றைத் தவிர வேறு எதையும்

உட்கொண்டாரில்லை. ஆறும் நாள் சூரன்போர்த்திருநாள். முருகனுக்குப் பின்னாலே பிள்ளைத் தொட்டில் ஒன்று உருண்டு கொண்டு சென்றது. அத்தொட்டிலை அவர்கள் மகனே தள்ளிச்சென்றான். பிள்ளைத் தொட்டிலைப் பூசகரிடம் கையளிக்கும் வரையில் அவர்கள் நெஞ்சம் படாதபாடெல்லாம் பட்டது. இன்னும் முருகன் அருள் பாலிக்கவில்லை என்பதே அவர்கள் ஏக்கம்.

தொட்டிலைப்பூசகரிடம் கையளித்தார்கள்தாயும் தந்தையும் அயற்றமரம்போல் வீழ்ந்தார்கள். பூசகர் பையனின் வாயைத் திறந்து திருநீறிட்டார். பூசகர் ஆவேசம் வந்தவர் போல் பேசடா பேசு என்றார். பையன் முருக முருகா என்று கூறினான். பையன் குரல் கேட்டு இருவரும் துடிதுடித்து எழுந்தனர். அன்று தொடக்கம் மூவரும் முருகன் சந்நிதியில் விரதங்கள் அநுட்டிக்கவும் முருகன் புகழ் பாடவும் தவறுவதில்லை. திருச்செந்தூர் முருகன் குமரகுருபரரைப் பேசவைத்ததுபோல் சந்நிதி முருகன் இந்தப் பையனைப் பேசவைத்து அன்று தொடக்கம் முருகதாசன் என்ற பெயரையும் பெற்றான்.

சந்நிதி வீதிகளில் நாய்களின் தொகைகளுக்கும் குறைவில்லை. அன்னதான உணவை உண்டு, அடியார்களின் உச்சிட்டத்தை உண்டு, அவையும் தமது பிறப்பைப் புனிதப்படுத்திக் கொண்டன. ஒருமுறை ஒரு அம்மையார் அந்த நாய்களுக்கு உணவூட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அன்பின் வெளிப்பாட்டை அநுபவித்துக்

கொண்டு நின்றேன், அம்மையார் அடியேனைப் பார்த்து இந்த நாய்கள் எல்லாம் யார் தெரியுமா? என்று கேட்டார். அடியேனான் என்ன விடைதான் கூறமுடியும்? அடியேன் திகைத்து நின்றேன். கோயில் சொத்தை முற்பிறப்பில் அநுபவித்தவர்கள்தான் இவர்கள். அடியார்களின் உச்சிட்டத்தை உண்டு இந்த நாயடியார்கள் தம்மைப் புனிதப்படுத்திக் கொள்கின்றன என்றார். ஒருமுறை ஒரு பெட்டை நாய் நான்கு குட்டிகளை ஈன்றது. அதில் ஒன்றுதான் கடுவன்குட்டி. அது நல்ல அழகான குட்டி. அதை மேல் ஆசை கொண்டார் ஒரு முருகபக்தர். அதை மெல்லமாக பிடித்துத் தனது வீட்டில் கொண்டு சென்று சங்கிலியால் பிணைத்துக்கட்டி வைத்திருந்தார் அன்றிரவு முருகன் கனவிலே தோன்றி கோயில் சொத்தைத் திருடி இப்பிறப்பு இந்த நாய்க்குக் கிடைத்தது. அதே பிறப்பை நீயும் விரும்புகிறாயா? என்று கேட்டார். பக்தர் துடிதுடித்து எழுந்தார். குட்டியை தூக்கிச் சென்று முருகன் சந்நிதியில் விட்டு அறியாமற் செய்த என்பிழையைப் பொறுப்பீராக என்று மனமுருகிக் கண்ணீர்வார வேண்டினார்.

ஒருமுறை ஒரு அடியவருக்கு அன்னதானத்தில் சோறு தாராளமாகக் கிடைத்தது. நல்ல சம்பா அரிசிச் சோறு ஆனந்தாச்சிரமத்தில் கிடைத்தது. தானும் வயிறு புடைக்க உண்டு வீட்டிற்கும் கொண்டு சென்றார். இந்தச்சம்பா அரிசிச்சோற்றுக்கு மீன் குழம்பு சேர்த்தால் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்தார். அவர்

நாவில் நீரில் ஊறியது. மீன் வாங்கிக் குழம்பு காய்ச்சி சோற்றில் குழம்பை ஊற்றினார். என்ன ஆச்சரியம் அத்தனை சோறும் புழுக்களாய் நெளிந்தன. அதை எடுத்து வீசி எறிந்தார். முருகனிடம் ஓடினார். “என்பிழை பொறுப்பாய்” என்று மனமுருக வேண்டினார் அன்று தொடக்கம் அந்த அடியவர் புலால் உண்பதையை விட்டு விட்டார்.

மனைவி ஒரு முருக பக்தை. கணவனுக்கும் பக்திக்கும் வெகுதூரம், எப்பொழுதாவது கோயிலுக்கு வாருங்கள் என்று அழைத்தால். “நீ கும்பிட்டால் போதும் நான் உன்வழியில் குறுக்கே நிற்கவில்லை. எனக்கு அது ஒத்துக்கொள்ளாது” என்று கூறிவிடுவான். மனைவியோ கணவனுக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகல் செய்வாள். ஒருமுறை தோட்டத்திற்குச் சென்ற கணவன் நாகத்தினால் தீண்டப்பெற்று இறந்து விட்டான். கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த மனைவி இதனைக் கேள்வியுற்று வீட்டிற்கு ஓடி வந்தாள் கணவனுடைய இறந்த பிரேதத்தைத்தான் அவளால் பார்க்க முடிந்தது. அடித்துப் புரண்டு அழுதாள். “என் முருகன் என்மாங்கலியத்தைப் பறித்தால் நானும் அவருடனேயே இறந்து விடுவேன்” என்று வைரக்கியம் பூண்டாள். உறவினர்கள் உதவியுடன் கணவனின் இறந்த உடலைக் கோயில் வீதியிலே கிடத்தி மனம் உருக வேண்டினாள். “முருகா! நான் பொன்னையும் கேட்கவில்லை, பொருளையும் கேட்கவில்லை.

மாங்கல்யப் பிச்சையே கேட்கிறேன். “இதைத் தாராதொழியின் உன் வீதியிலேயே நானும் மாண்டு ஒழிவன் என்று வைராக்கியம் பூண்டாள். உற்றார், உறவினர் வீதியிலே பிரேதத்தைச் சூழ்ந்திருக்க ஆறு மணித்தியாலங்களாக மனம் உருகிவேண்டினாள். கோயில் மணி ஓசை கேட்டது. ஒரு மயில் எங்கிருந்தோ பறந்து வந்தது. பிரேதத்தை ஒருமுறை சுற்றிவந்து பறந்து விட்டது. விடம் தீண்டப் பெற்றவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்து எழுந்தவன் போல் எழுந்தான். உற்றார் உறவினர் சூழ இருப்பதைக் கண்டான். எல்லாரும் முருகநாமம் பாடிக்கொண்டே உள்வீதி சென்றனர். கணவனோ கேணியில் மூழ்கி எழுந்து உள்வீதி புறவீதி இரண்டையும் உருண்டு வந்தான். அன்று தொடக்கம் மனைவியைவிடக் கணவனே பெரும் பக்தனாக விளங்கினான்.

கனகமணி அம்மையார் தனது கணவனுடைய குன்மந் தீரவேண்டும் என்று செல்லச் சந்நிதியானிடம் வேண்டுகல் ஒன்று செய்தார். வெள்ளிதோறும் சில சிவனடியார்களுக்காவது அன்னம் கொடுப்பது என்பதுதான் அந்த வேண்டுகல். கணவனும் மனைவியும் வீட்டிலிருந்து அரிசி, காய்கறி சுமந்துவந்து பக்குவமாக ஆக்கி மகேசுவர பூசை செய்து வந்தனர். அடியார்களுக்கு அன்னமிட்டு எஞ்சியதையே இருவரும் உண்டனர். சிலசமயம் ஒரு சோற்ற விழும் இல்லாமலே அடியார்களுக்குக் கொடுத்து விடுவர்.

கடைசியில் சோறு கறியிருந்த பாத்திரங்களை
நீர்விட்டலம்பி அந்த நீரையே குடித்தனர்.

ஒரு நாள் மூன்று கொத்து அரிசியேதான்
அந்த அம்மையாரால் ஆக்க முடிந்தது. பூசினிக்
காயும், மரவள்ளிக் கிழங்கும் சேர்த்து ஒரு மசிய
லும் ஒரு சாம்பாருந்தான் வைக்க முடிந்தது.
நூற்றுக்குமேற்பட்ட அடியார்கள் சூழ்ந்து கொண்
டனர். அம்மையார் இதுவும் முருகன் சோதனை
தான் என்று எண்ணினார். கறிகளையும் சோ
றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தார். 25 இலைகள் மாத
திரந்தான் கொண்டு வந்திருந்தார். 25 இலைக
ளும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அடியார்களுக்குக்
கொடுக்கத் தக்கதாகவே பெருகிவிட்டது. அம்
மையாருடைய கண்களையே நம்ப முடியவில்லை
ஒவ்வொரு அடியாருக்கும் போதியளவு அன்னம்
அம்மையார் பரிமாறிக் கொண்டே சென்றார்.
ஒவ்வொரு அடியாருக்கும் அன்னமிடும் போது
ஒவ்வொரு கந்தர் அனுபூதிச் செய்யுள் பாடுவது
அவர்கள் வழக்கம். அன்று கந்தர் அனுபூதியை
மூன்று முறை பாராயணம் செய்துள்ளனர்.
மொத்தம் 153 பேருக்கு அன்னமிட்டு இன்னும்
ஐந்து பேருக்கு வேண்டிய அன்னம் மீதி இருந்தது
இவர்கள் இருவர். மற்றைய மூவரும் மூன்று
நாய்கள். முருகன் திருவருளால் நிகழ்ந்த அந்த
அன்னதானத்தை எல்லாருமே புகழ்ந்து சென்ற
னர். அன்றோடு கணவனாரின் குன்ம நோயும்
தீர்ந்தது.

கந்தனே கலியுகத்தல்
கண்ணகலா

செய்தல்

செய்தல்